II 1762

În curînd,
la Casa pionierilor din Zalău,
Trofeul «Piramida de cristal»

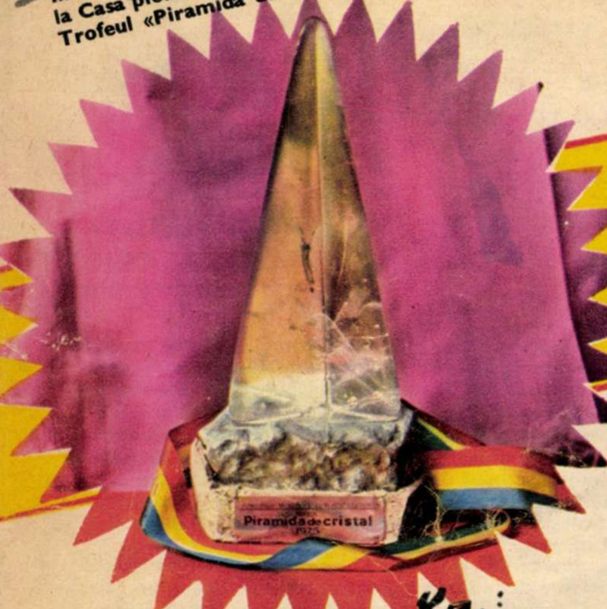

JOI, 2 OCTOMBRIE 1975, ANUL IX (nr. 419) 12 PAGINI, 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

40

ÎN PAGINILE 6-7: „ASALTUL CARPAȚILOR"

PIONIERII SIBIENI LA... ÎNĂLȚIME !

Biblioteca județeană
MUREȘ
TIRGU-MUREȘ

În acest număr:
Brevetul
„Minitehnicus"

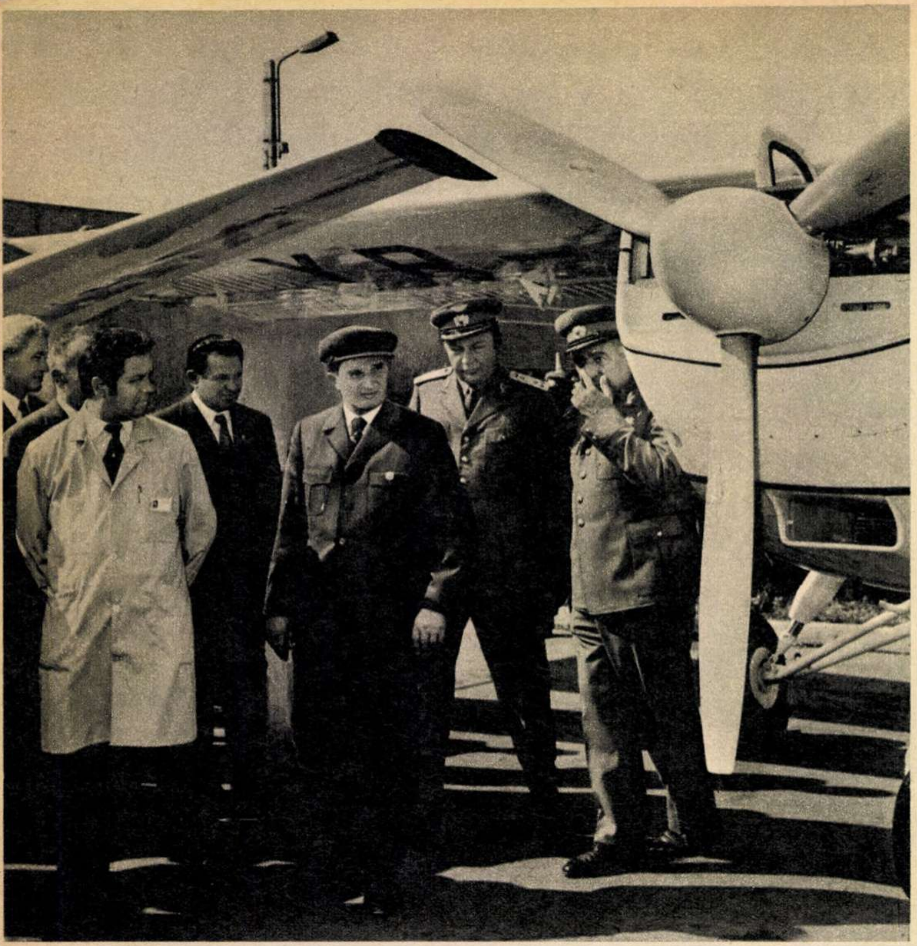

La Intreprinderea de construcții aeronautice din Ghimbav.

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

În aceste zile, mii de colective de oameni ai muncii, județe întregi raportează îndeplinirea înainte de termen a planului cincinal, atingerea unor cote mereu mai înalte în edificarea societății noastre socialiste.

Desfășurîndu-se pe fundalul unor bilanțuri însuflețitoare, contactul nemijlocit și dialogul permanent al secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele republicii, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, cu oamenii muncii de la orașe și sate se concentrează în prezent asupra vastelor perspective pe care le deschide cincinalul viitor, a dezvoltării unitare și armonioase a României socialiste și a mersului ei spre comunism.

În acest spirit s-a desfășurat, vineri, 26 septembrie a.c., vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu la Brașov, iar luni, 29 septembrie a.c., la Tîrgu-Mureș. După vizitarea unor întreprinderi industriale și agricole, cu care prilej au fost raportate succesele înregistrate în realizarea planului cincinal în cele două județe, tovarășul Nicolae Ceaușescu a discutat cu oamenii muncii probleme legate de dezvoltarea economică și socială a orașelor și satelor, de amplasarea unor noi obiective industriale și de perfecționarea muncii și a producției.

Cele două vizite de lucru au fost încununate de mari adunări populare, desfășurate la Brașov și Tîrgu-Mureș, în cadrul cărora mii de oameni ai muncii, români, maghiari, germani, au dat glas dragostei și prețuirii lor față de conducătorul iubit al patriei noastre, hotărîrii de a contribui cu toată priceperea și forța de care dispun la înfăptuirea hotărîrilor celui de al XI-lea Congres al partidului.

ÎN ÎNTÎMPINAREA CELEI DE A III-A CONFERINȚE NAȚIONALE A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Zilnic sosesc la redacție tot mai multe vești despre acțiunile pe care pionierii țării le dedică apropiatei lor conferințe.

● Pe șase trasee ale județului Ialomița, pionierii își vor disputa întîietatea în cadrul ștafetei cultural-sportive «Sîntem al țării viitor», a cărei finală se va desfășura în zilele premergătoare conferinței. Un concurs de creație literară îi va reuni sub genericul «Creștem odată cu țara» pe cei mai tineri poeți și prozatori ialomițeni. Membrii cercurilor «Minitehnicus» din școli și case ale pionierilor vor prezenta în cadrul expoziției intitulate «Munca ne e dragă» cele mai reușite și mai interesante dintre lucrările lor. Aspecte din cercurile tehnico-aplicative și de la munca patriotică vor ilustra albumul ce va purta același titlu. Închinat, de asemenea, conferinței, va fi spectacolul omagial «Dragoste supremă României».

● *Sub genericul «Pionierii maramureșeni raportează conferinței» se desfășoară o amplă suită de acțiuni ale purtătorilor cravatei roșii cu tricolor dedicate acestui important eveniment politic din viața organizației. Vor fi prezentate montaje muzical-literare, recitaluri de poezie patriotică și revoluționară, vor avea loc evocări ale luptelor antifasciste la Baia Mare, Sighetul Marmației, Moisei, Poienile de sub Munte, Oarca de Jos. Pe patru trasee ale județului vor fi lansate albume-ștafetă «Florile recunoștinței», care vor cuprinde un buchet din cele mai frumoase activități ale pionierilor maramureșeni. În unități și case ale pionierilor se organizează expoziții cu lucrări de artă plastică, fotografii, obiecte realizate în cercuri, cuprinzînd și grafice care marchează evoluția activității pionierești în răstimpul de la ultima conferință. În aceste zile, peste 10 000 de școlari din clasele a II-a vor primi cravata*

ind Promoția celei de a III-a

semenea,

eni in-

cum

ra

COT LA COT CU COOPERATORII

În zilele de vîrf ale acestei toamne, pe ogoarele CAP din comuna **Malul Mare,** *județul* **Dolj,** *s-au aflat și cei 220 de elevi — în marea lor majoritate purtători ai cravatei roșii cu tricolor — de la școala generală din localitate. Cot la cot cu cooperatorii — adică părinții, frații mai mari și bunicii lor —, ei au lucrat cu atîta sîrguință, pricepere și seriozitate încît conducerea cooperativei agricole de producție are numai cuvinte de laudă la adresa lor. Printre alte realizări trecute la activul pionierilor se află și culegerea a 24 de tone de porumb, precum și strîngerea, legarea, încărcarea și depozitarea cocenilor de pe o suprafață de opt hectare.*

APĂ PENTRU ARBORII INSETAȚI

Iar acum la orașe. Pentru că și aici pionierii s-au convins că pot, în timpul lor liber, să dea o mînă de ajutor edililor. Așa cum s-a petrecut, nu de mult, la **Galați** *și la* **Tecuci.**

Discutînd și ajungînd ei la concluzia că în toamna aceasta, cam secetoasă, arborii și arbuștii decorativi de pe străzile celor două orașe simt lipsa apei, au hotărît să remedieze acest neajuns. Și, într-o zi, 5 000 de pionieri în Galați și 450 în Tecuci au ieșit pe străzi cu găleți, cu stropitori, ba chiar cu căni și borcane, au adus apă și au turnat-o la rădăcina copacilor și a plantelor insetate. Iar cetățenii, văzîndu-i, i-au lăudat și li s-au alăturat cu dragă inimă.

Așa a început această acțiune, care, ulterior s-a extins în toate școlile de pe cuprinsul județului.

O ȘCOALĂ, CA MULTE ALTELE

Este vorba despre Școala generală nr. 19 din **Bacău.** *Inaugurată cu puțin timp în urmă, școala aceasta a fost, ca toate celelalte, ridicată de... constructori. Dar — după cum ne informează pionierul Dan Căpitanu din clasa a VI-a C — și de către elevii care învață acolo. Cît a durat înălțarea ei, elevii i-au ajutat pe constructori, efectuînd mai toate lucrările simple, care nu cer o calificare specială. Iar cînd școala a fost gata, au trecut la aranjarea claselor, pe care le-au curățat și le-au decorat cu obiecte confecționate de ei în atelierul școlii. În plus, au amenajat în curte și cîteva terenuri de sport.*

«Avem o școală frumoasă, cu clase mari și luminoase — ne spune Dan —, în care ne simțim bine cu toții și de care sîntem mîndri pentru că ea este și **opera** *noastră».*

La închiderea ediției: Au început Conferințele județene ale Organizației pionierilor. În numărul viitor, relatările trimișilor noștri speciali!

START! „MINITEHNICUS" 1976

Aşteptat cu legitimă nerăbdare, semnalul pe care îl reprezintă publicarea în această pagină a Brevetului de înscriere şi participare la Concursul «Minitehnicus» va fi primit, fără îndoială, cu entuziasm de toţi prietenii ferăstrăului şi ai daltei, ai ciocanului de lipit, ai foarfecelui de tăiat tablă, ai strungului ş.a.m.d. Minitehnicienii se întorc bucuroşi la uneltele din care şi-au făcut prieteni de nădejde, hotărîţi ca la ediţia a IX-a, 1976, a concursului lor, care începe astăzi, să dea măsura talentului şi dragostei lor pentru muncă, să se dovedească destoinici, ingenioşi, perseverenţi, inventivi şi să realizeze lucrări demne de tradiţiile acţiunii noastre.

În primii opt ani de existenţă a concursului, peste 130 000 de pionieri şi şcolari au semnat brevetul de participare. Ei reprezintă o adevărată armată, o armată a hărniciei şi creaţiei, bine pregătită pentru muncă şi viaţă.

În fiecare an însă concursul are noi aderenţi. Acestora le adresăm rîndurile de mai jos.

CE TREBUIE SĂ ŞTIE UN MINITEHNICIAN DEBUTANT:

- *«Minitehnicus» este un concurs de creaţie tehnică avînd mai multe secţii (lista lor apare pe reversul brevetului).*
- *Regula de aur a concursului: toate construcţiile prezentate trebuie să funcţioneze şi să prezinte o utilitate concretă.*
- *În funcţie de secţia de concurs la care doreşte să participe şi de cadrul*

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

ZALĂU

MINITEHNICIENII LA ORA CONSACRĂRII

Acordat de revista noastră în cadrul concursului «Minitehnicus» pentru activitatea exemplară a microîntreprinderii pionierilor din Zalău, trofeul «PIRAMIDA DE CRISTAL» se îndreaptă în aceste zile spre cei care şi l-au adjudecat.

Cutezătorii din Zalău nu mai trebuie prezentaţi cititorilor noştri. Performanţele lor de hărnicie şi pricepere, buna lor pregătire pentru muncă şi viaţă au stîrnit în repetate rînduri interesul reporterilor.

MINITEHNICUS TRANSMITE DIN TOKIO

Zilele trecute s-a deschis la Tokio Expoziţia internaţională de invenţii ale elevilor. Peste 120 de lucrări semnate de copii din 27 de ţări dau măsura talentului şi ingeniozităţii, a spiritului practic şi familiarizării tinerei generaţii cu tehnica modernă. În standurile expoziţiei şi-au găsit locul **toate lucrările prezentate de pionierii din România!**

Copiii din ţara noastră participă pentru a doua oară la frumoasa competiţie internaţională a talentelor tehnice. Primii laureaţi (1972) au fost **Nicolae Bledea** (Baia Mare), **Virgil Călăraşu** (Medgidia), **Dorel Găină** (Oradea), **Radu Papazian** (Bucureşti), **Călin Rădulescu** (Roşiorii de Vede) şi **Adrian Toader** (Medgidia). Apreciate ca valoroase şi originale, lucrările lor au fost distinse cu diploma şi medalia de argint a expoziţiei.

Dar cine sînt noii reprezentanţi ai copiilor români la competiţia talentelor tehnice de la Tokio? Cu ce lucrări participă ei la expoziţie? Iată răspunsul: **Marius Fabris,** Oradea, cu Claxon; **Cristian Manolache,** Bîrlad, cu Baiansoar electromagnetic; **Mihaela Manolache,** Bucureşti, cu Tir electronic; **Irina Marchidan,** Rădăuţi, cu Tanganmetru; **Ciprian Pascu,** Cîmpina, cu Descifrator de cod; **Serghei Svedcenco,** Bucureşti, cu Detector de metale; **Nicolae Stoican,** Ţicleni-Gorj, cu Canar electronic; **Ionel Tacu,** Galaţi, cu Somnifer electronic; **Toth Zoltan,** Borş — Bihor, cu Nivelă pentru orizontalitate. Minitehnicieni încercaţi, ei se numără printre posesorii **Diplomei de inventator al Clubului «Minitehnicus-Cutezătorii».**

Tuturor le adresăm calde felicitări. Iar zecilor de mii de pionieri şi şcolari care, odată cu apariţia acestui număr al revistei, iau startul în ediţia a IX-a, 1976, a Concursului «Minitehnicus-Cutezătorii», urarea de a lucra cu aceeaşi hărnicie, imaginaţie şi perseverenţă, cu aceleaşi rezultate demne de laudă.

I. MARCHIDAN

M. MANOLACHE

C. PASCU

S. ŞVEDCENCO

C. MANOLACHE

M. FABRIS

I.TACU

Z. TÓTH

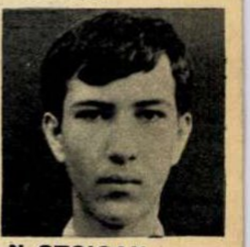

N. STOICAN

REVISTA „CUTEZĂTORII" CONCURSUL „minitehnicus"

BREVET

DE ÎNSCRIERE ŞI PARTICIPARE

Subsemnatul . . . ., abonat la revista «Cutezătorii», domiciliat în comuna

(oraşul, municipiul) . . . ., strada . . . ., numărul . . . , judeţul . . . .

. . . ., elev la Şcoala generală (Liceul . . . .) numărul . . din localitate, vă rog să mă

înscrieţi printre participanţii la Concursul «Minitehnicus», ediţia 1976. Mă angajez să prezint la concurs

lucrarea intitulată . . . .

606.360 P

MICROSTAȚIUNEA
EXPERIMENTALĂ POMICOLĂ

CODUL ETIC AL PIONIERULUI ÎN OGLINDA FAPTELOR

„Pioniera Rozalia”

«Pentru pionieri nu poate exista dorință mai nobilă decît aceea ca fiecare, pe măsura forțelor sale, să participe la clocotitoarea construcție a noii orînduiri din patria noastră, să-și aducă contribuția, oricît de mică, la sporirea frumuseții și bogăției țării, la realizarea înaltelor idealuri de progres și civilizație».

Cu cîțiva ani în urmă, un detașament de pionieri — nu se mai știe precis care — a avut ideea să lase, acolo unde lucra, unde amenaja ceva, inscripția «Pe aici au trecut pionierii». Inițiativa a plăcut și altora și, de atunci, în parcuri și grădini, pe terenuri de sport, tot mai des aflai că pe acolo trecuseră pionierii.

De la o vreme se pare că aceste cuvinte au fost uitate sau, mai curînd, cu bună știință abandonate. Motivul? Simplu! Ele nu mai sînt în stare să exprime întregul adevăr. Pionierii și-au asumat mereu răspunderi mai mari, iar inscripțiile, acolo unde există, indică «Parcul pionierilor», «Sera pionierilor», «Stadionul pionierilor», «Microferma pionierilor», ceea ce înseamnă că de aceste bunuri se îngrijesc și răspund, în întregime, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor.

Inscripțiile însă, o știe fiecare pionier, nu pot fi mai convingătoare decît faptele înseși.

AGROBIOLOGII

Dimineață frumoasă de toamnă. La Microstațiunea experimentală pomicolă a pionierilor din comuna Tudor Vladimirescu, județul Galați, toți «agrobiologii» veniseră de cu zori. Livada, întinsă pe o suprafață de 5 000 mp, avea nu numai fructe îmbietoare, dar și taine, secrete știute numai de ei, cei care o îngrijeau. Unele succese cu totul remarcabile — soiuri noi de fructe — meritau să fie evidențiate. Dar experimentele neîncheiate încă trebuiau păstrate în umbră pînă la izbînda finală.

. . . .

Fetița cu părul auriu, împletit în cozi groase, vorbește... «ca din carte». Dă explicații, amintește date și lucrări efectuate, visuri și speranțe, realizări. Profesorul îndrumător Ion Cojocaru o ascultă atent, apoi precizează: «Știți, ea este președinta...».

— Ce vă atrage mai mult în această activitate de mici cercetători, de mini-agrobiologi? o întreb.

— Ne place să lucrăm, așa cum fac și părinții noștri. Dar am vrea să sporim și mai mult frumusețea și bogăția țării, așa cum stă scris și în Codul etic al pionierului. Ce s-a făcut — puteți vedea!

«PIONIERA ROZALIA»

Băiatul — Dumitru Chiosa — sigur pe sine, o ia înainte, cu fratele mai mic de mînă. Se oprește lîngă cîțiva pomi, foarte obișnuiți la prima vedere.

— Priviți, aici cresc pere care se numesc... Pioniera Rozalia. Ea a reușit să obțină un soi nou. Bineînțeles, îndrumată de tovarășul profesor. Dar Rozalia a altoit pomul, l-a îngrijit, l-a urmărit în toate anotimpurile. Și chiar dacă fructele lui, ca aspect, nu impresionează, gustul lor e grozav. Nu degeaba mai toți ne găsim de lucru în jurul pomului, cînd fructele sînt coapte! Dar avem și alte soiuri noi: de prune, de mere, de cireșe. Cînd sîntem siguri de rezultate, dăm roadelor experimentului nume frumoase, uneori chiar ale noastre, ale pionierilor.

CARTE DE VI

În tabăra de instruire a
de microceapeuri, agrob
mis-o pe Mariana Grigo
o bună parte din valiza
pată de... mostre gustoa
din recolta acestui an.
nit este lesne de înțeles
Mariana era singura «s
pomicultură. De altfel, pi
muna Tudor Vladimires
țara prieteni cu care c
și fac schimb de experi
lor de vizită», pe care
pe scurt, ne îndreptăț
că acești destoinici fii
schimbul de mîine — î
mai noi cunoștințe —
de pe ogoare.

- Scopul urmări
țiunea experimer
«Tudor Vladimire
la de a realiza s
fructiferi de înal
tate: 40 000—50
calități deosebit
privește gustul,
- Pînă în preze
ținute soiuri noi
dulci de Carme
Aurii de Pogribe
de iarnă; **păr** (Pi
Roze aurii de i
Poiana, Dulci d
(Grase timpurii, F
Delicioase mari
nești de Ardeal,
Pogribeni, Roșioare de august); **cireșe** (Pietroase roșii de Galați; Pietroase negre, amare); **vișin** (Mari timpurii de Galați; Mari tîrzii de Tudor).
- În activitatea de cercetare a florii pomicole locale, pionierii au reușit să depisteze peste 20 de soiuri de fructe autohtone, cu autoregenerare (înmulțire vegetativă), drahoni (puieți crescuți din rădăcini).

ELENA MĂNESCU

Concursul „Minitehnicus”

CU ACEASTĂ LUCRARE VOI CONCURA LA SECȚIA

A. ☐ RADIO ȘI TELEVIZIUNE
D. ☐ MODELISM
G. ☐ APARATE ȘI INSTRUMENTE DIDACTICE
B. ☐ ELECTRONICĂ, AUTOMATIZARE, CIBERNETICĂ
E. ☐ MACHETE DE CONSTRUCȚII
H. ☐ LUCRĂRI DIN DOMENIUL PROTECȚIEI MUNCII
C. ☐ ELECTROMECANICĂ, MECANICĂ, MECANIZAREA AGRICULTURII
F. ☐ JUCĂRII
I. ☐ „ATELIERUL FANTEZIEI”

LUCRAREA O VOI REALIZA
☐ ACASĂ
☐ LA CERCUL «MINITEHNICUS» DIN ȘCOALĂ
☐ LA CASA PIONIERILOR DIN LOCALITATE

Semnătura minitehnicianului..

VIZA REDACȚIEI „CUTEZĂTORII”
LA ÎNSCRIEREA SOLICITANTULUI

VIZA CONSILIULUI JUDEȚEAN
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
LA PREDAREA LUCRĂRII DE CONCURS

„MINITEHNICUS” 1976

(URMARE DIN PAG. 3)

în care ține să lucreze, minitehnicianul va bifa căsuțele corespunzătoare de pe brevet.

- *Cel care dorește să se înscrie la concurs completează brevetul apărut în revistă, ia legătura cu cercul «Minitehnicus» din școală, se prezintă la casa pionierilor din localitatea sa ori la consiliul local al Organizației pionierilor; acolo prezintă brevetul și se încadrează într-una din formele de activitate sau cere ajutorul necesar pentru a lucra acasă.*
- *Minitehnicienii pot participa la concurs individual sau în grupuri de pînă la șase elevi.*
- *Fiecare participant va completa brevetul său, chiar dacă face parte dintr-un grup de lucru.*
- *Sînt valabile numai brevetele apărute în revista noastră.*
- *Brevetele vor fi colectate de consiliile județene ale Organizației pionierilor, care, pînă la 1 ianuarie 1976, le vor trimite la «Cutezătorii» spre autentificare.*
- *La predarea lucrării pentru expoziția județeană, brevetul va fi autentificat de Consiliul județean al Organizației pionierilor și înapoiat autorului.*
- *«Cutezătorii» oferă și în acest an diplome și medalii «Minitehnicus», precum și substanțiale premii.*

CÎNTECE DIN OAȘ LA ȚĂRMUL ATLANTICULUI

Împreună cu mai mulți pionieri din țara noastră, am avut bucuria de a ne petrece o parte din vacanță printre copiii cubanezi, într-o minunată tabără a prieteniei din Cuba.

De la Havana, cel mai mare oraș al Antilelor, unde am făcut primul popas, și pînă la Varadero, stațiune situată pe litoralul Atlanticului, ni s-au derulat în fața ochilor frumusețile și bogățiile Cubei. Am fost impresionați de întinsele plantații de trestie de zahăr și ananas, de vegetația luxuriantă, precum și de noul peisaj industrial, operă făurită de poporul liber cubanez.

Ajunși în tabăra internațională «26 Iulie» din Varadero, am fost primiți cu mult entuziasm de toate delegațiile prezente și în special de către pionierii cubanezi, care s-au bucurat mult cînd au aflat că sîntem români, țara noastră fiindu-le foarte apropiată. În Cuba, România este cunoscută prin realizările ei de seamă în industrie și în agricultură, în domeniul științei, tehnicii, artei și culturii, precum și prin prestigiul de care țara noastră se bucură pretutindeni.

Din primele zile am legat nenumărate prietenii cu mulți copii cubanezi, sovietici, polonezi, italieni, iranieni... Am făcut excursii interesante, care au avut darul să ne îmbogățească cunoștințele despre frumusetile și bogățiile Cubei.

Am vizitat Havana, cu importantele sale edificii culturale, printre care Capitoliul, Muzeul Napoleonic, Casa memorială «E. Hemingway» și multe altele. Am făcut vizite în taberele «José Marti» din apropierea Havanei și «Che Guevara» din Insula Pinilor, unde copiii cubanezi își petrec vacanțele. Prietenia noastră cu pionierii din tabără s-a legat și mai strîns cu prilejul activităților sportive și culturale la care am participat. De neuitat vor rămîne cîntecele și dansurile învățate împreună, care răsunau acolo, în tabăra de la țărmul oceanului, în nenumărate limbi ale pămîntului. De neuitat vor rămîne pentru cei prezenți frumoasele cîntece din Oaș pe care noi le-am cîntat cu multă voioșie, acolo departe, în timp ce gîndurile noastre zburau spre casă! Aș putea spune că delegația pionierilor români a avut o fructuoasă participare la toate activitățile din tabără (n.r.: la concursul de desene, semnatarul acestor rînduri a obținut premiul I).

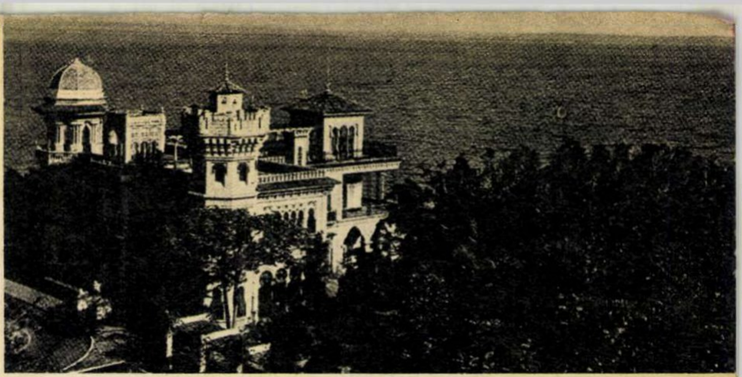

Un moment important în desfășurarea activității noastre de tabără l-a constituit sărbătorirea zilei de 23 August. Cu toate că ne aflam la peste 13 000 km depărtare de patrie, evocarea acestui măreț eveniment din viața poporului nostru s-a desfășurat într-un cadru festiv, marcat de o expunere cu privire la însemnătatea marelui act revoluționar, o expoziție și un frumos program artistic.

Gîndurile noastre au fost îndreptate și cu acest prilej cu recunoștință și dragoste către Partidul Comunist Român, către secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care ne-a creat minunatele condiții de viață și învățătură de care ne bucurăm.

...Cu autobuzul, cu vaporul și pe jos am parcurs prin minunata Cubă mii de kilometri. Despre toate cele văzute acolo păstrăm cele mai frumoase amintiri.

DAN GHEORGHE
Liceul «Dimitrie Cantemir», București

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME • FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

PRINTRE PRIETENII ITALIENI

Înainte de a pleca în Italia, la invitația «Cooperativei prietenilor» de pe lîngă municipalitatea orașului Milano, interesul celor care urmau să petreacă o parte din vacanță alături de copiii italieni era îndreptat nu numai spre cunoașterea directă a unor aspecte ale culturii și artei italiene, împletite pretutindeni cu istoria acestui popor, ci și spre contactul viu cu oamenii prezentului, cu copiii, cu viața și preocupările lor.

Și, peste tot pe unde am umblat, la Florența, Veneția, Rimini, Ravena, Assisi, Milano ș.a., realizarea acestei dorințe a fost sprijinită de minunații noștri prieteni din Italia.

Am recunoscut la copiii italieni dorința de a crește și învăța pentru a deveni folositori societății, dorința de a participa la lupta pentru protejarea naturii, dorința de pace și înțelegere între popoare. Copiii români și italieni și-au întărit convingerea că existența noastră, a tuturor, trebuie să stea sub semnul prieteniei și înțelegerii, al cunoașterii reciproce.

Cred că nu există o mai mare satisfacție patriotică pentru cineva decît să vadă că țara lui e cunoscută și apreciată. Or, acest lucru l-am constatat aproape în orice moment petrecut în Italia și n-a fost mîndrie mai mare decît să ni se vorbească nouă, românilor, în tabără, ca și la întîlnirea cu conducerea orașului Milano, despre personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu și a României, despre Valea Oltului, Sinaia și Mamaia, despre Deltă și Carpați, despre hărnicia poporului nostru.

De aceea, întîlnirile cu copiii italieni, programele de cîntece românești, parada costumelor naționale din diferite zone ale patriei noastre, expozițiile și expunerile despre România socialistă, despre munca și viața pionierilor români au devenit acțiuni de mare răsunet în tabăra de la Valverde de pe coasta Adriaticii, așteptate fiind de fiecare dată cu viu interes.

Ne-am despărțit, după mai bine de două săptămîni, de gazdele noastre ce ne-au înconjurat continuu cu cea mai sinceră considerație, cu sentimentul că și în Italia, ca peste tot în lume, avem mulți prieteni.

ION IONAȘCU

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME • FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

CEA MAI FRUMOASĂ FLOARE-PRIETENIA

O rază jucăușă de soare îmi zîmbește de pe coala albă, pe care am apucat să scriu: «Meine liebe Andrea». Aud ca prin vis clopoțelul care anunță recreația la școala de peste drum. Retrăiesc clipe minunate, iar în minte îmi reapar gladiolele mătăsoase de pe aleile Werbellinului, acolo, în Republica Pionierilor «Wilhelm Pieck» din R.D.G., unde a înflorit floarea mereu tînără a prieteniei.

HALLE — ROMÂNIA = 0 km

Locuim în aceeași vilă. Prieteniile se leagă din prima zi. Numele de Andrea, Jana, Casta, Jürgen, Jaqueline parcă fuseseră cunoscute de cînd lumea. Iar la meciul de fotbal al băieților noștri cu bulgarii, cu combinata italiană sau cu alte echipe (în cadrul «Cupei prieteniei», inițiată de delegația noastră), galeria fetelor noastre este completată cu cea a pionierilor din Halle, care strigă în cor, românește — «Hai, Victoria, luptă pentru noi!». Și... mai e de mirare că devenim cîștigătorii cupei!?

Întorși din lunga noastră călătorie de... aproape două zile (o drumeție în ospeție în tînărul oraș — centru industrial Schwedt), cei din Halle ne vor primi cu entuziasm și vor fi împreună cu noi, în diminețile însorite, la ștrandul de pe lacul Werbellin, la festivitatea în cinstea memoriei lui Ernst Thälmann, la frumoasele manifestări din cadrul Zilei Păcii, la Carnavalul prieteniei și, bineînțeles, sînt acolo, cu lacrimi în ochi, cu batiste fluturînd, în urma autobuzului nostru care se îndepărtează în seara zilei în care ne-am luat rămas bun.

DE LA PALETA FERMECATĂ LA... CIORBA DE PERIȘOARE

Paleta cu care au jucat ping-pong Marian, Daniel, Olimpiu și Dorin nu era deloc fermecată — asta au crezut-o doar Harold Moore, Robert Teixeire, Zoe Rubin și Robi Boffa, în urma meciurilor cîștigate de echipa noastră; însă nici ei n-au crezut-o cu adevărat, măcar o clipă. Adevărul e că nu există meci în care să cîștige ambii adversari — ne-au mărturisit în ziua aceea, în cadrul întîlnirii prietenești cu delegația S.U.A. S-a cîștigat totuși ceva foarte prețios: prietenia.

În ce privește ciorba de perișoare pregătită într-un minunat cadru natural, în tabăra turistică, a ieșit foarte gustoasă. Și asta datorită faptului că la pregătirea ei a participat toată delegația. Mai complicat a fost la mititei, care... s-au rostogolit în jeratic!

Dar cine poate uita prietenia cu Diddi, în minunatul ei «sari», cu Ashole Kumar, Sukumar și ceilalți copii din India, cu micuțul Gustaș și cu ceilalți cubanezi, întîlnirea de la iurta mongolă cu delegația pionierilor mongoli și întîlnirile cu pionierii sovietici sau pe Rena Stanch, Ute Möllhoff, Gabi Euchner (R.D.G.), care ne-a învățat un joc sau întîlnirea din ultima zi cu cei din Karlmarxstadt.

«BRAVO, ROMÂNIA!»

Sînt cuvintele pe care le-am auzit de nenumărate ori în timpul șederii noastre în tabără — cu ocazia vizitei la Schwedt, cu ocazia programului cultural-artistic prezentat la Altenhof de 23 August, marea sărbătoare națională a României, cu ocazia meciurilor de fotbal, unde echipa noastră s-a dovedit foarte omogenă, în ciuda faptului că băieții veniseră din diverse colțuri ale țării.... Sînt, de asemenea, cuvintele pe care un vizitator le-a scris în caietul de impresii aflat pe masa expoziției noastre, deschisă și ea în cinstea zilei de 23 August. Bravo tuturor membrilor delegației de pionieri ai României Socialiste!

ECATERINA BOKOR

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME • FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

„ASALTUL CARPAȚILOR"

Pionierii sibieni la... înălțime

DIN REALIZĂRILE PIONIERILOR ÎN MARCAREA ȘI REMARCAREA TRASEELOR TURISTICE

Deși omologarea lucrărilor de marcare și remarcare a traseelor turistice realizate de către pionierii participanți la prima ediție a «Asaltului Carpaților» nu s-a încheiat încă, vă putem oferi totuși cîteva cifre din unele județe ale țării, ilustrînd hărnicia și seriozitatea cu care purtătorii cravatei roșii cu tricolor au acționat în acest domeniu.

ALBA: au participat 31 de echipaje, totalizînd aproximativ 400 de pionieri; au fost marcate și remarcate 15 trasee (în Munții Sebeșului), în lungime de peste 300 km.

PRAHOVA: au participat 24 de echipaje, totalizînd 360 pionieri; au fost marcați (între Bușteni, Cheia și Slănic) 70 km și remarcați (în Bucegi) 30 km.

MUREȘ: au participat 62 de echipaje, totalizînd aproape 1 000 de pionieri; au fost marcate 8 trasee și remarcate alte 64 (în Munții Călimani și Gurghiului), în lungime de 523 km.

CLUJ: au participat 51 de echipaje, totalizînd peste 750 pionieri; au fost marcate 23 de trasee și remarcate alte 21 (în Apuseni, în zonele Vlădeasa, Valea Dragului, Someșul Rece–Răcătău, Băișoara, Muntele Fili, Cheile Turzii), în lungime de peste 600 km.

ARGEȘ: au participat 70 de echipaje, totalizînd aproximativ 1 000 de pionieri; au fost marcate 12 trasee și remarcate alte 25 (în masivele Făgărașului, Iezer, Păpușa, Piatra Craiului si Leaota), în lungime de aproximativ 300 km, au fost plantați 430 de stîlpi metalici, au fost amenajate cîteva izvoare, precum și zeci de kilometri de poteci; au fost construite două adăposturi mai mari și refăcute altele mai mici.

HUNEDOARA: au participat 36 de echipaje, totalizînd 400 de pionieri; au fost marcate două trasee și remarcate alte 34 (în Munții Orăștiei, Parîngului, Șurianului, Vîlcanului și Retezatului), în lungime de aproximativ 400 km; cu acest prilej au fost plantate 128 de indicatoare simple de direcție, 13 indicatoare duble de direcție, 38 table documentare, au fost fixați 400 de stîlpi noi, revopsiți și refixați peste 500 mai vechi, reparate 30 podețe și amenajate 26 izvoare cu apă potabilă.

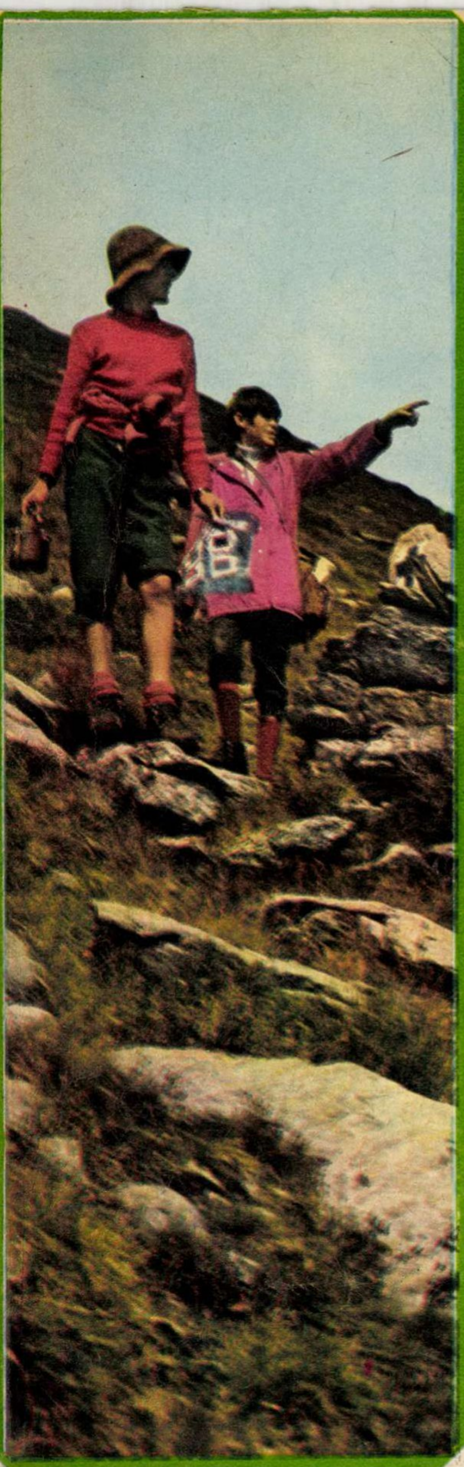

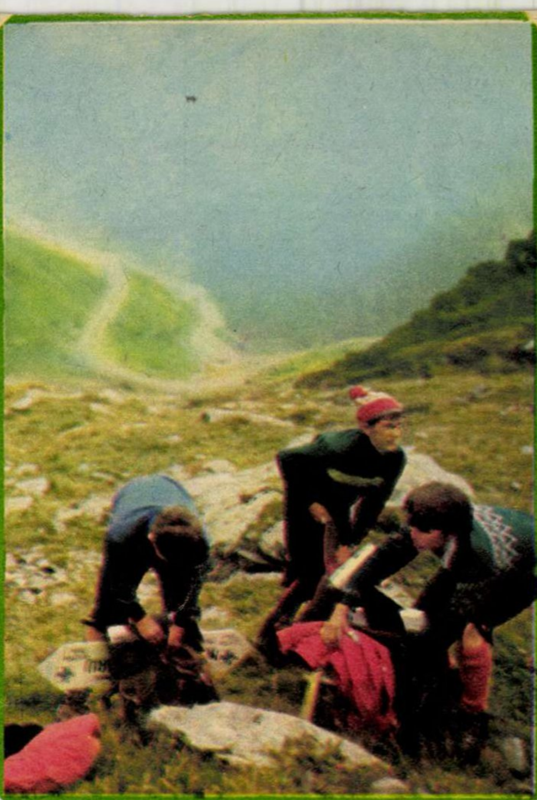

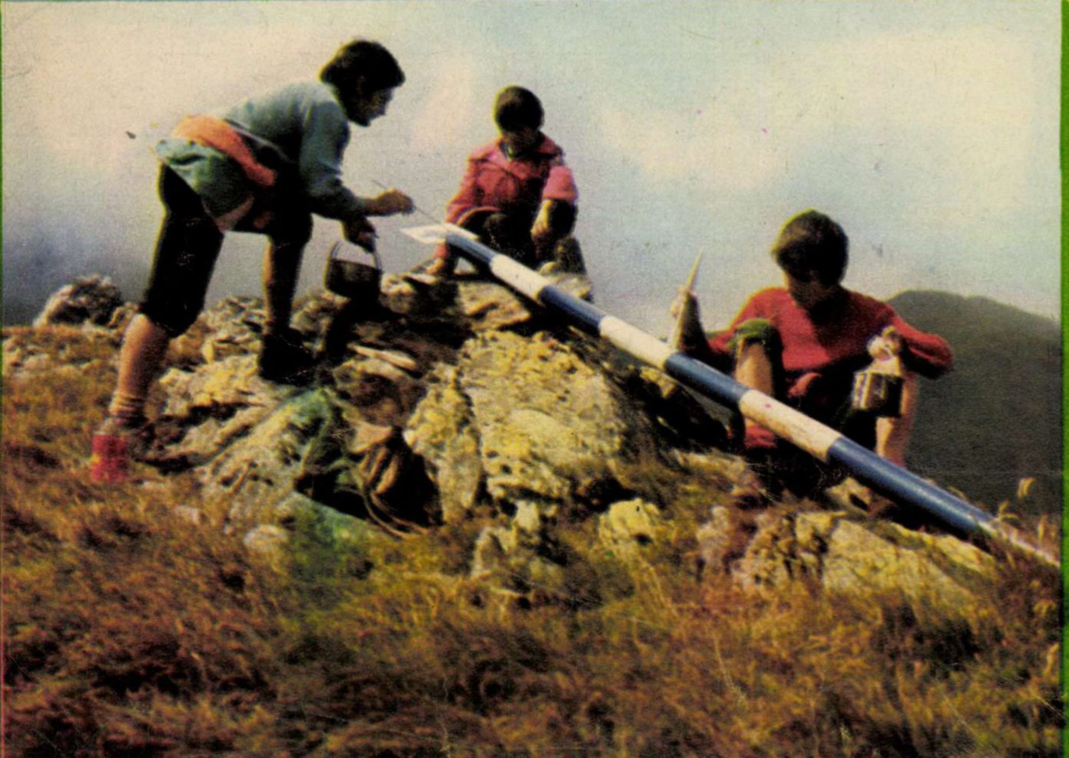

Faptele pot fi rezumate așa: în cele trei luni din vara acestui an, în Munții Făgărașului, Cibinului, Sebeșului și Lotrului au fost marcate de către pionierii din județul Sibiu 14 noi trasee turistice, remarcate alte 12 (în lungime totală de 350 kilometri), amenajate sau reamenajate 28 izvoare și șapte adăposturi și refugii pentru turiști.

Desigur, celor care n-au avut încă prilejul să se convingă cît de greu se marchează un asemenea traseu montan, cît de important și util e el, datele acestea nu le spun mare lucru. Pentru specialiști însă, dar mai ales pentru turiștii care s-au aventurat fie și o singură dată pe crestele acestor munți, ele constituie o realizare de excepție. Pentru că niciodată pînă acum nu s-a făcut aici, în acest domeniu, atît de mult într-un timp atît de scurt.

Așadar, o performanță care va fi înscrisă cu litere mari pe harta turistică a țării. Și, în același timp, în cronica realizărilor pionierești din acest an, autorii ei fiind pionierii. Mai precis, cei peste 200 de membri ai celor 18 echipaje din acest județ care au participat la prima ediție a «Asaltului Carpaților».

Îndrăgostiți de munți în general, și de ai lor în special, străbătîndu-i în toate anotimpurile — fie ca membri ai celor cîteva cercuri de «prieteni ai salvamontului», fie ca expediționari, din proprie inițiativă sau în grupuri constituite ad-hoc — copiii aceștia au avut deseori prilejul să constate, la fața locului, că și aici mai este cîte ceva de făcut pentru practicarea unui turism de masă, la nivelul celor mai înalte exigențe și în deplină securitate. Dornici să remedieze această stare de lucruri, au și întreprins cîte ceva. Dar singuri și fără mijloacele materiale necesare n-ar fi reușit niciodată să realizeze atît cît ar fi vrut. Tocmai de aceea, lansarea acestei noi și mari acțiuni patriotice pionierești, care le oferă posibilități nelimitate și în acest domeniu, i-a entuziasmat și i-a mobilizat de la început. Fără prea multe vorbe, s-au apucat de treabă, hotărîți ca amenajările făcute de ei să folosească într-adevăr și să rămînă peste ani. O hotărîre temerară pînă și pentru maturi, cu atît mai mult pentru ei. Spre lauda lor, pionierii sibieni — ajutați de forurile județene cu atribuții în acest domeniu și însoțiți pe trasee de 49 de profesori, salvamontiști și cadre sanitare — au reușit pe deplin.

Nu de mult am avut prilejul să-i văd și să-i cunosc pe cîțiva dintre ei în plină activitate, pe culmile Făgărașului. Echipați «cum scrie la carte», cu rucsacurile doldora de alimente, dar și de materialele necesare unei asemenea lucrări (cutii de vopsele, pensule, tipare și altele), cinci băieți — Carol Adam, Marius Iovan, Cezar Tatomir, Dinu Petrișor și Nicolae Bernhard —, membri ai cercului de «prieteni ai salvamontului» de la Casa pionierilor din Sibiu, însoțiți de conducătorul cercului, profesorul Ovidiu Avrămuț și de salvamontistul Ion Grigore, s-au urcat din nou în munți pentru a marca, la peste 2 000 de metri altitudine, un traseu turistic de retragere spre cabana Bîlea în caz de vreme nefavorabilă, menit «să-i scoată la lumină» pe turiștii aflați în dificultate.

Acum, după încheierea vacanței de vară, cînd, în sfîrșit, se poate trage o linie și aduna pentru a se vedea ce anume s-a realizat în cadrul primei ediții a marii acțiuni patriotice «Asaltul Carpaților», trebuie spus că, alături de colegii lor din alte părți ale țării, pionierii sibieni au fost, din toate punctele de vedere, la înălțime. Ceea ce ne dă certitudinea că în doi-trei ani, așa cum și-au propus ei, Munții Făgărașului, Cibinului, Sebeșului și Lotrului vor fi amenajați în așa fel încît vor permite oricărui doritor de ozon, de altitudine, mișcare în aer liber și de priveliști inedite să-i străbată pe trasee marcate de pionieri. E o lucrare temerară, dar — după cum ne-am convins — pionierii sibieni sînt capabili s-o realizeze.

C. DIACONU

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Alexandru CEL ARGINTIU

SCHIȚĂ DE OVIDIU Zotta

Alexandru văzuse multe în nu prea îndelungata lui viață. Puțini oameni văd atîtea. Orașe și țări întregi, munți și mări se perindaseră prin fața lui. Era puternic, rezistent și, pentru vremea lui, foarte rapid. Ploile, ninsoarea, vînturile nu-l stingheriseră prea mult; doar ceața îl incomoda, la venire și la plecare. Alexandru era un bimotor din generația avioanelor care nu fuseseră încă prevăzute cu aparataj pentru decolare-aterizare fără vizibilitate.

Totuși, se descurcase excelent. Fusese proiectat de un inginer bătrîn și meticulos, care pusese în Alexandru tot ce știa că e mai bun, și construit de muncitori tineri, gălăgioși și foarte pricepuți, care în pauze jucau fotbal.

Într-o dimineață, fusese tras afară din hangar, pe iarba umedă a aeroportului și apoi pe pista de asfalt cald. Bătrînul inginer renunțase la salopetă. Cu toată zăpușeala lunii iulie, își pusese un costum de culoare închisă, cămașă apretată și papion. Lucrătorii erau mai puțin gălăgioși și se uitau la Alexandru cu un fel de timiditate, ca la un străin.

Pe urmă venise un bărbat între două vîrste, purtînd o bluză de piele, umflată binișor în dreptul pîntecului. Vorbise cu inginerul, se uitaseră în niște hîrtii. Apoi, într-o mare tăcere, toți îl părăsiseră pe Alexandru, retrăgîndu-se la cîteva zeci de metri.

— Ia să vedem ce știi, Alexandre! spusese noul venit, urcînd în carlingă.

Punîndu-și căștile radio, glumise cu cei din turnul de control:

— Băiatul și cu mine sîntem gata. Are cineva ceva împotrivă să pornim într-o mică hoinăreală?

— Permitem decolarea, răsunaseră în difuzor acele cuvinte pe care apoi Alexandru avea să le audă de mii de ori.

Pe urmă se trezise cu motoarele vuind. Știa el cum îi sună motoarele și cum i se învîrt elicele, dar de astă dată mergea singur pe pistă — și cu ce viteză! — și pînă să-și dea bine seama ce se întîmplă, se trezise în aer, în nori, dincolo de nori! Un timp, plutise liniștit în înălțimi, admirînd, cum se spune, peisajul.

— Ei, Alexandre, te-ai acomodat? Acum începe greul; să vedem dacă ții la dîrvală! spusese durduliul pilot, care era de fapt pilot de încercare, sin-

---

PETRE Luscalov

FIUL MUNȚILOR

19

ROMAN FOILETON **ROMAN FOILETON** **ROMAN FOILETON**

— Și-atunci cum rămîne cu scrisoarea fetei? întrebă pe un ton sceptic Vînătorul... Aștept la stînă sau raportez mai departe situația?

— Dă-mi un răgaz, Vînătorule, spuse Rudy, cu o voce din care răzbătea o ușoară neliniște... Fata este ca și în mîinile noastre... N-are rost să lansezi o falsă alarmă... În cîteva ore Ciclopul îți va aduce scrisoarea la stînă...

— Vag, domnule Rudy... foarte vag, făcu nemulțumit Vînătorul.

Rudy își șterse din nou fruntea asudată, cu mîneca hainei:

— Atunci să spunem la ora 9...

— Bine, domnule Rudy, continuă Vînătorul. Am să aștept la stînă pînă la 9. Dar nici o clipă mai mult. Știți cum se lucrează la noi...

Salutîndu-l cu două degete duse la pălărioara sa verde, Vînătorul îi întoarse spatele și în curînd se pierdu în întuneric.

Rudy se apropie de Ciclop.

— Cască-ți urechile, Ciclopule, îi spuse el ciocănind în fruntea teșită și îngustă a celuilalt cu vîrful degetului arătător... Și bagă bine în creierul tău de găină ceea ce îți spun... Acum nu mai e vorba nici de fată, nici de inginer și nici de dracu s-o ia de hidromagnetodinamică... Ori Vînătorul va primi la 9 scrisoarea, ori vom primi noi peste o săptămînă cîte un glonte în cap... Ai priceput?

— Am înțeles, șefule, răspunse Ciclopul luînd un fel de poziție de drepți, cu arma la picior. Din clipa asta trag în oricine apare fără somație...

Rudy își ridică într-un gest desnădăjduit brațele spre cer:

— Să tragi? În cine să tragi, nefericitule? Du-mă la Peștera Ursului. Ce stai ca o momîie?

Rezemîndu-și pușca de șold, Ciclopul se întoarse și o porni la fugă ca într-un imaginar atac de baionete. Rudy îl urmă îndeaproape. Peste cîteva clipe trecură amîndoi alergînd pe lîngă puntea suspendată și, ocolind stînca, se avîntară pieptiș pe potecă, în urmărirea fugarilor.

*

Conduși de Mitică, Matei și Alina înaintau pe o potecă îngustă ce șerpuia tăiată în pereți verticali de stîncă deasupra unei prăpăstii amețitoare. Se aflau pe cărarea Caprelor Negre. În văzduhul rece și pur, stelele clipeau speriate, cînd înecîndu-se, cînd reapărînd cu străfulgerări scurte în fluviul cenușiu de lumină ce se revărsa încet, încet, deasupra munților dintr-un răsărit de soare încă ascuns și nevăzut.

— Repede, mai repede, Alina, o zorea întruna băiatul, întorcîndu-se din cînd în cînd spre ea și făcîndu-i semn cu mîna să se grăbească. Bîrlogul lui Mitică este aproape... Încă puțin și vom fi la adăpost...

Poteca se îngusta mereu. Pietricele scuturate de vîntul înălțimilor împînzeau cărarea îngustă, alunecînd și scrîșnind sub picioarele lor, asemenea unor mărgele de sticlă. La o palmă de ei, dedesubt, brîne abrupte, crăpături uriașe și întunecate, hornuri apocaliptice fumegînd în ceață și, dincolo de ele, prăpastia. O mare verticală de întuneric.

Vrînd să-l ajungă pe Matei din urmă, Alina grăbi pasul. Deodată simți cum piciorul îi alunecă pe o pietricică rotundă. Dădu să se prindă de un colț de stîncă, dar în clipa următoare, scoțînd un țipăt ușor își pierdu echilibrul și alunecă pe brînă ca pe un sănius.

— Alina! auzi ea strigătul îngrozit al lui Matei.

Aluneca vertiginos spre prăpastie, pe stînca de cremene înclinată, netedă ca în palmă. Spre norocul ei, se izbi de un bolovan de piatră uriaș căzut din înălțimi și oprit în cumpănă deasupra hăului. Bucata de stîncă se clătină, pendulă de cîteva ori pe buza prăpastiei și apoi încremeni.

— Matei! strigă îngrozită fata stînd întinsă pe stîncă. Matei! Ajută-mă.

— Nu mișca! auzi ea strigătul poruncitor al băiatului, undeva, sus, departe, deasupra capului ei... Nici o mișcare, Alina... Altfel arunci bolovanul în prăpastie și cazi odată cu el... Te-ai lovit?

— Simt o durere la un picior, gemu fata, ridicînd capul și privind în direcția lui Matei... Cred că mi l-am scrîntit... Ce faci, nu vii?

— Nu mișca, repetă din nou Matei așezîndu-se în genunchi și aplecîndu-se deasupra brînei înclinate. Sîntem într-o mare încurcătură, Alina... Pot să ajung la tine, dar stînca este abruptă și netedă ca în palmă... N-am cum să te scot de acolo. Am să alunec și eu...

Așezat pe labele din spate, lîngă Matei, Mitică își aplecase și el capul uriaș și adulmeca prăpastia, cu nasul său mic și negru ca o măslină.

Mușcîndu-și buzele de durere, Alina își adună ultimile puteri și începu să urce panta abruptă, sprijinindu-se în coate. Dar abia înaintă un pas, cînd, alunecînd, se prăbuși înapoi, încercînd zadarnic să se agațe cu mîinile de stînca netedă și alunecoasă ca o imensă bucată gurul om care are dreptul «să te zboare» pentru întîia oară.

Urmase ceva de groază. Cumsecadele grăsuț se transformase într-un om decis să-l tortureze pe Alexandru; zbor pe spate, picaje, întoarceri bruște, căderi cînd pe o aripă, cînd pe alta. Motoarele urlau, comenzile gemeau; pe cadranele de bord, indicatoarele se agitau înnebunite. Alexandru credea că-i venise sfîrșitul. Cînd s-a văzut, după atîta chin, din nou pe aeroport, nu-i venea să creadă că scăpase întreg. Dar și-a venit repede în fire. Acum știa mai multe despre el însuși, și peste cîteva clipe nu mai avea altă dorință decît să fie din nou acolo, sus. În acest timp, pilotul încercător semna, din nou vesel și cumsecade, un act important: «Bun de dat în exploatare». Alexandru intra în rîndul aparatelor cu drept de zbor.

Multă vreme transportase pasageri. Le arătase pămîntul văzut de la patru mii de metri înălțime. Cînd vede pămîntul de la patru mii de metri înălțime, omului i se limpezesc gîndurile și chiar caracterul i se mai schimbă. Celor temători, Alexandru le șoptea prin uruitul uniform al motoarelor: «N-are rost să vă fie frică, sînt un bun profesionist, îmi cunosc meseria». Își trimetea stewardesele să le servească tot felul de gustări atrăgătoare și îl îndemna pe pilotul comandant să le spună ceva drăguț prin instalația interioară de radio. Pilotul era un bărbat posac, cu sprîncene groase, îmbinate, ceea ce îi dădea un aer de mare asprime. Era, într-adevăr, sever dar, cînd vorbea cu pasagerii prin radio, devenea amabil și chiar glumeț. Lui Alexandru îi plăcea foarte mult de acest om, se înțelegeau bine.

Văzuse multe Alexandru; cunoscuse și sportivi care plecau să lupte pentru medaliile olimpice, și specialiști grăbiți să ajungă pe un șantier, și elevi în prima lor excursie cu avionul, și turiști care cîntau tot timpul. Învățase limbi străine, «Please, sir», «Per favore, signor», «S'il vous plaît, madame». Fusese și naș: o femeie născuse în timpul zborului, și copilul a primit numele de Alexandru.

Mai tîrziu devenise «mărfar». Cu pasagerii zburau alte avioane, moderne, turbopropulsate sau reactoare. Era însă mare nevoie și de el. Transporta de zor poștă, utilaje, cereale de sămînță, aparataj medical, portocale și cafea, odată fusese încărcat chiar cu struți și antilope pentru grădina zoologică. După fiecare reparație generală, căci avioanele sînt cu grijă întreținute, venea durduliul, îl supunea la tot felul de încercări — care acum pe Alexandru îl distrau — și semna actul: «Bun pentru exploatare».

După un număr de ani, au apărut cîțiva oameni străini, l-au cercetat, s-au uitat într-un dosar și au hotărît că e timpul să-și înceteze serviciul. Pentru Alexandru a fost ceva îngrozitor; încă nu i se uscaseră pe aripi picăturile de rouă ale ultimului zbor. Se simțea încă în putere, duraluminiul fuselajului era intact și argintiu ca în prima zi, comenzile funcționau ireproșabil, motoarele — la fel, dar specialiștii nu admit ca un avion să fie suprasolicitat. Pentru fiecare exemplar se știe, încă din timpul fabricației, cîte ore de zbor are de făcut. Dacă atunci cînd și-a terminat stagiul e încă în formă, cu atît mai bine pentru constructorii săi. Dar de zburat trebuie să zboare alte avioane, tinere, cu un coeficient maxim de siguranță.

Cîteva zile, părăsit în ploaie îndărătul hangarului — ocupat de un tînăr nou venit, un reactor — Alexandru a trăit groaza ideii de a fi trimis la topit. Să fi fost mai bătrîn, de exemplu producție 1920, sau 1930 ori — ce fericire, 1915 — ar fi putut spera să-și încheie, glorificat, cariera într-un muzeu. Dar era un model prea recent pentru această cinste.

Într-o zi cețoasă — își aducea bine aminte de asta, pentru că nu se permitea aterizarea avioanelor — a venit un tractor. «S-a zis cu mine!» a oftat Alexandru. I s-au golit rezervoarele de benzină și, la drum — ce rușine! — pe șosea, remorcat de gîngania pe care întotdeauna o socotise un trepăduș nevrednic de atenție.

Dar tractorul l-a dus nu la retopit, ci în parcul Herăstrău, ferindu-i aripile de pomi. «Ce înseamnă asta, au grijă de pomi sau de mine?» s-a întrebat Alexandru.

Oprit într-o poiană, sub privirile curioșilor, i s-au pus proptele de beton la roți iar sub coadă, un mic stîlp, tot din beton, astfel încît fuselajul să aibă, întocmai ca în zbor, poziția orizontală. Un grup de lucrători au urcat pe scăriță, cu cutii de scule în mîini. Nu era o situație nouă pentru Alexandru; lucrătorii fuseseră întotdeauna buni prieteni ai lui. De astă dată nu avea însă de-a face cu moriști, ci cu tîmplari și tapițeri. În scurt timp, dinaintea fiecărui fotoliu a apărut o mică măsuță, iar spre coadă rafturi, o tejghea cochetă și un frigider.

Așa a devenit Alexandru cofetărie în parc! S-a considerat, la început, foarte jignit, dar gazdă bună fusese el întotdeauna. Ba, dat fiind că în dimineața următoare a și fost asaltat de copii curioși, mirați, nerăbdători, respectuoși a început să simtă ceva din plăcerea vremurilor bune.

Nu numai copiii,ci și părinții, și chiar și oameni fără copii veneau să mănînce o prăjitură în avion și să se uite prin hublouri, închipuindu-și că zboară. Firește, atracția principală era postul de pilotaj, unde totul rămăsese intact dar un cordon de pluș interzicea vizitatorilor să atingă ceva. Mulți își făcuseră un obicei din a veni aici cel puțin o dată pe săptămînă. Așa s-a împrietenit Alexandru cu un băiat care se numea Laurențiu și venea în fiecare zi. Se proptea cu coatele de spătarul scaunului pe care stă pilotul comandant, privea aparatele de bord, își mînca o înghețată.

— Ia-ți o carte de aviație, așa ai să înțelegi mai bine totul, l-a sfătuit Alexandru.

Laurențiu era un băiat ascultător. A găsit o carte cu desene amănunțite, în care se explica totul — cum e făcut un avion, la ce servește fiecare subansamblu, piesă sau aparat. Se uita în carte, se uita la Alexandru, mai mînca o înghețată — pînă cînd a priceput totul, s-a ales și cu o amigdalită de toată frumusețea. Două zile a lipsit, avea febră, Alexandru intrase la idei, dar a treia zi a revenit, cu temperatura normală, cu gîtul înfășurat într-un fular gros și cu interdicția de a mînca înghețată.

Vînzătoarea, care-i servise pînă atunci poate treizeci, poate o sută de înghețate, i-a spus: «Vezi, ce-i prea mult nu e bun». Pentru că era un client vechi și fidel, și pentru că avusese două zile temperatură, i-a dat însă voie, pentru întîia oară, să se strecoare pe sub cordonul de pluș și să ia loc în fotoliul pilotului comandant! Era singurul client care se bucura de acest privilegiu. Laurențiu a închis ochii; prea era mare fericirea, îl orbea! Cînd i-a deschis, a văzut un bărbat în vîrstă, oacheș, cu sprîncene albe, groase și îmbinate, ceea ce îi dădea un aer aspru. Era, ca toți clienții, dincoace de cordonul de pluș, și se uita la tabloul de bord. Laurențiu, bine așezat în fotoliu, și-a aranjat mai bine fularul la gît și a început să-i explice omului: «Asta e manșa; o tragi spre tine, avionul urcă; o împingi, coboară. Jos e palonierul; apeși pedala din stînga, avionul virează la stînga; apeși pedala din dreapta, o ia într-acolo. Ăsta e altimetrul, el indică înălțimea. Dincoace sînt aparatele giroscopice, care arată pozițiile față de sol...»

Vîrstnicul bărbat cu sprîncene groase, îmbinate, lucru care-i dădea un aer atît de server, era numai ochi și urechi. Se știe că omul nu e niciodată prea bătrîn ca să învețe ceva.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

de gheață. Bolovanul de piatră în care se opri pendulă din nou de cîteva ori pe buza prăpastiei, gata-gata să-și ia zborul, și-apoi încremeni din nou.

— Matei, strigă îngrozită Alina. Matei, nu pot să ies de aici... Nu pot...

— Stai așa, îi strigă băiatul sărind în picioare și scoțîndu-și repede cureaua de la pantaloni... Am găsit cum să te scot de acolo... Nu mișca... Am să ți-l trimit pe Mitică.

— Și crezi că va reuși? gemu îngrozită fata.

Matei întinse catarama curelei și se întoarse spre Mitică.

— Hei, bătrîne! îi spuse el ursului apropiindu-se de el cu cureaua făcută colac. Dă-mi o mînă de ajutor... Trebuie s-o scoatem pe Alina de acolo... Cu tălpile tale aspre ca un rașpel, tu n-ai să aluneci... Ce zici, bătrîne? Ai să poți?

Întinsă pe stîncă, cu brațele larg desfăcute ca într-un strigăt desnădăjduit, Alina îi urmărea cu sufletul la gură.

Scuturîndu-și de cîteva ori capul cu putere, giganticul urs prinse în dinți cureaua pe care i-o întindea băiatul și apoi, proptindu-se bine în labele din față, începu să coboare spre prăpastie, apropiindu-se de Alina. Acum fata îl aștepta cu mîna întinsă. Deodată Mitică se opri. Cu mușchii încordați, parcă gata să-i plesnească, ursul mîrîi puternic, întorcînd capul spre Matei și scuturînd cureaua pe care o ținea în dinți. Se afla la un pas de Alina.

— Mitică refuză să mai coboare, îi strigă de sus Matei, fetei... Știe el ce știe... Încearcă să ajungi la el

În clipa aceea, întorcînd capul, Matei încremeni. La capătul potecii înguste, care șerpuia ca o panglică subțire tăiată în pîntecul muntelui, apăruseră două mogîldețe negre, ce păreau să plutească în văzduhul cenușiu al zorilor. Erau Ciclopul și Rudy.

— Matei, mă vezi? auzi el vocea cristalină și subțirică a fetei. Sînt aproape de Mitică... Ce fac?

Revenindu-și din buimăceală, Matei se aplecă peste marginea potecii, spre ea.

— Te văd, Alina, îi spuse, liniștit. Fii atentă... Te ridici încet în genunchi, sări și prinzi cureaua... Acum!

Tremurînd toată, Alina își trase ușor picioarele sub ea și apoi, ridicîndu-se în genunchi, se azvîrli înainte spre curea. Simți cum degetele se încleștează pe colacul de piele, în vreme ce picioarele-i zboară, alunecînd în gol. Reușise.

— Și acum sus, bătrîne, sus! Repede... Mai repede, Mitică!

Giganticul urs se puse în mișcare, tîrînd-o pe Alina după el, urcînd cu spatele, pas cu pas, înspăimîntătoarea lespede de piatră.

Ciclopul și Rudy erau aproape. Soseau.

(Va urma)

ACȚIUNEA „V”

LA SUGESTIA UNUI MARE NUMĂR DE CITITORI, INAUGURĂM ÎN ACEASTĂ PAGINĂ O NOUĂ POVESTIRE ÎN IMAGINI DIN CICLUL **ACȚIUNEA «V»**, INSPIRAT DIN DRAMATICELE ZILE ALE LUPTEI ÎMPOTRIVA ARMATELOR HITLERISTE, PENTRU ELIBERAREA PATRIEI.

SCENARIU: MIHAI STOIAN
DESENE: SANDU FLOREA

1

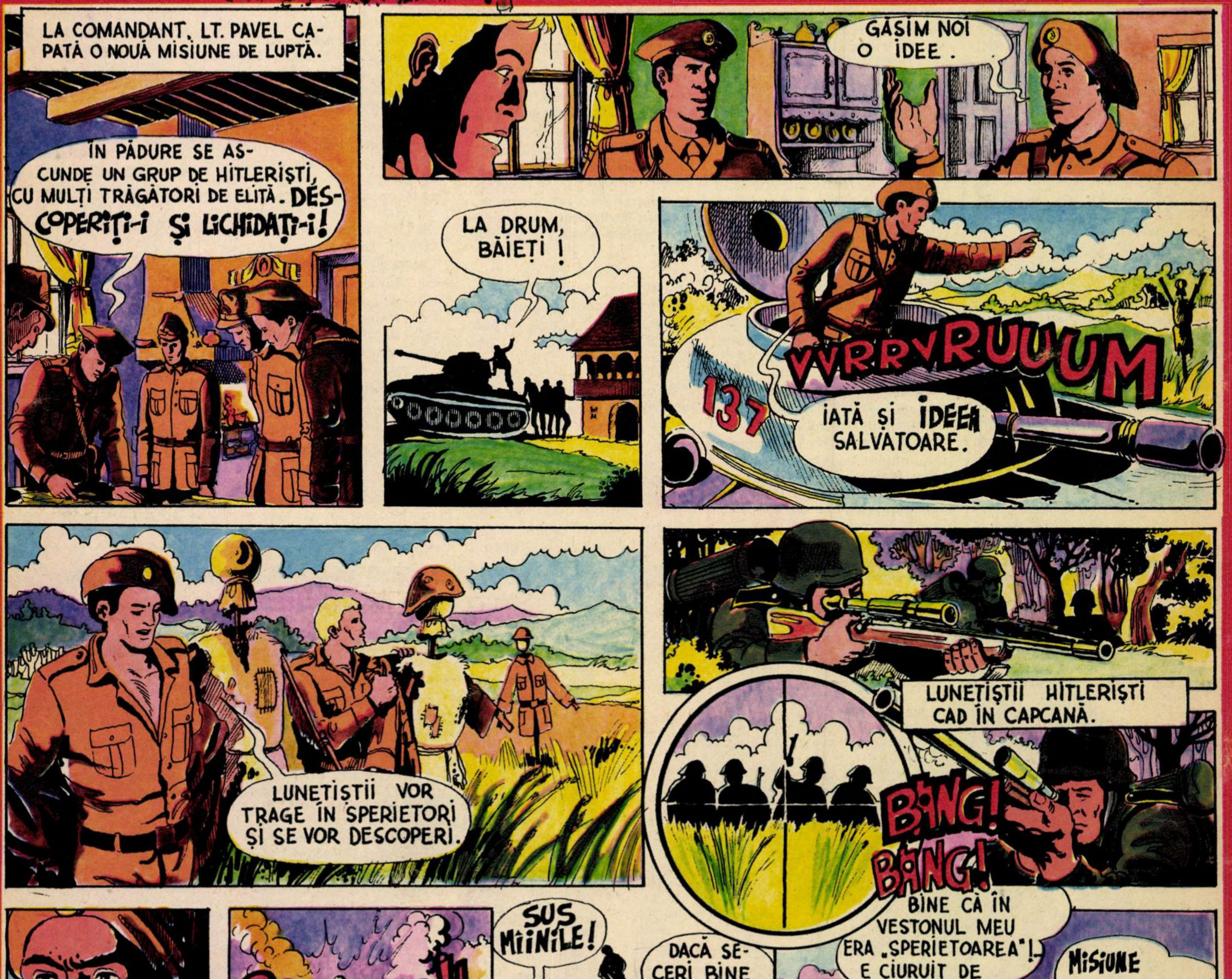
LA COMANDANT, LT. PAVEL CAPĂTĂ O NOUĂ MISIUNE DE LUPTĂ.
ÎN PĂDURE SE ASCUNDE UN GRUP DE HITLERIȘTI, CU MULȚI TRĂGĂTORI DE ELITĂ. DESCOPERIȚI-I ȘI LICHIDAȚI-I!
GĂSIM NOI O IDEE.
LA DRUM, BĂIEȚI!
VVRRVRUUUUM
137
IATĂ ȘI IDEEA SALVATOARE.
LUNETIȘTII VOR TRAGE ÎN SPERIETORI ȘI SE VOR DESCOPERI.
LUNETIȘTII HITLERIȘTI CAD ÎN CAPCANĂ.
BANG! BANG!
FOC!... SPRE STÎNGA!... SÎNT ACOLO!
BUUUUM!!
SUS MIÎNILE!
DACĂ SECERI BINE, ADUNI...
BINE CĂ ÎN VESTONUL MEU ERA „SPERIETOAREA”! E CIURUIT DE GLOANȚE!
MISIUNE ÎNDEPLINITĂ!

-VA URMA-

CU MIRCEA Lucescu

DESPRE FOTBAL, ÎNVĂȚĂTURĂ, COLEGIALITATE

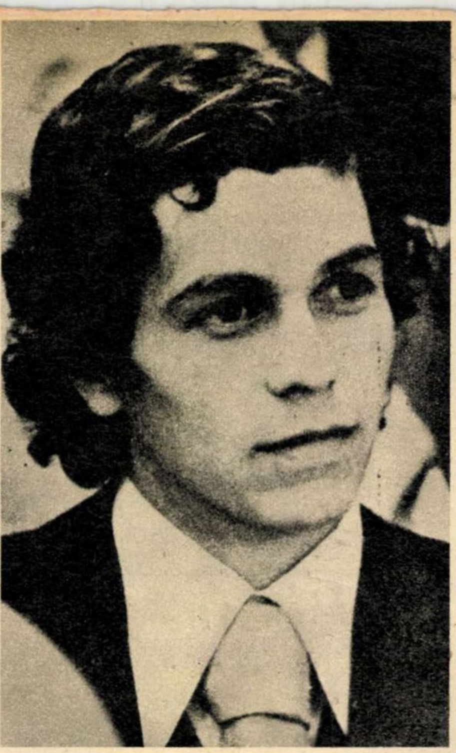

O întîlnire cu Mircea Lucescu,
fotbalistul nostru cu cele mai multe jocuri
în reprezentativa națională,
o convorbire cu el nu pot fi decît extrem de interesante
pentru tinerii care năzuiesc la gloria sportivă.

După ce a debutat în 1961, la 16 ani, la Școala sportivă nr. 2, a fost transferat la «Rapid», unde nu a apucat să joace în prima reprezentativă a clubului, astfel că, potrivit regulamentului, a putut să treacă la «Dinamo». Aici se întîlnește cu celebrul Pîrcălab, supranumit «Săgeata Carpaților», unul dintre cei mai buni jucători din Europa pe extrema dreaptă (actualmente, antrenor la «Gloria Buzău» din categoria B). Pentru a-și cuceri un loc în echipă, Lucescu a trebuit să-și propună egalarea lui Pîrcălab! A făcut sute de ore de antrenament, învățînd să «joace» mingea și să șuteze la fel de bine cu ambele picioare (înainte juca mai mult cu piciorul drept). Astfel a reușit să debuteze în echipă alături de Pîrcălab, dar pe extrema stîngă. Pe acest post va fi chemat în 1967 și în echipa națională (după un intermezzo de doi ani, în care a evoluat în divizia B, la «Sportul studențesc»). A debutat ca internațional în meciul cu Elveția și a avut «norocul» ca, jucînd alături de Pîrcălab, toate cele patru goluri să pornească din pasele lui. De atunci și-a asigurat aproape fără întrerupere locul în echipa națională.

Ce crede despre fotbalul modern? *E limpede, fotbalul modern este reprezentat de jucători în măsură să dea rezultate pe aproape orice post al echipei, stăpini pe o gamă largă de procedee tehnice subtile, capabili în orice fracțiune de secundă să-și îndeplinească sarcina, dar avînd asupra jocului și o viziune de ansamblu. Unsprezece jucători de acest fel, în rîndul cărora să existe unul sau două talente excepționale, animați de o concepție de joc îndrăzneață și de o disciplină de fier, conduși de un antrenor cu o gîndire științifică profundă, pot să formeze o echipă mare, comparabilă cu formațiile pe care le-au prezentat la ultimele campionate mondiale Brazilia, R.F. Germania, Olanda.*

A fi sportiv de performanță înseamnă o viață sportivă exemplară, cu sacrificarea multor distracții, fără nopți pierdute (ora de culcare: maximum 22,30), fără tutun, fără alcool, fără timp pierdut. O asemenea viață, alături de pasiunea constantă pentru sport, poate asigura longevitatea performanțelor unui sportiv. Acesta este «secretul» lui Lucescu, care, după fiecare vacanță, revine cu aceeași pasiune și dăruire pe stadion.

Dar despre sport și formația intelectuală? *Mircea Lucescu, absolvent al Facultății de drept, ne mărturisește: «Sportul m-a ajutat mult în anii de studiu. După antrenament, asimilam mult mai bine cunoștințele decît unii dintre colegii mei, care «toceau» tot timpul în cameră. La rîndul lui, studiul m-a ajutat să abordez în mod științific jocul de fotbal, antrenamentele, viața sportivă, să-mi cîștig printre ceilalți membri ai echipei mele de club și ai naționalei buni colegi și prieteni».*

Jucătorul «de națională» și spiritul de echipă: *«Colegialitatea, spiritul de echipă reprezintă o altă coordonată a constituirii marilor echipe. Fără jucători care să-și urmărească cu simpatie reciprocă rezultatele, care să se bucure de succesele colegilor, care să contribuie la aceste succese, poți să dispui de unsprezece jucători excepționali, dar să nu ai o echipă mare! În schimb, în climatul sănătos al unei echipe mari, pot să se afirme necontenit noi și noi jucători de talent».*

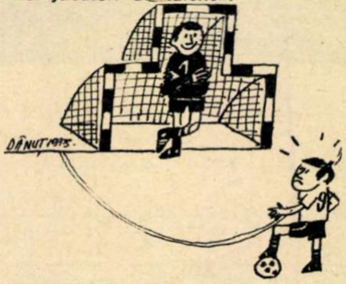

Zîmbind, Mircea Lucescu mi-a dezvăluit apoi cîteva amănunte privind comportamentul unor colegi în pauza dintre reprizele unei întîlniri, «barometru» al structurii lor psihice. **Dumitrache,** *de pildă, pare de un calm imperturbabil; are în permanență cu el o carte și citește în tot cursul pauzei!* **Dinu,** *în schimb, își descarcă nervii asupra echipamentului: în fiecare clipă i se pare că alt detaliu al ghetelor, al chilotului, al tricoului nu e cum trebuie.* **Răducanu** *se teme că va confunda partida oficială cu un joc de antrenament și se va deda la unul dintre obișnuitele lui giumbușlucuri. De aceea, îi spune mereu cîte unui coleg: «Dă-mi doi pumni, să fiu... nervos!»*

Mă despart de Mircea Lucescu, îndreptîndu-ne eu spre redacție, el spre terenul... de tenis. Îl duce de mînă pe Lucescu-junior, un băiat de șase ani. Seniorul o face pe supăratul: «Eu vreau să-l fac tenisman, dar el tot spre fotbal trage!»

HARALAMBIE LEREA

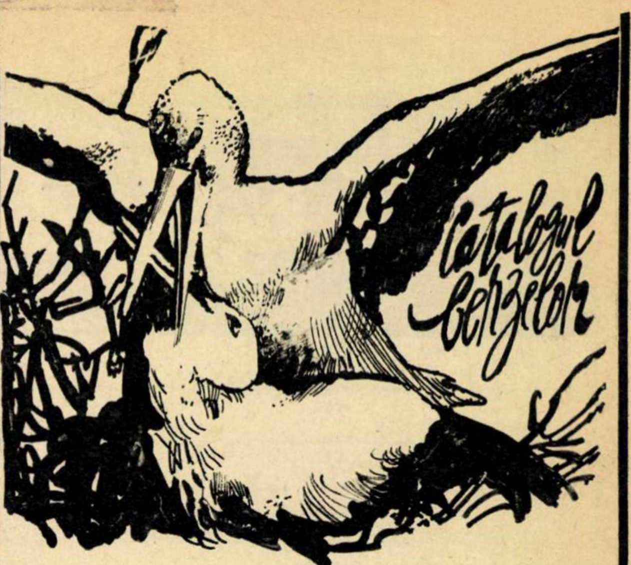

Catalogul berzelor

Din partea cititoarelor noastre DOINA și MANUELA VANCU, Școala generală nr. 2 din Caracal, am primit un bogat caiet de observații efectuate în cursul verii în orașul lor, precum și în comune și sate din județ. Fișele completate de cele două pioniere, care notează că au fost ajutate de părinții lor, au fost trimise Consiliului județean Olt al Organizației pionierilor, spre a fi incluse în situația generală care se va alcătui la nivelul județelor. Nu înainte însă de a spicui pentru voi cîteva din observațiile Doinei și Manuelei. ● CARACAL. Într-un salcîm din curtea lui Dumitru Neagu, strada Mircea Vodă nr. 111, se poate vedea un cuib vechi de 15 ani. Pînă anul trecut, în fiecare vară, din cuib și-au luat zborul între doi și patru pui. Anul acesta au ieșit trei pui, dar numai doi au supraviețuit. La sfîrșitul lui august, puii au început să zboare. ● În gospodăria lui Costică Dimian, din același oraș, strada Poienari nr. 15, se află un cuib cu două berze. «Cuibul, ne-a povestit o bătrînă, are aproape 70 de ani, scriu corespondentele noastre. Tot ea a observat că atunci cînd barza face trei sau cinci ouă, aruncă unul din cuib, să rămînă cu soț. Anul acesta și-au luat zborul patru pui. Cuiburile se află la 400 metri unul de altul și sînt situate în preajma unei bălți» ● Anul trecut, Victor Căroi, elev din oraș, a descoperit în baltă o barză care nu mai putea să-și ia zborul. Văzînd că e lovită la o aripă, a luat-o acasă, a îngrijit-o, hrănind-o cu broaște prinse de el. După vindecare, barza a fost pusă în cuibul familiei Costică Dimian. Astfel că, la începutul lunii mai, în acest cuib puteau fi văzute trei berze. ● OSICA DE SUS. Pionierele noastre au găsit aici două cuiburi plasate în copaci aflați în raza gospodăriilor. Fiecare cuib era locuit de cîte două berze. Numărul puilor nu a putut fi însă precizat. ● VLĂDIȚA. Pe grajdul locuitorului Ștefan Nicola se află un cuib vechi de 12 ani. În 1975, cele două berze au crescut patru pui. ● La întoarcerea din război, Marin Pața, din satul amintit, a găsit în gospodărie un cuib de berze. Anul acesta au ieșit patru pui, dintre care unul singur a rămas în viață. Crescînd, și-a găsit pereche și s-a instalat în același cuib. ● Andruț Chelu, din satul nou Vlădița, are un cuib cu două berze și doi pui, instalat într-un copac. ● DOBROSLOVENI. Singurul cuib din sat se află la familia Toma Bădănoiu și are șase ani. E locuit de două berze. Anul acesta nu au avut nici un pui. ●«Împreună cu Gabriel (școlar în clasa a II-a) plecăm în pădurea Frăsinet, unde se află un cuib cu două berze și doi pui. Copiii localnici ne-au dus la familia Ion Crețu, unde am văzut al treilea cuib din comună, cu două berze și un pui. ● Mecanicul Petre Ghenea de la stația de pompe pentru irigare a observat și în această vară barza neagră pe balta Frăsinetului, dar nu poate preciza nimic despre cuib.

„un milion de prieteni”

- **ATENȚIE, CAMELIA!**
- **PE SCURT**
- **36 ȘI CU COSTICĂ, 37!**

În numărul 36 al revistei, cititoarea **Camelia Toncianu,** din clasa a VII-a, **Borsec-Harghita,** se adresa vouă, tuturor, rugîndu-vă s-o sfătuiți **cum s-o scoată la capăt cu un grup de colegi din cale afară de indisciplinați.** Am primit multe scrisori, doldora de păreri, idei și sugestii. Gama lor merge de la «măsuri radicale» pînă la «blîndețe pe toată linia».

Astfel, **Anicuța Drăguș,** din clasa a VIII-a, **Galații-Bistriței,** județul **Bistrița-Năsăud,** o fată care nu știe de glumă, propune ca în unitatea Cameliei să se organizeze activități foarte interesante la care însă respectivii elevi **să nu fie admiși!** Aceste activități ar urma să se organizeze cît mai des, pînă cînd cei în cauză, «chinuiți de remușcări», se vor arăta demni de a participa la ele. Scurt și cuprinzător!

Dimpotrivă, **Ionica Porumbel,** din **Vîlcele-Olt,** îi sugerează Cameliei ca elevii cu pricina **să fie atrași în toate activitățile pionierești,** ba chiar numiți.... redactori la «Semafor», din reduta căruia să lupte ei înșiși împotriva deprinderilor reprobabile.

După părerea mea, soluția Anicuței n-ar face decît să îi îndepărteze și mai mult pe colegii respectivi de restul detașamentului.

Ionica are, ce-i drept, multă dreptate, însă nici să îi încoronăm cu lauri pe flușturatici nu e cazul!

Calea cea mai sigură este aceea indicată de majoritatea scrisorilor pe care le-am primit: Camelia și colegii ei trebuie să-i convingă pe «eroii» acestei discuții că situația lor nu este indiferentă clasei, că mulți oameni sînt dornici să facă totul pentru a-i ajuta! Aplicați, dragă Camelia, principiul «Toți pentru unul, unul pentru toți!»

Și nu uita; în măsura în care îi mustrați pe acești băieți dificili pentru greșelile lor, trebuie să îi și lăudați **ori de cîte ori dovedesc sîrguință, dorința de a se îndrepta.** Te-aș ruga să continui această discuție în detașament, cu toți colegii tăi.

Pe scurt.

● Lui **Spătărelu Sorin,** Craiova. N-ai dreptate. Dacă părinții tăi «țin cu tovarășul diriginte» foarte bine fac!

● **Stoianei Duțescu,** Galați. Poate că, într-adevăr, colegii tăi sînt cam zburdalnici, dar de la asta pînă la afirmația că **«ei ne urăsc pe noi, fetele»,** e cam mult. Te asigur că nu vă urăsc! Dar nici voi să nu-i mai porecliți!

● **Ioan Stoia,** Cluj-Napoca. **«Vreau să citesc cît mai mult, dar cum pot știi care sînt cărțile cele mai bune?»** Grea întrebare. Spiritul de discernămînt se capătă citind și iar citind! Treptat, te vei obișnui să deosebești, din mulțimea cărților, operele cu adevărat valoroase. Bineînțeles, este util să consulți o istorie a literaturii, recenziile și cronicile literare apărute în presă.

● Lui **Dan Vidrighin,** București. Cine ți-a spus că la prima lecție de box antrenorul îți turtește nasul, a cam, te rog să mă ierți, rîs de tine! Este o glumă veche. Du-te liniștit la antrenament. În primele săptămîni vei face pregătire fizică generală și îți vei însuși elementele de bază la acest sport. «La mănuși» vei lucra mai tîrziu, iar într-un meci propriu-zis vei evolua numai atunci cînd antrenorul va crede că ești suficient de pregătit, adică peste șase luni, peste un an!

● Vechiul meu corespondent **Constantin I. Asofronie** din Dersca-Botoșani a mai repurtat un succes, și anume i-a abonat la «Cutezătorii» **pe 36 de colegi,** el fiind al 37-lea! Îi trimit lui Costică o insignă «Cutezătorii», un număr de revistă cu autografele colaboratorilor, redactorilor și desenatorilor noștri și cîteva noi afișe «Cutezătorii» pe care să le pună în școală.

OVIDIU ZOTTA

Cei care se adresează acestei rubrici sînt rugați să specifice pe plic: Pentru rubrica «UN MILION DE PRIETENI».

ORAR „Cutezătorii"

	Luni	Marți	Miercuri	
1				1
2				2
3				3
4				4
5				5
6				6

	Joi	Vineri	Sîmbătă	
1				1
2				2
3				3
4				4
5				5
6				6

Cutezătorii
Cutezătorii

în fiecare joi,
lectura
preferată
a fiecărui
cutezător:
Revista
«Cutezătorii»!

Octombrie

L		6	13	20	27
M		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	31
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

Noiembrie

L		3	10	17	24
M		4	11	18	25
M		5	12	19	26
J		6	13	20	27
V		7	14	21	28
S	1	8	15	22	29
D	2	9	16	23	30

Decembrie

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

Zilele acestea se împlinesc 40 de ani de cînd, sub penița marelui animator al copilăriei, Walt Disney, s-a născut unul dintre cele mai iubite personaje ale filmului pentru copii: DONALD RĂȚOIUL. Din 1935 și pînă astăzi el a fost eroul a nenumărate filme, prezentate în toate țările lumii, pe marele și pe micul ecran. Publicînd, cu acest fericit prilej un portret al «sărbătoritului» revista noastră îi urează ani mulți și succese mereu mai mari în cariera artistică și în dragostea copiilor de pretutindeni.

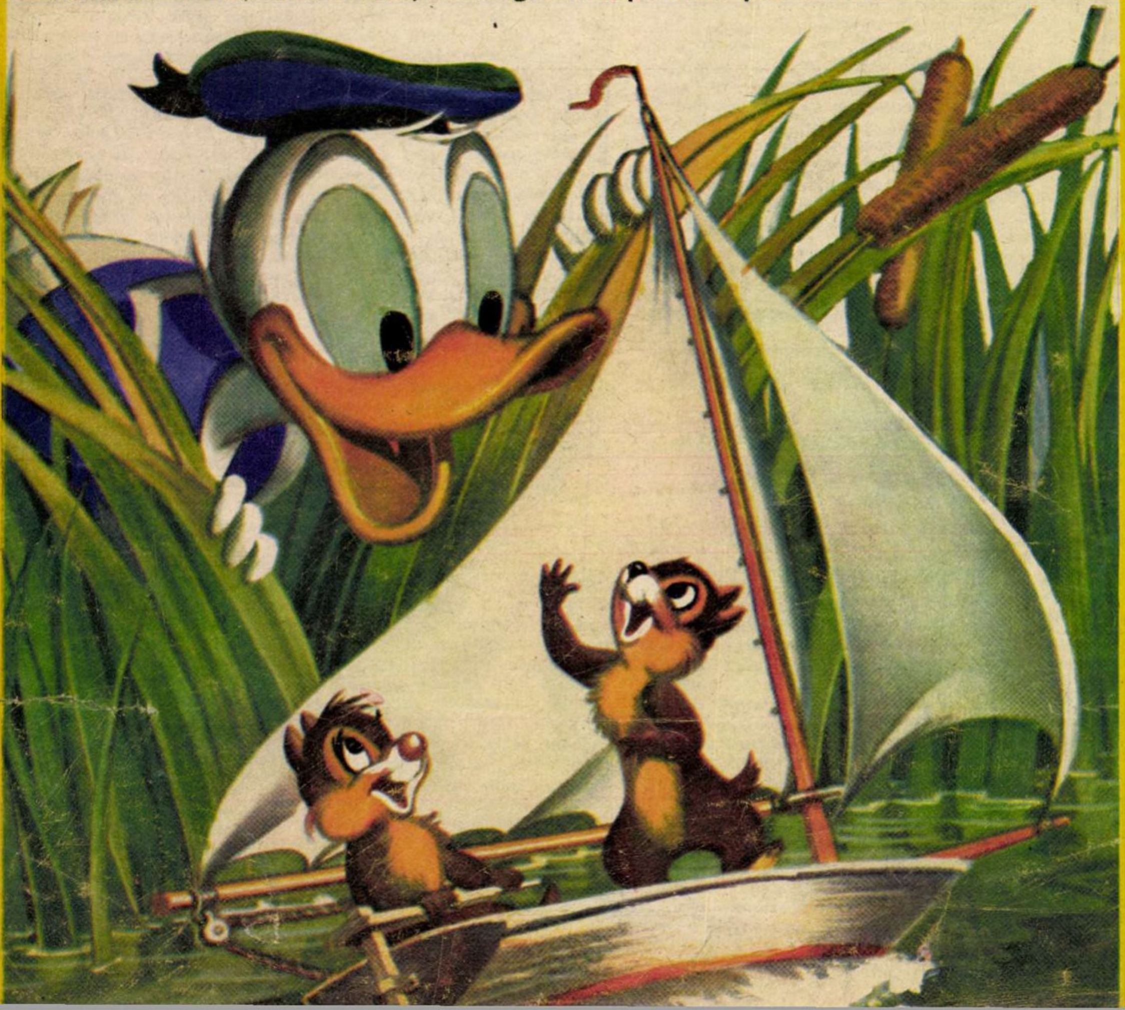

Și Donald Rățoiul este de aceeași părere:

Numai un abonament la «Cutezătorii» te poate ajuta să cunoști în fiecare moment ce este nou pe glob!

IMPORTANT!

Pentru a da cît mai multor copii posibilitatea să se aboneze la «Cutezătorii», pentru numerele care vor apărea pînă la sfîrșitul anului, a fost inițiată o serie specială de abonamente:

10 OCTOMBRIE - 31 DECEMBRIE,
11 NUMERE = 11 LEI !

Adresați-vă celui mai apropiat oficiu P.T.T.R., factorilor poștali sau difuzorilor de presă pionieri.

Nu uitați: pînă la 10 octombrie puteți să vă asigurați abonamentul la «Cutezătorii» și astfel o legătură directă cu copiii de pe toate meridianele.

ABONAMENTE — **prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2001, telex: 011631.**

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**
Prezentarea artistică: **POMPILIU DUMITRESCU**
Tehnoredactor: **LUCIA SICOMAȘ**

Fiecare pionier, un abonat la revista pionierilor: «Cutezătorii»!

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● TIPARUL: **C.P.C.S.**

nr. int. 41033

JOI,
9 OCTOMBRIE 1975,
ANUL IX (NR. 420)
12 PAGINI, 1 LEU

Cutezătorii 41

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Biblioteca județeană
MUREȘ
TÎRGU-MUREȘ

O GAZETĂ CU 2 000 000 DE REDACTORI

* Semafor „Cutezătorii”

EDIȚIA SPECIALĂ A REVISTEI NOASTRE PENTRU FIECARE ȘCOALĂ

TERRA VĂZUTĂ DE PE MARTE

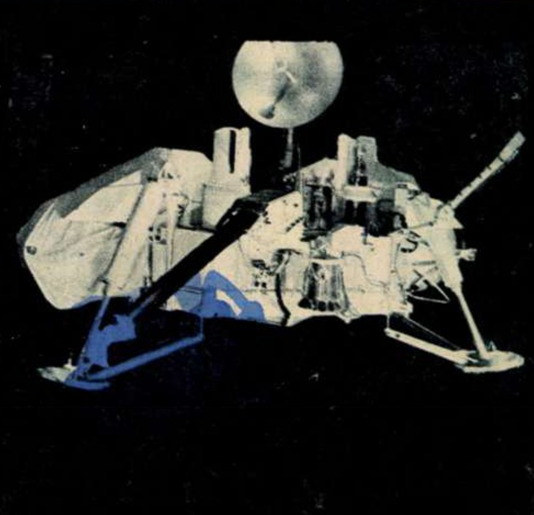

(PAG. 6-7)

V = 1/3 h(F + f + √Ff)
a_n = 1/π ∫_{-π}^{π} f(x) cos nx dx (n = 0,1,2,...)
(a+b)^n
7

MATEMATICĂ + ATLETISM = UN CAMPION

(PAG. 11)

a

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

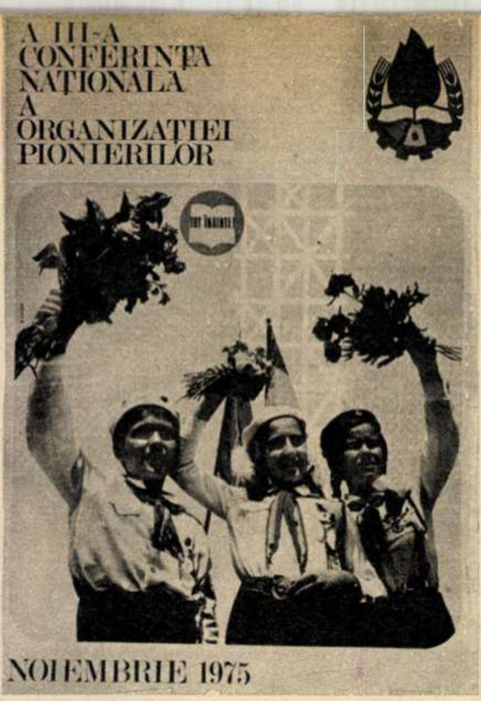
A III-A CONFERINȚA NAȚIONALĂ A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
TOT ÎNAINTE!
NOIEMBRIE 1975

ÎN DIRECT DE LA CONFERINȚELE JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Ca preludiu la apropiata Conferință Națională a Organizației pionierilor, în întreaga țară se desfășoară, în aceste zile, conferințele județene. Prezenți la dezbaterile din aceste sfaturi ale purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, reporterii noștri au «cules» și vă prezintă cele mai interesante aspecte, idei și propuneri ale pionierilor delegați:

VÎLCEA

Redăm, concis, unele dintre numeroasele și interesantele luări de cuvînt din cadrul secțiunii de pionieri:

Dragoș Baidan — Călimănesti: *«Fac parte dintr-o unitate cu sută la sută promovați. Bineînțeles, acesta e un motiv de mulțumire. Dar dați-mi voie să recunosc: nu un motiv întru totul îmbucurător, liniștitor dacă socotesc faptul că acest procent cuprinde mulți pionieri cu note mici, de 5 și 6. Și încă dintr-aceia care ar putea să aibă mai mult. Cu toate posibilitățile ce ne stau la îndemînă — adunări de detașament, inițiative de întrajutorare și nu în ultimul rînd prin «Semafor» — este nevoie să acționăm mai insistent și mai atent în această direcție».*

Dan Tudose — Drăgășani: *«Avem un microceapeu bun și cu experiență. Ne-am învățat de-acum să facem treabă. Dar am observat că-n ultima vreme ne realizăm planul cu dificultate. Ne-am gîndit, bineînțeles, la lipsurile noastre, poate organizarea nu e bună, poate... Și, într-adevăr, am găsit și aici multe de îmbunătățit. Dar am mai descoperit ceva și în altă parte: faptul că eram obligați să schimbăm terenul în fiecare an — cînd abia ne-nvățasem cum să-l folosim. Ar trebui deci să fim lăsați să cunoaștem bine un anume teren, să ne adaptăm lui, să-l supunem — și asta cere timp.»*

PRAHOVA

Pentru a da o imagine asupra maturității (foarte tinerești) a pionierilor prahoveni, a cutezanței sub semnul cărora își exercită ei drepturile pe care le conferă democrația pionierească, amintim cîteva dintre ele:

Acțiunea **«Un coleg așteaptă sprijinul nostru»** să fie extinsă în noi unități de pionieri, ajutorul dat celor care au greutăți la învățătură să nu înceteze în timpul vacanței de vară, cînd cei care au rămas totuși corigenți pot evita repetenția; fiecare detașament să aibă un nume și un cîntec ale sale: pe lîngă cea existentă, să fie create noi uniforme pionierești, menite să fie purtate la practică și pe timp rece.

Preorientarea profesională să înceapă încă din primii ani ai pionieriei;

să fie înființate șantiere de muncă patriotică ale pionierilor, pentru construirea de obiective sportive, culturale etc.

Grupa de pionieri să nu aștepte rezolvarea problemelor sale în adunări de detașament, ci să acționeze direct, cu inițiativă și curaj; fiecare pionier să aibă de îndeplinit o sarcină.

Să fie înființate distincții pentru «autodepășire», menite să-i dinamizeze pe cei a căror ambiție de a se situa printre fruntași trebuie stimulată.

IASI

Pionierul **Silviu Ifrim,** *de pildă, s-a arătat deosebit de preocupat de îmbunătățirea situației la învățătură: «Trebuie să organizăm în toate școlile brigăzi artistice de agitație care să-i laude pe cei silitori și să-i îmboldească pe cei rămași în urmă, care să pledeze pentru eficiența fiecărei secunde din orele de clasă.*

Alt pionier — **Constantin Constantinescu** —*, pasionat turist si statornic participant la Expedițiile «Cutezătorii» a făcut o afirmație care... pe mulți i-a pus pe gînduri: «După părerea mea, un pionier care n-a fost măcar o dată intr-o expediție a pierdut jumătate din farmecul și romantismul pionieriei». Și, sprijinindu-se pe întîmplări trăite de el în Expedițiile «Cutezătorii» și pe citate din jurnalele de bord ale expediționarilor din acest județ, el a făcut o caldă și convingătoare pledoarie pentru cunoașterea în acest mod original a frumuseților și bogățiilor patriei noastre.*

Irina Bălan a vorbit despre viața grupei și a arătat că pionierii nu participă cu toții la activități, propunînd să fie atrași și ceilalți pionieri mai puțin activi.

SUCEAVA

Adriana Gherasim — Grănicești: «O atenție deosebită a fost acordată în unitatea noastră pregătirii pionierilor pentru muncă și viață. În microceapeul nostru, de exemplu, noi am reușit să obținem anul acesta, venituri în valoare de 25 000 de lei. Nu sîntem însă mulțumiți cu ceea ce am realizat pînă acum. Ne-am sfătuit între noi și am ajuns la concluzia că printr-o mai bună organizare a muncii, prin întreținerea și mai bună a culturilor, putem realiza anul viitor venituri de cel puțin 27 000 lei.

Liliana Bodale — Rădăuți: «Trebuie să facem mai mult și în ceea ce privește dezvoltarea democrației pionierești. În acest sens, am cîteva propuneri. Cred că ar fi bine ca pentru funcția de pionier-comandant de unitate, fiecare detașament să propună cîte un candidat din rîndul pionierilor săi și abia după un «stagiu» oarecare al acestora, în care ei să fie bine cunoscuți de către toți membrii unității, să se treacă la alegerea celui mai bun. De asemenea, pionierii care sînt trimiși în tabere interne și internaționale să fie desemnați numai din rîndul celor care s-au evidențiat în mod deosebit în diversele activități și acțiuni pionierești și, de fiecare dată, cu acordul colegilor lor din detașamentul din care fac parte.

HUNEDOARA

Redăm pe scurt un fragment edificator dintr-o dezbatere fructuoasă.

Septimiu Giurgiu — Simeria: *«Spectatori sau organizatori și realizatori ai activităților pionierești? Iată o întrebare izvorîtă dintr-o situație reală, existentă în școala noastră. Fiindcă uneori nu toți pionierii — colegii mei — au răspuns prezent la activitățile organizate în grupă, detașament sau unitate, ori au răspuns numai cu prezenta, fără să fi participat activ la desfășurarea acestora».* **Nona Stan — Deva:** *«Da, sîntem deficitari în antrenarea a cît mai mulți pionieri în acțiunile pe care le inițiem, uneori și programele sînt alcătuite în grabă, și tot în grabă le desfășurăm, ca apoi să ne mulțumim cu acțiunea «bifată», fără a viza conținutul ei educativ și deci succesul ei».* **Alice Ramona Nagy — Hunedoara:** *«Sau se mai obișnuiește și așa: responsabilitățile cad mereu pe umerii acelorași pionieri, considerîndu-se că ei au experiență, iar cei mai mulți se eschivează cu nonșalanță».*

Printre alte probleme discutate aici, cu un real simț de răspundere, a fost și cea ridicată de **Carmen Doneanu — Hațeg:** *«Acasă ne pregătim temeinic lecțiile o parte din timp îl afectăm pasiunilor noastre, lecturilor, dar... Dar mai avem nevoie și de momentele de recreere și, de joacă, fiindcă sîntem totuși copii. Unde este însă spațiul nostru de joacă? În cartierul în care locuim, eu și o parte dintre colegii mei, asociația locatarilor nu numai că nu se preocupă să ni-l asigure, dimpotrivă, sîntem expediați de pe o alee pe alta, de pe un trotuar pe altul.*

BISTRITA NĂSĂUD

În cuvîntul lor, reprezentanții celor 32 953 de pionieri din județul Năsăud s-au referit la minunatele condiții în care își desfășoară activitatea precum și la rezultatele obținute la munca patriotică. Numai în ultimul an pionierii au plantat 98 000 de pomi și arbuști, au curățat și îngrijit aproape 200 hectare spații verzi, au cules 20 tone de plante medicinale, au colectat 16 tone deșeuri feroase și circa 25 tone deșeuri textile și de hîrtie. Muncind cu dîrzenie în vederea înfăptuirii programului educației în spirit revoluționar, prin muncă pentru muncă, 32 657 pionieri au încheiat cu succes anul școlar 1974—1975.

De la trimișii nostri speciali:
I. Traian , H. Aramă,
B. Caragiale, C. Diaconu,
I. Pița, E. Hadai

DESPRE CELELALTE CONFERINȚE JUDEȚENE VOM RELATA ÎN NUMERELE VIITOARE.

Ilustrație: IOAN DONCA

TOAMNA

Şuieră vînt, vîntul rece de seară
Şi-n zare sorb negura apei cocorii.
Acolo, la marginea ploii, se ară.
Acolo, puternice nave de fier
Aşază cîmpia pe noi traiectorii.

Şi-n oțelul brumat precum crinii,
Ca într-o medalie fără de moarte,
Aud tresărirea în larg a luminii,
Zbaterea mării prin nouri, departe...

O, n-ar pluti, n-ar pluti-n veci fără ei
Ploile-n foşnet albastru pe glie,
Fără flacăra mîinii țăranilor mei,
Magnet luminos între cer şi cîmpie.

A.I. ZĂINESCU

INIMA, LUMINA

Țară de soare, zăpezi şi grîne,
adînci şi răcoroase fîntîni,
țară de visuri, gînduri şi fapte,
venind mereu către noi din străbuni
cu munți de cîntec, şesuri şi ape,
mi-eşti inima, lumina de sub pleoape,
din zare în zare, albastră stea,
tot mai viu strălucind, țara mea!

RADU FELECAN

GALERIA CUTEZĂTORILOR

MIHAELA MARTIN

Acum trei ani intra pe uşa redacției noastre o fată cu o vioară sub braț. Purta la gît cravata de pionier iar părul îi era legat cuminte, cu o cordeluță albă. Era Mihaela Martin. Se întorcea de la concursul pionieresc de interpretare instrumentală «Ciprian Porumbescu» (Suceava), unde i se conferise marele premiu «Lira de aur». Atunci, «Cutezătorii» i-au publicat o fotografie şi un interviu, în care Mihaela povestea despre profesorii ei, despre orele de exercițiu şi ne împărtăşea primele sale emoții de interpret.

Şi iată că, nu de mult, ziarele noastre au anunțat că, la concursul internațional de vioară, de la Glasgow, Mihaela Martin, elevă la Liceul de muzică nr. 1 din Bucureşti, a fost distinsă cu premiul I. Preşedintele juriului, marele violonist Yehudi Menuhin, a declarat că nivelul la care s-a prezentat tînăra româncă a fost cu totul remarcabil. Datorită succesului obținut, Mihaela a fost invitată să dea un concert cu Orchestra națională a Scoției.

Reîntoarsă în țară, Mihaela ne-a vizitat din nou la redacție.

— Concursul de la Glasgow are loc din doi în doi ani şi este o prestigioasă întîlnire a tinerilor violonişti, ne spune Mihaela. În prima etapă s-au prezentat 22 de concurenți, iar în finală au rămas patru. Dar numai doi au cîştigat premiul special şi dreptul de a cînta sub bagheta marelui Menuhin: eu şi o fată din S.U.A. Inaintea concertului urma să aibă loc o repetiție cu dirijorul. Trebuia să mă pregătesc. M-am retras într-o sală şi am început să exersez. Deodată, am auzit o voce şi paşi care se apropiau. Era chiar Menuhin.

— Îmi dai voie să ascult? m-a întrebat. Apoi a vrut să ştie din ce țară vin. Cînd a aflat că sînt româncă, un zîmbet i-a înflorit pe față. Mi-a spus că Enescu i-a fost profesor şi că s-a simțit legat de marele muzician român printr-o profundă prietenie. A mai spus apoi că ne cunoaşte țara şi că are excelente amintiri din România. M-a ascultat cîntînd, mi-a dat cîteva indicații asupra partiturii şi a plecat. În seara următoare a avut loc concertul. Sala a fost plină pînă la refuz. Apoi am cîntat cu Orchestra națională a Scoției, fiind invitată şi pentru 1976.

— Şi cînd te-ai întors acasă, cum a fost?

— Am fost fericită. Am găsit-o pe mama bucuroasă, profesorii m-au felicitat, iar eu eram mîndră de premiu, primul meu premiu internațional şi al doilea după «Lira de aur» a pionieriei.

— Ce ne poți spune despre timpul cînd ai fost pionieră?

— Acum sînt utecistă, dar în anii pionieriei am început să cînt mult la vioară, fiind mereu încurajată, îndemnată şi îndrumată. Ca pionieră am participat la concursul «Ciprian Porumbescu» şi nu pot uita că aceasta a fost prima mea ieşire în public. Am rămas legată de pionierie şi, ori de cîte ori am prilejul, mă duc în mijlocul colegilor mei mici. Exersez mult, 6—7 ore pe zi. Acum am fericirea de a-l avea profesor pe cunoscutul violonist Ştefan Gheorghiu. N-aş vrea să-i dezamăgesc pe cei care cred în mine.

BITI CARAGIALE

„SEMAFOARELE" ÎN ACȚIUNE!

Bine cunoscută de către toți cititorii. mişcarea «Semafor-Cutezătorii» îşi face simțită prezența în fiecare unitate de pionieri. Antrenînd peste 100 000 de redactori şi colaboratori, aceste ediții speciale ale revistei «Cutezătorii», ce apar în fiecare şcoală, constituie un sprijin important în activitatea pionierească, în pregătirea copiilor pentru muncă şi viață, în dezbaterea şi însuşirea Codului etic al pionierului.

«Semafor-Cutezătorii» trebuie să fie tribuna spiritului revoluționar, a democrației pionereşti, a cinstei, hărniciei şi demnității, a spiritului critic şi autocritic.

Semafoarele nu pot fi simple panouri decorative, simple gazete festive. După cum nu recomandăm nici folosirea unei recuzite grafice costisitoare, festiviste. Principalele lor calități trebuie să fie: actualitatea, nervul publicistic, sclipirea de inteligență, acuitatea critică, atunci cînd este cazul, eficiența în plan educativ.

Fiecare «Semafor-Cutezătorii» va avea un colegiu de redacție, iar redactorul şef va face parte din comandamentul unității de pionieri. Se recomandă, de asemenea, ca pentru colegii mai mici, pionieri şi şcolari din clasele I-IV, «Semaforul-Cutezătorii» să scoată ediții aparte, bogat ilustrate, cu mult umor, viu colorate, afişate la înălțimea la care prichindeii le pot citi. Cu concursul subredacțiilor orăşeneşti sau comunale, se recomandă a se edita gazete de stradă care să facă cunoscute părinților, opiniei publice principalele preocupări şi realizări ale pionierilor. Se pot edita, de asemenea, foi volante, se pot iniția concursuri de afişe, expoziții de caricaturi sau desene satirice pe teme de etică pionierească. Mişcarea «Semafor-Cutezătorii» poate cuprinde, de asemenea, raiduri ale cinecluburilor pionereşti, montaje satirice la statiile de radioamplificare, spectacole de brigăzi artistice.

În întîmpinarea celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor, colegiul de redacție al revistei «Cutezătorii», împreună cu consiliile județene ale Organizației pionierilor, cheamă pe toti cei două milioane de pionieri să-şi intensifice participarea la concursul «Semafor-Cutezătorii». Criteriile de apreciere la acest concurs sînt:

1. Mobilizarea unităților, a detaşamentelor, a grupelor, a fiecărui pionier pentru rezultate cît mai bune la învățătură.

2. Contribuția Semaforului respectiv, la dezbaterea, explicarea şi însuşirea de către fiecare copil a Codului etic al pionierului.

3. Calitatea publicistică a materialelor publicate, concordanța între cuvînt şi faptă în activitatea fiecărui pionier membru al redacției Semafor, inițiativele şi acțiunile declanşate de Semafor pentru realizarea hotărîrilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor.

Fiecare Semafor va informa periodic redacția noastră asupra rezultatelor obținute şi va trimite spre publicare materialele cele mai semnificative.

Trimestrial, la propunerea consiliilor județene ale Organizației pionierilor şi pe baza materialelor trimise direct la redacție, vom acorda aprecieri, evidențieri, diplome, premii individuale şi colective.

Anual, cele mai valoroase, «Semafoare-Cutezătorii» vor fi selecționate pentru Expoziția republicană a «Semafoarelor-Cutezătorii», organizată sub egida Consiliului Național al Organizației Pionierilor şi a revistei.

Dintre cei mai buni «semaforişti» vor fi recrutați «corespondenții speciali ai revistei Cutezătorii» şi membri în colegiul nostru redacțional şi în redacția «Cutezătorii-Forum '76»

Pe lîngă premiile în obiecte, redacția noastră şi Consiliul Național al Organizației Pionierilor oferă numeroase locuri în tabere, frumoase excursii, atît în țară cît şi în străinătate.

Vă dorim, dragi cititori ai revistei şi ai «Semafoarelor-Cutezătorii», mult succes în acest an şcolar, în pregătirea pentru muncă şi viață, în pasionanta ucenicie gazetărească pe care o desfăşurați.

MIHAI NEGULESCU

600.360 P

ÎNTÎMPINĂM CEA DE A III-A CONFERINȚĂ NAȚIONALĂ A ORGANIZAȚIEI NOASTRE PREGĂTINDU-NE ÎN SPIRIT COMUNIST, REVOLUȚIONAR, PENTRU MUNCĂ, PENTRU VIAȚĂ!

„TOT

«Tot înainte!» — îndemnul indisolubil asociat cu simbolul cravatelor, deviză care cheamă la acțiune, la Urcuș vîrsta cea mai neobosită. «Tot înainte!» — rostit de pionieri este tocmai de aceea o promisiune, un **legămînt** și un **cîntec**.

Copilăria este la prima vedere — dar nu numai la prima vedere — vîrsta cînd nimic nu este vechi sau învechit. O vîrstă a noutății permanente, a dinamismului continuu, numai prezent și viitor — dar mai ales viitor. Dar oare este suficient să creștem pentru a Urca? Fără năzuință și acțiune? Fără **Efortul** de-a năzui, a dori și a duce la îndeplinire? Fără lupta cu vechiul, urîtul, răul — în locul cărora să aducem necontenit ceea ce e Nou, Frumos, ceea ce e Bine?

«NOI, CA TINERI COMUNIȘTI...»

Spunem **comuniști** — și înțelegem o stare de spirit permanentă, care traduce împlinirea cea mai înaltă a nevoii de Nou, de Bine. Ea trece dincolo de hotarele unui anumit moment istoric și se îmbogățește pe sine traversînd generațiile și vîrstele. «Noi sîntem tineri comuniști...» — spunea de la tribuna Conferinței județene a Organizației pionierilor, pioniera Elena Popescu din comuna Păușești — Otăsău, județul Vîlcea — și ea nu se referea la o vîrstă anume a spiritului revoluționar, comunist, ci la **același spirit**-împlinit, însă altfel, prin legile fiecărei vîrste.

«DE CE SĂ-MI FIE FRICĂ?»

Denis Vișoiu e în clasa a III-a la Școala generală nr. 5, Tîrgoviște. «Ce înțelege el!» — ar putea spune unii. Denis înțelege: fiindcă a **văzut**, a **auzit, a participat** el însuși ca elev și pionier, adică **a învățat**. «La noi în clasă cîțiva colegi, deși școlari harnici, încă nu s-au deprins **să-și dea drumul** (s.n.). De aceea nici notele nu sînt cum ar trebui, nici mulțumirea lor și a noastră. De ce să-mi fie mie frică? Toată lumea vrea ca noi să izbutim și atunci nu mai mă tem. Mă bag și la întrebări grele de tot — am văzut eu că dacă vrei și vrei, tot poți!» Pe măsuța unde-și face lecțiile Denis, se află o uriașă moară de vînt. «Știu că nu mai există așa ceva, adică nu mai sînt bune de nimic, azi se macină altfel». «Atunci tu de ce o ții?». «Ea e

DA, CHIAR ȘI EROISM!

«Am muncit de copil. Uneori, cînd mă uit în urma mea nu-mi vine să cred că eu am făcut atîtea... Au fost ani cînd munca noastră însemna în fiecare zi lupta cu greutățile. Țin minte cînd am construit Fabrica de ciment de la Medgidia, am avut la un moment dat senzația că nu mai pot. Pe atunci industria noastră era foarte tînără și țara avea nevoie de multe; repede și bine făcute! Cine să le facă? Asta era; cine? Poate că am exagerat eu atunci — eram mult mai tînăr — dar am înțeles deodată că **noi eram o nădejde mare**, *că o datorie înaltă apăsa pe umerii noștri — o datorie care nu se putea nici amîna, nici înlătura. Asta a fost tot. Pe urmă am primit titlul de Erou al Muncii Socialiste. Eu însă cred că l-am meritat* **de-atunci** *— poate mai ales atunci!*

Meșterul betonist
ION DRAGNEA,
Erou al Muncii Socialiste,
Șantierul oțelăriei Tîrgoviște

«SEMAFORUL» VĂZUT DE REDACTORII REVISTEI „CUTEZĂTORII"

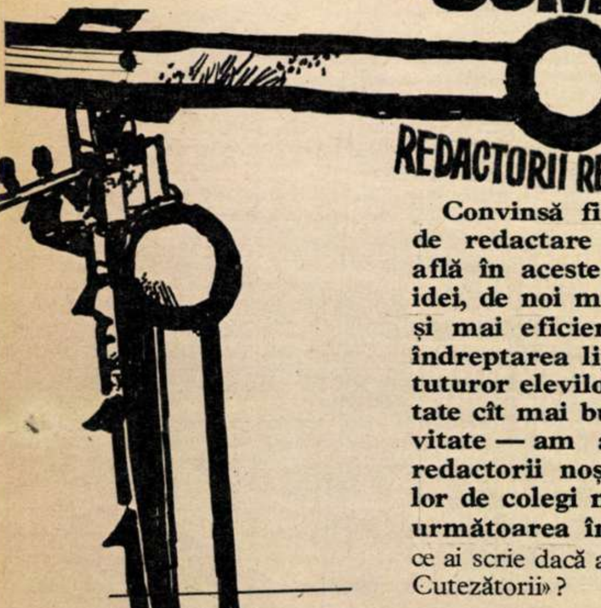

Convinsă fiind că toate colectivele de redactare ale «Semafoarelor» se află în aceste zile în căutare de noi idei, de noi modalități care să le facă și mai eficiente în ceea ce privește îndreptarea lipsurilor, impulsionarea tuturor elevilor în obținerea de rezultate cît mai bune în întreaga lor activitate — am apelat la cîțiva dintre redactorii noștri care, cu experiența lor de colegi mai mari, au răspuns la următoarea întrebare: Cum și despre ce ai scrie dacă ai fi redactor la «Semaforul-Cutezătorii»?

HORIA ARAMĂ:

- **Aș scrie, poate, epopeea primului 7 al unui coleg cu dificultăți la învățătură și obligații numeroase, care atentează la orele lui de lucru și de odihnă.**
- **Aș încerca, poate, sa fac un studiu, pe baza consultării cataloagelor din anii trecuți, a chestionării colegilor și chiar a tovarășilor profesori, din care să reiasă ce nivel ar putea să atingă, cu un efort de voință și concentrare în plus, fiecare elev din clasa mea, așadar, și eu însumi.**
- **Aș mai face, poate, o serie de succinte fișe de comportament la ore ale colegilor mei, din care nu ar lipsi ticurile lor, precum inventarul buzunarelor pline de obiecte de strictă inutilitate, schimbul de bilețele, consemnarea de «amintiri» ș.a.m.d. Pe baza lor ar putea fi alcătuit, în cele din urmă, un excelent... Dicționar al timpului pierdut!**

CONSTANTIN DIACONU:

- **Înainte de orice, m-aș strădui să impun colectivului redacțional o cît mai mare diversitate de rubrici și de modalități publicistice, apoi o disciplină riguroasă în ceea ce privește elaborarea (de fiecare dată în colectiv) a sumarului fiecărui număr în parte, precum și respectarea strictă a predării materialelor și apariției «Semaforului».**
- **N-aș lăsa niciodată un «Semafor» să se învechească, schimbîndu-l cel mai tîrziu la două săptămîni.**
- **Dacă la o zi după apariția unui material aș afla că lucrurile nu mai stau așa cum le-am descris eu, l-aș scoate imediat și l-aș înlocui cu altul, fie avînd același subiect, dar reactualizat, fie pe altă temă.**
- **Aș scrie numai materiale scurte și cît mai clare cu putință, de fiecare dată cu adresă precisă și i-aș îndemna și pe ceilalți colegi de redacție să procedeze la fel.**
- **Și cînd aș avea de lăudat, și cînd aș avea de criticat, m-aș strădui să păstrez măsura, aș folosi un ton ponderat pentru a nu-i determina pe primii să se înfumureze, iar pe ceilalți să se demobilizeze.**

ÎNAINTE!” EMBLEMĂ PIONIEREASCĂ A SPIRITULUI REVOLUȚIONAR

așa, ca să te uiți doar. Să-ți închipui că bate vîntul, că se învîrtește... Că ai putea și tu să faci așa ceva în joacă; Apoi altceva, mai grozav, atunci cînd crești, apoi **din ce în ce mai grozav!**»

Denis are abia 8 ani, ochi albaștri, îi plac caii pe care îi desenează des, e premiant, îl iubește pe Mihai Viteazu și **înțelege;** înțelege de pe acum că nu trebuie să-ți fie frică de nimic, de ceea ce încă nu știi sau nu crezi că poți, dacă vrei să faci ceva din ce în ce mai grozav. Adică dacă vrei să mergi **tot înainte!**

Iar a învăța tot mai bine este un astfel de lucru: **primul** dintre ele.

CEL MAI MARE E TOT GALILEI!»

Poate nimic nu traduce mai concret schimbarea vechiului cu noul — ca mecanism al actului revoluționar — decît ceea ce se întîmplă în lumea tehnicii: o piesă nouă o înlocuiește pe alta veche. Inovatorul, inventatorul, descoperitorul—s-au născut aici. Nu-i de mirare de ce pentru mulți copii a deveni asemeni acestor oameni este una din cele mai ispititoare năzuințe. Dar oare, oricine schimbă un șurub vechi cu altul mai bun este automat un revoluționar? «Ce-ți spune ție expresia: revoluție științifico-tehnică?». **Marin Marius** — școlar în clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 5 Tîrgoviște, minitehnician, medaliat, îmi răspunde pe ocolite: «Am văzut de curînd filmul «Despre o anume fericire». Am înțeles de-acolo că o invenție nu doar înlocuiește o piesă veche cu una nouă,ci produce o adevărată transformare în viața omului. E bine s-o faci — dar esențialul e **să dorești** acest lucru, să **lupți s-o reușești** — la gîndul c-o faci pentru oameni. Uite: Edison e formidabil. A inventat telefonul, becul etc. A revoluționat adică multe domenii. Dar eu cred că tot Galilei e mai mare, fiindcă **s-a gîndit la oameni** și a luptat pentru o idee fără de care lumea ar mai fi stat multă vreme în beznă. Eu aveam într-un timp fel de fel de idei năstrușnice, în ceea ce privește invențiile. Mi-aș dori însă ca odată să izbutesc **una importantă** de care să aibă nevoie cît mai mulți oameni și pentru cît mai multă vreme». «Te gîndești des la asta, da?». În fiecare zi aș putea spune — dar poate vi se pare că exagerez». «Nu-i nimic — cu toții iubim acest fel de a «exagera»; de-a merge, **tot înainte!**

TĂRIA DE A-ȚI ASUMA RĂSPUNDEREA

«În zilele noastre — și mai ales în cazul unor orașe în vie transformare cum e Tîrgoviște — progresul, noul se cer impuse cu atenție, dar și cu hotărîre. Vorbesc mai ales de domeniul meu: urbanistica. E greu de luat o decizie: cine-și ia răspunderea cu ușurință să pună mîna pe tîrnăcop și să dărîme case care aparțin originilor noastre? Cine-și ia răspunderea cu ușurință să nege însă nevoia noastră de nou, de mai bine, mai frumos? Răspunderea trebuie să ne-o luăm, dar **nu cu ușurință**. *Numai eu știu cît de greu mi-a fost să găsesc o soluție în cazul unei case memoriale care strangula bulevardul Castanilor. Poate părea o simplă decizie gospodărească, dar eu trebuia să rezolv un conflict între vechi și nou — mai mult, să-l transform în... izvor de armonie.*

Arhitect VICTOR BĂLOIU,
prim-vicepreședinte
al Consiliului popular
al județului Dîmbovița

* * *

ÎNTOTDEAUNA, ADEVĂRUL!

Odată, într-o clasă a VII-a a Școlii generale nr. 1 din Tîrgoviște, la o teză, un elev cu o proastă reputație — chiulangiu, delăsător — a luat deodată o notă mare! Profesoara însăși s-a mirat, cîțiva din clasă l-au învinuit chiar că a copiat. A furat, adică! Au început propunerile: să-l controlăm, să-l verificăm, să-l... Dar cei mai mulți s-au opus. «Pe cuvînt de onoare c-am învățat. Nu vă mint — voi știți asta» — a spus el la un moment dat. O pionieră, membră a activului, foarte bună la învățătură și care avusese de curînd niște necazuri cu respectivul, a intervenit totuși: «De ce să nu-l credem **și pe el?**(s.n.). La noi,în detașament există de mult acest cuvînt de ordine: **întotdeauna, adevărul!** El știe că noi căutăm întotdeauna adevărul, că știm să-l găsim și n-ar fi mințit tocmai el și tocmai acum. Eu cred de aceea că nu minte. Eu **vreau** să cred și simt că nu mă înșel ».

O victorie a lui G.N., dar mai ales o victorie a detașamentului care din deviza «întotdeauna, adevărul» a făcut o forță colectivă de educație.

Îmi povestește acestea pioniera Livia Cinteză, responsabila gazetei «Semafor-Cutezătorii». Nu-i lipsit de semnificație faptul că responsabilul cu spiritul critic a ales pentru capitolul spiritul revoluționar o faptă de la «Aplauze pentru» și nu neapărat una de la «Nu sîntem de acord cu». «Voi, pionierii, aveți și o altă deviză de la vorbă la faptă. Ce ți se pare că e critica, vorbă sau faptă»? «Fapta, sau mai bine-zis un fel de faptă, un început poate. Ca să înlocuiești vechiul, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-l descoperi și **să nu fi de acord** cu el. Trebuie să lupți împotriva lui și să te străduiești să aduci ceva nou. Chiar în activitatea noastră sînt multe lucruri vechi: lenea, rutina, minciuna, invidia etc. De asemenea, atunci cînd numai premianții îi critică pe codași, înțelegîndu-se situația la catalog ca singura care contează, eu, adică nu numai eu, nu cred că e bine. La noi ați văzut că unele probleme le rezolvăm cum trebuie dar tot mai avem. (N.A. — Livia este personajul principal al întîmplării istorisite mai sus). Tata e comunist. Eu cunosc mulți comuniști și știu, înțeleg, de asemenea, ce vor ei cînd spun «Comuniștii în frunte», cum acționează ei. Peste puțin timp voi fi utecistă, apoi voi intra în partid ». «Dacă te vor primi». «Dacă eu vreau de-acum, o să merit, nu credeți?». «Cred, fiindcă înțeleg că și știi ce înseamnă ceea ce vrei, acționezi încă de pe acum în acest spirit: de astăzi pentru mîine; **de aici,** de-acum — **tot înainte!** Dar spune-mi: colegul tău G.N. cum se mai comportă?». «Acum e bine, nu mai e nici o problemă cu el...».

...Într-adevăr, G.N. a reușit să se facă crezut. O victorie asupra lui însuși în primul rînd, prin izbînda la învățătură. Iar atunci cînd **reușești** — cea de-a doua izbîndă: curajul de a spune adevărul... nu mai e o problemă!

* * *

Hărnicie, curaj, generozitate, autodepășire, continuă căutare — iată cuvinte, calități care nasc pretutindeni și întotdeauna fapte frumoase, dorite și apreciate de noi toți.

Înmănunchiați însă ce e mai de preț în ele, mai caracteristic mersului înainte și abia atunci vom produce în noi înșine acea **scînteie înaltă** care dă măsura spiritului revoluționar. Acest spirit care se află «aproape de noi», în fiecare zi, în fiecare fapt născut sub semnul lui «Tot înainte!» — dar a cărui lumină— să nu uităm, vine mai din adînc și năzuiește mai departe.

ILIE TRAIAN

ILIE TRAIAN:

● Aș fi mai atent la cine **pe cine critică! Adică n-aș fi de acord ca numai premiantul să-l critice pe codaș; și, mai ales, nu tot timpul pe același (n-aș da apă la moară metodei «calului de bătaie»).**

● Aș fi prompt. Pe față, adică. Aș fi concret și aș urmări efectele «Semaforului» în timp și asupra elevilor criticați sau lăudați, dar mai ales asupra colectivelor și aș consemna, cu bucurie și generozitate, orice schimbare în bine.

● Aș avea grijă ca tot ceea ce scriu să fie și frumos. Adică dînd dovadă de spirit critic, de combativitate etc., m-aș strădui ca tot ceea ce dau spre publicare la «Semafor» să se apropie de arta limpede, inspirată, în haina căreia știu că mulți dintre voi sînt capabili să-și îmbrace ceea ce gîndesc.

ECATERINA ROȘCA:

Aș lucra la rubrica permanenta «**Da!**» spune **«Semaforul» și «Nu!» spune «Semaforul» — unde aș consemna și comenta cele mai diverse aspecte ale atitudinii pe care elevii o au în afara orelor și a școlii, în timpul lor liber, pe străzile orașelor și satelor. I-aș întreba pe unii de ce nu-i salută pe oamenii mai în vîrstă pe care-i cunosc (din neatenție sau din indiferență față de aceștia, ori din alte motive), de ce alții sînt dezordonați și neglijenți cu ținuta lor vestimentară și multe de felul acesta. Totodată i-aș invita pe toți pionierii să-și spună cuvîntul pe marginea acestor teme.**

Și, dacă aș mai avea spațiu (nu mi-ar trebui prea mult), aș mai scrie și la o rubrică «Interviul nostru cu...», unde aș pune în discuție alte manifestări negative ale unora, precum minciuna, neatenția la ore, superficialitatea, lipsa de grijă față de bunurile clasei, disprețul față de munca altora, scoțînd în evidență implicațiile acestor apucături asupra formării caracterului respectivului elev.

OVIDIU ZOTTA:

● M-aș ocupa cu o dragoste... severă de membrii activului pionieresc! Aș urmări felul în care își îndeplinesc misiunile. Oare nu e nici o legătură între un comandant «moale», lipsit de inițiativă, și faptul că în clasa lui se învață de mîntuială și indisciplina e «în floare»?

● Sînt, pe urmă, pionieri comandanți care vorbesc foarte inteligent și atrăgător la adunări, fac propuneri care mai de care mai interesante. I-aș aplauda și... aș avea grijă să consemnez la «Semafor» CUM acționează ei după **frumoasele alocuțiuni, mai precis, cum aplică, cum înfăptuiesc ceea ce au spus că vor face?**

● Nu mi-ar fi teamă să-mi critic la «Semafor» propriul comandant de grupă sau detașament. Mi-ar fi poate greu, neplăcut... dar aș face-o pentru că altminteri ar însemna să renunț la calitatea de reporter!

● Și aș mai face ceva: i-aș scoate din «anonimat» pe elevii timizi, modești, **care niciodată «nu ies în față», dar care, dacă îi observi cu atenție, vezi că** învață cu seriozitate, **își îndeplinesc** repede și bine, **nezgomotos,** orice sarcină **care li se încredințează... dacă li se încredințează! Aș atrage cu insistență, la «Semafor», atenția asupra posibilităților pe care le au acești colegi, destul de des trecuți cu vederea. Voi n-ați proceda ca mine?**

Așteptăm cu justificată nerăbdare să ne scrieți dacă aceste recomandări ale redactorilor noștri v-au fost de folos și dacă da, cum anume le-ați concretizat în Semaforul vostru.

REDACȚIA

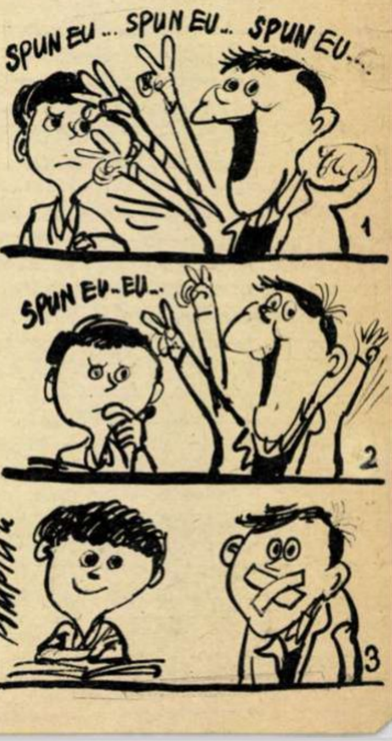

MERIDIANE

UN NOU STAT INDEPENDENT:

PAPUA-NOUA GUINEE

Pe harta lumii s-a înscris recent numele unui nou stat independent: Papua — Noua Guinee. Teritoriul său, străbătut de douăzeci de meridiane, este situat între Ecuator și paralela 10° și este compus din partea estică a uneia dintre cele mai mari insule din lume — Noua Guinee — (a doua după Groenlanda) și din alte peste 600 de insule ale Arhipelagului Bismark, Insulelor Amiralității, Ducelui York și a părții nordice a Arhipelagului Salomon (în total 475 000 km^2). Pe drapelul tînărului stat — două triunghiuri, unul alb și unul roșu — sînt pictate stele aurii, reprezentînd insulele componente ale țării și o frumoasă pasăre a paradisului — un «Kumul» — simbol național propus pentru viitor ca denumire a țării. (Noua Guinee constituie patria a peste 100 de specii ale acestor înaripate cu penaj fascinant).

Cei circa trei milioane de locuitori, în majoritate melanesieni, vorbesc nu mai puțin de 700 de limbi diferite.

Mult timp după ce a fost descoperită de navigatorii europeni, în secolul al XVI-lea, s-a crezut că marea insulă Noua Guinee este o parte a continentului australian și, considerînd că primii băștinași întîlniți se aseamănă ca înfățișare cu locuitorii coastei guineeze din Africa, i-au dat numele de Noua Guinee.

În peisajul caleidoscopic al țării se disting munți aspri ale căror culmi înveșmîntate cu zăpezi eterne depășesc 4 000 de metri, plaje albe de corali, țărmuri bordate cu nisipuri negre, imense păduri de ferigi gigante și arbori de esențe prețioase precum și șesuri mănoase, situate în zona litoralului. În afara diferitelor soiuri de cereale și orez, de ceai și cafea, cacao, cauciuc, sisal și trestie de zahăr, tabloul bogățiilor țării se completează cu zăcăminte de aur, argint, magneziu,

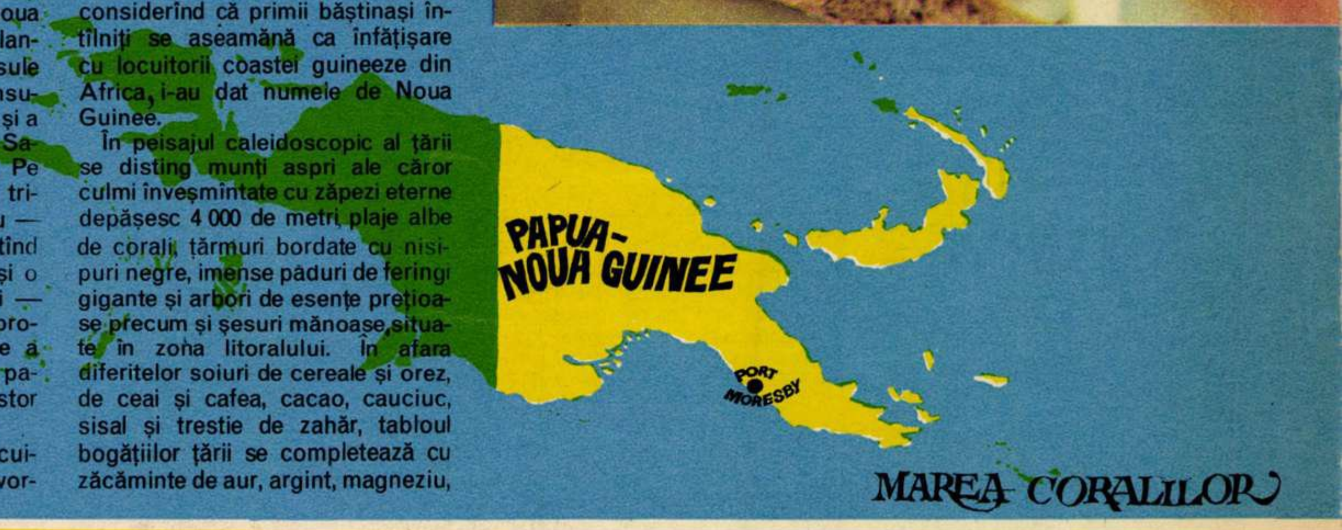

A DOUA NAȘTERE A BABILONULUI

Despre Babilon și vestita sa civilizație de mult apusă învățăm la istorie. Autoritățile irakiene au hotărît reconstituirea anticei cetăți, care va deveni un vast centru cultural și turistic. În cadrul unui program național, un grup de arheologi de înaltă specialitate și-a asumat răspunderea reedificării monumentelor sumeriene și babiloniene după textele și schițele originale ale arhitecților de odinioară, păstrate pe tăblițe cu inscripții cuneiforme.

Specialiștii au căzut de acord să utilizeze cărămizile de pămînt uscat la soare, acesta fiind materialul folosit și de constructorii vechiului Babilon. Programul prevede redarea în circuit a Marelui Palat, a Palatului de vară, a Palatului de miazăzi, a Teatrului antic, a Templului zeiței Nin Maș, a templului și a porții lui Iștar, a grădinilor suspendate, a unui cartier popular, precum și reconstrucția unei părți din zidurile înconjurătoare și a Turnului Babel.

Templul zeiței Nin Maș este reconstituit în întregime, așa cum a fost odinioară cu materialele folosite inițial. Foarte interesantă este și redarea în circuit a Teatrului antic. Construit de greci în timpul lui Alexandru cel Mare, monumentul este compus din două părți — una rezervată spectacolelor pe scenă, cealaltă destinată luptelor și întrecerilor sportive. El va arăta întocmai ca și în vechime, devenind un mare centru cultural modern.

Poarta lui Iștar.

O deosebită atracție turistică vor constitui «grădinile suspendate», socotite una din cele șapte minuni ale lumii, situate într-o extremă a Palatului de miazăzi. Se știe că aceste grădini se aflau la primul etaj al unei clădiri dreptunghiulare cu laturile de 42 pe 30 m. Grădinile vor avea aceeași înfățișare ca în vremurile străvechi. Și tot ca odinioară, vegetația va fi irigată de o mare mașină hidraulică, cu tracțiune animală, ce va capta apa mai multor fîntîni.

Ultimele studii asupra Babilonului ne arată că aceste gră-

▲ Tăbliță de lut cu numele lui Nabucodonosor.

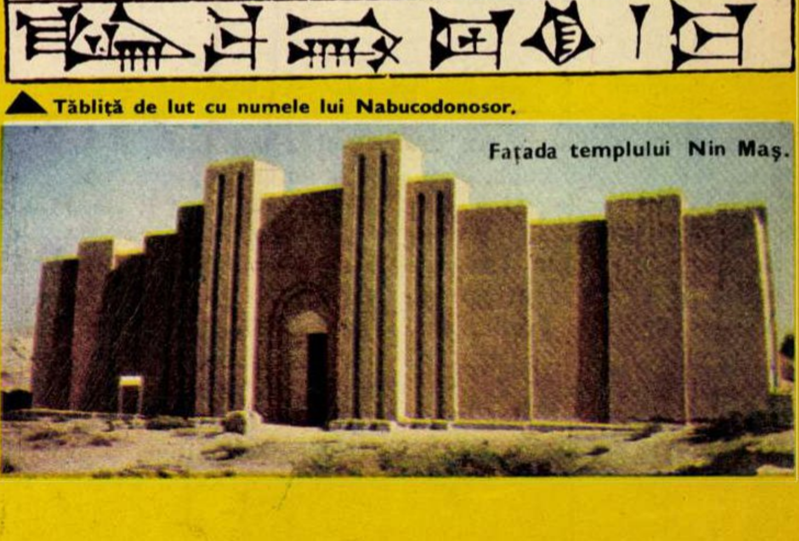

Fațada templului Nin Maș.

cărbune și cupru (în insula Bougainville se află una dintre cele mai mari mine de cupru din lume). Acestora li se adaugă marele potențial hidraulic pe care-l reprezintă vasta rețea hidrografică. Dintre marile cursuri de apă care străbat teritoriul insulei centrale, Fly și Sepik, care își desfășoară apele pe distanțe de peste 1 000 km, sînt în mare parte navigabile. Cu toate acestea, datorită îndelungatei perioade de dominație colonială ca și exploatării resurselor naționale de diferite societăți străine, Papua — Noua Guinee este o țară cu o economie subdezvoltată. Emanciparea populației băștinașe din ultimii ani a creat premise pentru o viață independentă și suverană. În anul 1964 a luat ființă primul parlament, iar în 1966, la Port Moresby, capitala Papuei — Noua Guinee și-a deschis porțile prima universitate a țării.

Încununarea luptei forțelor patriotice și-a găsit întruchiparea prin realizarea celei mai fierbinți năzuințe a poporului — proclamarea independenței de stat. În noaptea de 15 spre 16 septembrie, la Port Moresby, salve trase de tun anunțau întregii lumi că țara păsării paradisului pășește cu încredere spre viitor.

E. R.

---

dini se datoresc lui Nabucodonosor, care le-a amenajat în semn de omagiu pentru Amytis, logodnica sa de origină persană. S-a spulberat astfel legenda care o prezenta pe Semiramida ca inițiatoare a acestei realizări arhitectonice unică în lume.

Monumentul a cărui reconstrucție a ridicat cele mai multe probleme este Turnul Babel. Specialiștii au arătat că dacă s-ar folosi materialele tradiționale, pentru edificarea lui ar fi necesar ca peste 10 000 de oameni să lucreze zi și noapte timp de 20 de ani.

Descrierea Turnului Babel se află în numeroase documente gravate pe tăblițe sumeriene și babiloniene. Turnul Babel avea șapte etaje. Baza lui era un pătrat. Lucrarea reprezenta o masă gigantică și compactă de 65 de milioane de cărămizi din pămînt nears, acoperite cu un strat protector din cărămizi smălțuite, fixate cu bitum. Cu înălțimea lui de 91 m, turnul a servit în special observațiilor astronomice.

Pentru reconstrucția Turnului Babel se va apela la tehnica modernă, la armături metalice și la beton. În schimb, zidurile exterioare vor fi acoperite cu cărămizi smălțuite, identice cu cele originale.

Astfel, civilizația modernă va trezi din somnul timpului o cetate de acum 5 000 de ani.

TERRA VĂZUTĂ DE PE MARTE

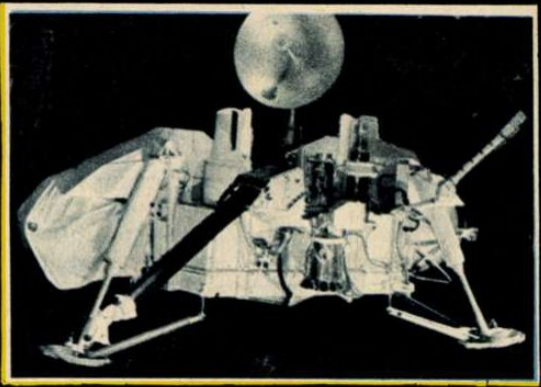

Decolarea recentă a celor două stații spațiale americane «Viking», cu direcția Marte, a readus în actualitate nu numai întrebările privind planeta roșie (articolul de față răspunde în fapt și unor cititori care s-au adresat rubricii «Întrebările voastre»), ci și unele probleme vizînd Pămîntul, ca de pildă: Care este originea Sistemului solar? Cum a luat naștere viața? Ce procese au dus la formarea naturii terestre?

În afara Pămîntului, Marte reprezintă cazul cel mai interesant în ce privește studiul vieții. Această planetă nici înghețată, nici excesiv de toridă, dispune de gaz carbonic și de apă. Există astfel mari șanse pentru dezvoltarea unor forme de viață, iar cercetătorii visează de mult să planteze acolo aparate capabile s-o detecteze. Acesta este primul obiectiv al proiectului «Viking».

Pentru a asigura succesul cutezătoarei tentative, capsulele spațiale trimise către Marte sînt în număr de două. Lansate în vara acestui an, ele vor coborî pe planeta vecină în iunie, respectiv iulie viitor, după ce vor fi parcurs peste 700 000 000 km cu o viteză medie de 100 000 km/h.

Locul de coborîre pe planeta roșie va fi ales de către instrumentele de bord, în cursul a trei săptămîni de observație. La un semnal, părăsind orbita inițială din jurul lui Marte, «Viking» va porni spre solul planetei. Cîteva ore mai tîrziu va atinge stratul superior al ușoarei atmosfere de pe planetă, înalte de 250 km. Atmosfera va juca rol de frînă pînă la altitudinea de 6 400 m, cînd se va deschide o parașută. Aprinzîndu-se la 1 200 m înălțime, rachetele vor asigura coborîrea lină pe sol.

Aparatajul de la bord va realiza observații directe privind suprafața și atmosfera lui Marte. Partea numită «Orbiter» a complexului, care va continua să ocolească planeta, va adăuga celor întreprinse pe sol observații făcute din spațiu.

Căutarea urmelor de viață a pus numeroase probleme, de la rezistența aparatajului specific la încălzire în cursul frînării în atmosferă și pînă la sterilizarea lui pentru evitarea oricărei contaminări a îndepărtatei planete.

Cercetările privind existența vieții sînt legate strîns de prezența apei. Or, fotografiile luate de sondele spațiale de tip «Mariner» par s-o confirme, cel puțin pentru trecutul planetei. În plus, anumite formații de nori marțieni par să fie constituiți din cristale de gheață. Detectoarele de umiditate în infraroșu vor localiza regiunile în care prezența vaporilor de apă este mai importantă, ceea ce ar implica existența apei în sol.

Viața se dezvoltă în zone calde. Alcătuirea unei hărți termice a lui Marte va oferi date prețioase pentru căutarea formelor de viață. În plus, aceste cercetări vor sluji la diagnosticarea activității vulcanice de pe planetă. Cele două camere de luat vederi (stereoscopice, adică în relief) vor înregistra atît detaliile interesîndu-i pe geologi cît și furtunile de nisip, norii, după cum îi vor urmări pe Deimos și Phobos, cei doi sateliți ai lui Marte.

Compoziția exactă a atmosferei și a solului vor forma obiectul unor analize chimice automate. Alte trei grupuri de aparate vor încerca să detecteze direct formele de viață care ar putea să existe pe spațiul din jurul solilor tereștri.

Dacă pe locul de coborîre a «Vikingilor» există cele mai infime urme de viață, ele vor fi descoperite. Dar aceasta numai în cazul în care aceste forme de viață se înrudesc cu cele de pe Pămînt, ceea ce nu este deloc sigur. Dacă experiențele vor da toate răspuns negativ, nu se va putea conchide că viața lipsește de pe Marte, ci că în jurul capsulelor «Viking» sînt absente formele ei terestre.

Alt aparataj va permite noi observații. Ele au drept obiectiv descoperirea mineralelor de preț, studiul mișcărilor scoarței planetare și... a vremii de pe Marte cu ajutorul primei stații meteo trimisă pe alt corp ceresc.

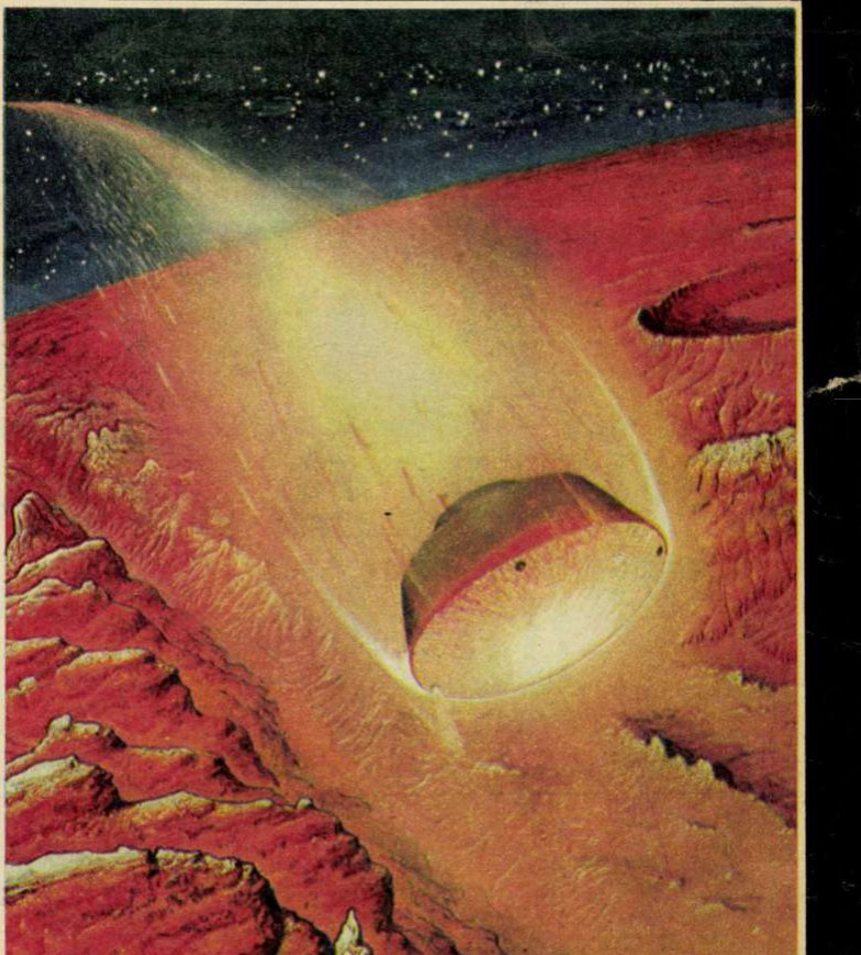

CHIPUL PATRIEI

Aur în ochii copiilor
Cîntecul lor de izbîndă
Setea de a smulge pămîntului
Sevele cele mai pure —
ȚARA!
Vatră sublimă și caldă
Cînd timpul o cere înalt
Ca nici un dușman să nu-și lase
Veninul pe trupul ei drag —
ȚARA!
Soarele nostru de-acum
În amfora zilei de mîine
Mereu mai robust, mai deplin
Ca însăși ființa poporului —
ȚARA!

SORIN COMĂNIȚĂ

TOAMNA

Și soarele s-a domolit
Și nu mai arde cum ardea,
Cocorii au plecat spre sud
Și bate vîntul prin perdea.

În casă a-nceput să intre
Lumina albă ca o coală,
Căci toamna vine să ne-aducă
Întîia noastră zi de școală.

Avem roade din belșug,
Mere, pere, prune,
Vine toamna-ncet pe drum,
Cu priveliști brune.

LUCIAN MANU CISMĂRESCU,
clasa a VI-a A. București

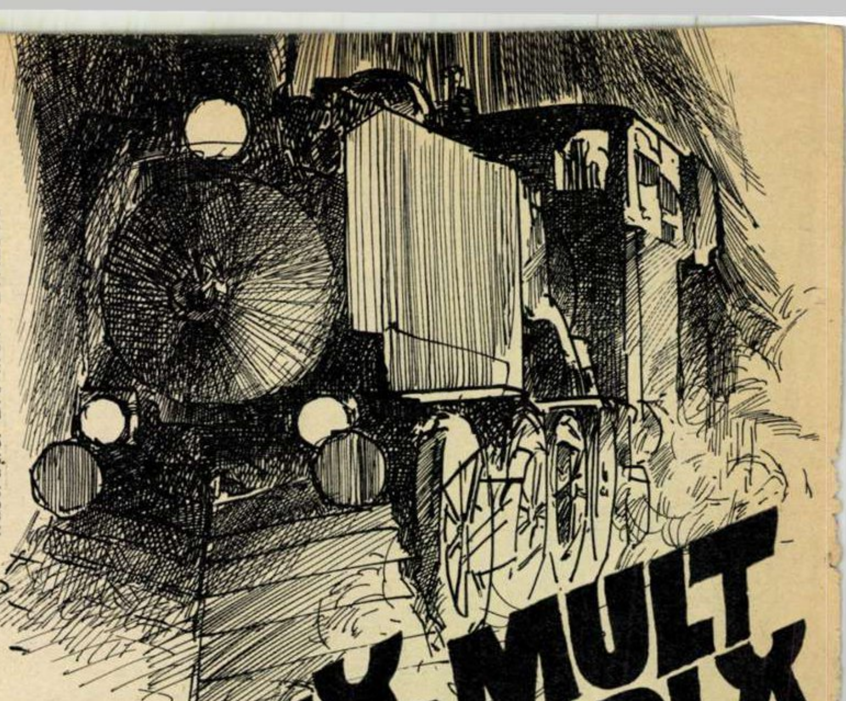

Ilustrație: DAMIAN PETRESCU

O TEMĂ MULT PREA SIMPLĂ

SCHIȚĂ DE *Mircea* **SÎNTIMBREANU**

Îi bîntuia și pe cei doi — ca pe oricare alți școlari — acel duh înaripat al voinței care ațîță setea de izbîndă și n-o lasă astîmpărată de bucuria atingerii ei, care strînge și biciuiește din nou și din nou puterile risipite și care, orice s-ar zice, nu poate lipsi din formula autodepășirii: AMBIȚIA.

Îi bîntuia, ce-i drept, dar cam rar. Și întîmplător. Dacă nu chiar pe negîndite. De fapt, ca să spunem tot adevărul, *îi cam lua ambiția pe sus*, așa, tam-nisam și cam anapoda, ca un vînticel zăpăcit, stîrnit din senin. Ceea ce, să recunoaștem, nu e lucrul cel mai potrivit cînd e vorba tocmai de ambiție. Și în această privință, știe orice copil, problema se pune *ori-ori*, pentru că o ambiție gîtuită, icnită, sincopată e mai degrabă un cusur și, în orice caz, o caricatură, pentru că... Dar să lăsăm de o parte teoria cît timp cei doi colegi de clasă și vecini de palier, Tică și Gogu, așteaptă gîlgîind de o neașteptată sete de acțiune ca două sifoane proaspăt încărcate cu acid. Cei doi așteaptă — fapt iarăși nu prea obișnuit — la masa lor de lucru, cu toate cărțile și caietele în față, hotărîți ca începînd de astăzi, orele 16 fix, să facă tot ce li se cere și chiar ceva pe deasupra pentru ca urzica reproșurilor să nu-și mai ivească niciodată ființa în biografia lor de școlari prea des și nenorocos scoși la ascultare.

— Întîi fizică, glăsuiește ferm Gogu. Ce temă ne-a dat pentru acasă?

— Să desenăm locomotiva de la pagina 108.

— Și altceva?

— Atît.

— Atît? În ochii lui Gogu se zbate o scurtă uimire, apoi, ca dintr-o teacă de întuneric lucește oțelul ambiției. Ca pentru a para o ofensă personală. Dar e o temă mult prea simplă! E ca și cum ar desena un castravete, i-ar adăuga un vrej de fum, ar zmîngăli un dovlecel trecut prin tocătoare. E un spanac!

— Și ce propui? Să nu o facem? îngăimă Tică, dar în aceste clipe de sacră îndîrjire, ideea unui abandon e nici mai mult nici mai puțin decît o pură blasfemie.

— Dimpotrivă! N-o s-o desenăm, o *facem!* Vom duce o *machetă*, o locomotivă adevărată, dar mai mică, cît solnița asta, pricepi?

Cei doi își trec solnița din mînă în mînă. Ideea i-a prins, i-a înhățat, i-a cucerit, simt cum vibrează, cum dau în clocotul fericitei inițiative. Întîi vor merge la gară, se vor documenta la fața locului, apoi se vor așterne pe treabă. Desene poate să facă și Icsulescu, care vede locomotive doar la cinematograf sau vara, cînd se duce în tabără.

— Macheta, Tică, asta e tema, tema *noastră* pentru mîine. Și va rămîne pentru eternitate chiar la Muzeul școlii!

Din această clipă, celor doi nimic nu le-ar mai putea opri avîntul, absolut nimic, în afară de un... nou avînt.

...Pe peronul Gării de Nord ceasul indică orele 16 și 20 de minute.

— Ce lume aparte e o gară! cugetă Gogu. Cîtă mișcare, ce trafic, ce ani-

---

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

PETRE *Luscalov*

FIUL MUNȚILOR

20

Ajuns sus la capătul brînei, ursul se opri. În spatele său se ridica peretele vertical de cremene. Ținîndu-se cu amîndouă mîinile de cureaua pe care Mitică o ținea între dinți, Alina încerca zadarnic să ajungă la potecă. Patina și aluneca mereu la vale, pe lespedea umedă, prăvălită deasupra prăpastiei.

Rudy și Ciclopul se precipitau spre ei.

— Sus, bătrîne, sus, îi porunci Matei ursului privind neliniștit spre cele două umbre fumurii care creșteau pe potecă văzînd cu ochii. Repede... în două labe... sus! Mormăind, Mitică se înălță brusc pe labele din spate, ridicînd-o pe Alina ca pe un fulg în văzduh.

Peste cîteva clipe, alunecînd pe lîngă grumazul păros al ursului, fata puse piciorul pe potecă. Dînd cu ochii de cei doi urmăritori care se apropiau, scoase un țipăt ușor.

— Matei, privește, bîigui ea apoi... sînt Rudy și Ciclopul... vin... ne-au prins!

— O luăm înainte spre detunate, îi spuse liniștit băiatul. Acolo o să-i oprim.

Mitică se și pusese în mișcare.

— Detunatele? îl întrebă zăpăcită Alina, în vreme ce înainta șchiopătînd ușor pe potecă... Ce sînt aceste «detunate»?

— Ai să vezi, răspunse Matei... Cînd Rudy și Ciclopul vor da cu nasul de ele nu o să le mai ardă de noi... Crede-mă.

Înaintau toți trei pe potecă. Din cînd în cînd băiatul mătura cu palma de pe colțurile de stîncă zecile de pietricele rotunde scuturate din înălțimile de piatră.

O înjurătură cumplită a Ciclopului, ca un ecou îndepărtat, îi ajunse la ureche. «Minele» pe care Matei le presăra în urma sa pe potecă începuseră să-și facă efectul. Agățați unul de celălalt, lipiți cu spatele de peretele muntelui, Rudy și Ciclopul înaintau acum pas cu pas, deasupra prăpastiei, pe poteca îngustă ce le zbura mereu de sub picioare.

— Ne scapă, idiotule, nu vezi? Se îndepărtează, urlă Rudy arătînd cu mîna spre micul grup. Scoate-ți haina și mătură din drumul nostru pietricelele. Ciclopul îi întinse pușca și scoțîndu-și haina mormăi printre dinții săi încleștați:

— Las'că pun eu mîna pe puștiul ăsta, șefule... Dacă nu ți-l frig eu la proțap, lasă...

Lovind cu haina în stînga și-n dreapta, ca și cum ar fi alungat un roi de muște imaginare, Ciclopul începu să înainteze repede pe potecă măturînd pietricelele din calea lui. Rudy îl urma cu pușca în mînă.

După un colț al peretelui de stîncă, în fața Alinei apăru o priveliște fantastică. În lumina cenușie a zorilor, urcînd din potecă, stînci gigantice, imense grohotișuri de piatră și de bolovani se înălțau deasupra prăpastiei într-o învălmășeală de nedescris. Ici și colo, prin aceste cataracte negre cenușii, secate și încremenite, pîlpîiau fuioare de ceață, gaizere albe de văzduh, șopîrle de fum strecurîndu-se printre bolovanii rostogoliți din piscurile muntelui.

Erau «detunatele».

Matei îi făcu semn Alinei să se apropie.

— Alina, îi șopti el aruncîndu-și privirile spre Ciclopul care înainta învîrtindu-și haina deasupra capului ca pe un lasou... Am ajuns la «detunate»... vezi cum urci... să nu miști o piatră din loc... Să nu te sprijini de nimic... de nici o stîncă, mație! Tică, tu nu crezi că o simplă machetă a unei simple locomotive e o temă mult prea simplă?

—Și ce propui?

—Tot o machetă. Dar pentru *toată* gara, locomotiva plus gara întreagă, pricepi? Biroul de mișcare, magaziile de mărfuri, peroanele, electrocare, case de bilete... E o temă, nu glumă, nu-i așa?

O oră și mai bine cei doi bat și străbat toate cotloanele gării.

—Chioșcuri, restaurant, case de bagaje...

—Liniile...

—Liniile?

Da! Cuvîntul a căzut pe neașteptate, dar la timp și declanșează ca într-un scurt circuit acea inspirație care e benzina oricărei mari înfăptuiri. Cum de nu și-au dat seama? Ceea ce e important într-o gară este triajul! Acolo e inima: macaze, semafoare, pasarele, vagoane. Așa vor trebui să facă macheta: cu inimă cu tot. Altfel e o temă simplă, mult prea simplă.

—Tică, notează tot, nimic să nu-ți scape...

……

A doua zi, la școală, are și profesorul o ambiție. Firească. Să vadă tema nr. 108.

—Sînteți singurii din clasă care n-ați desenat locomotiva. Era prea greu? Prea complicat?

Cei doi simt reproșul din glasul profesorului, iar ironia îi jignește pînă la lacrimi.

—Dimpotrivă, tovarășe profesor. Era prea simplă. Am vrut să facem o gară adevărată, cu tot ce e în ea, triaj, depou, peroane.

—O machetă...

—Și n-ați adus nimic!

O clipă, cei doi par încurcați, dar numai o clipă. Se luminează amîndoi deodată, apoi, cu mîinile în buzunarul de la piept, tot scotocind, vorbesc de-a valma, fericiți.

—Ba da și încă în *mărime naturală*.

—Ce?

—Poftim, tovarășe profesor. Biletele de peron.

Marian

SCHIȚĂ DE Ilie TĂNĂSACHE

Ilustrație: FRANCISC KALAR

Trenul de patru trecu prin capătul parcelei, ca un șarpe negru și zgomotos apărut deodată în cîmpie. Alerga duduind, răscolind ecouri pînă spre marginea orizontului. În urmă, o dîră de fum, descăierîndu-se la mișcarea nevăzută a văzduhului. Cîmpia, în ziua aceea de mijloc de septembrie —calmă și odihnitoare, fără vînt și fără zgomote, părea o imensă bostană în care pepenii mari stau cuminți lîngă curpeni, se coc în liniște, iar peste firea împăcată doar cîte-o pasăre mai încerca să înviorze nemărginirea dreaptă și bogată în fructele toamnei: «Mariane, o să mă certe tovarășul președinte de la la C.A.P.-ul mare». «N-o să te certe dacă terminăm, dacă nu ne dăm bătuți de ăia de la porumb». «Ba o să mă certe. Cum mă, o să zică, voi ăia, de la sfeclă, de la C.A.P.-ul mic, nu sînteți în stare să vă terminați singuri treburile? Îi puneți la muncă și pe prietenii voștri veniți de la oraș în vacanță și tot nu terminați la vreme? Îi țineți aici, la sfeclă pînă la începerea școlii și tot în coadă sînteți? Dacă nu venea Marian, să înțeleg cumva că rămîneți cu sfecla neadunată?». «Păi, acum o terminăm, Nucule». «Tocmai de aceea, gata, pleacă. Pleacă Mariane, să nu scapi și trenul următor. E ultimul. Auzi? Ultimul!...». «Vă mai ajut doar la transportul ăsta. Că va fi ultimul, sînt sigur. Remorca-i mare, încape totul.» Ca să fie ultimul transport au încărcat și trei căruțe care se întorceau goale de la cîmp. Duseseră îngrășăminte. «V-ajutăm măi feciori, v-ajutăm», s-au oferit cooperatorii, părinți de-ai lor.

Tractoristul se întorcea și el cu a doua remorcă legată de prima și cu vești de la cei care culegeau porumbul cooperativei școlare: «Știți ce mi-au zis?», «Ei?» se arătă Nucu interesat. «Că ar veni să v-ajute. Nu de alta, dar mîine începeți școala și trebuie să vă spălați, să vă odihniți...». «Mulțumim, dar nu vrem să le răpim din timpul lor foarte prețios. Nu-i așa, Nucule?». «Tu, Mariane chiar că nu mai ai timp». «Ultima sfeclă!» strigă Marian, smulgînd-o cu putere din pămîntul întărit de arșiți și învîrtind-o deasupra capului.

Încărcau harnici mormanele albe și grămezile verzi. În urma lor: pămîntul răscolit. Rîmat parcă în joacă. Răvășit ca după trecerea unei herghelii gonite prin cîmpie de cine știe ce primejdie. Tractorul trăgea în dreptul grămezilor și grămezile dispăreau în remorci, ca și cum un magnet ori un sorb uriaș le disloca din locul lor, despărțindu-le pentru totdeauna de pe pămîntul la sînul căruia au crescut o vară.

Încărcau la ultima grămadă gîfîind, preocupați, tractorul era gata de plecare, și poate unde erau atît de absorbiți de munca lor, poate din cauza motorului, nici n-au auzit trenul care a vîjîit obișnuit prin cîmpie și s-a pierdut în drumul lui de fier, drept și fără capăt, în depărtarea pămîntului. «Gata, dă-i drumul!» porunci Nucu. «Ce le zic ălora de la porumb?». «Că-i așteptăm la o baie, la gîrlă. Dacă au terminat. Dacă nu, venim să-i ajutăm noi!...»

Un scrîșnet violent de fiare frecate, ambalate, puse la treabă, și remorcile se smuciră din fosta parcelă de sfeclă, despovărată de recolta toamnei. «Merg și eu cu voi la gîrlă», zise Marian. «Și dacă mergi, și dacă nu mergi, eu tot iau papara de la tovarășul președinte, aprobă în felul lui Nucu. De altfel, uite-l că vine.» I.M.S.-ul opri la doi pași. La volan, el, tovarășul președinte. «Gata?». «Gata, tovarășe președinte». «Cum v-au ieșit socotelile?». «Tovarășe președinte, ce să ne lăudăm: am scos cîteva vagoane bune». «Un tren, zici? Mă, voi ăștia din C.A.P.-ul mic ne faceți concurență. Bravo, băieți. Știți, acum termină și cei de la porumb. «Știm. I-am invitat la scăldat». «Păi chiar asta mi-a spus să vă zic: că sînteți invitații lor». «Ba ei sînt invitații noștri» o ținu morțiș Marian. «Eu aș zice să-i lași pe ei să discute problema asta, rîse președintele. Și matale urcă aici. Aici, lîngă mine. Pentru că ai pierdut toate trenurile pe ziua de azi. Și cum eu tot am o treabă urgentă la oraș, te duc rapid acasă.»

I.M.S.-ul tăie cîmpia în două, printre lanurile culese, hurducînd peste gropile săpate de tractoarele care transportau recolta. Marian privi în urmă. Soarele de asfințit așternea umbre lungi și nemișcate. Mașina fugea parcă de această învăpăiere. Alerga spre întîia zi de școală din toamna aceea. Alerga, alerga prin cîmpia împovărată de recolta toamnei.

Ilustrație POMPILIU DUMITRESCU

ROMAN FOILETON

de nimic.

— De ce? făcu nedumerită Alina?

— Stîncile astea sînt ca un castel de cărți de joc, îi explică liniștit Matei... Un singur pas greșit... o singură piatră scăpată și-ntregul munte o pornește la vale... ai înțeles?

Alina încuviință repede din cap privind ușor speriată spre fantastica îngrămădire de fum. Mitică se avîntă primul în labirintul de piatră. Cu mîinile în cumpănă, urcînd în vîrful picioarelor, ocolind cu grijă cea mai mică pietricică, Matei și Alina îl urmară. Urcau mereu.

Părăsind poteca, Ciclopul și Rudy se opriră la poalele grohotișului.

— Opriți-vă, urlă Ciclopul, azvîrlind haina pe jos și smulgînd pușca din mîinile celuilalt... Întoarceți-vă... altfel trag!

Băiatul privi peste umăr cu dispreț la cele două mogîldețe ce se zăreau jos, departe, în potecă.

— Nu-ți face griji, Alina... Sîntem în afara bătăii alicelor... Ciclopul n-are decît să tragă... Dar nu l-aș sfătui s-o facă...

ROMAN FOILETON

Continuau să urce. Sus, pe o stîncă, în vîrful detunatelor, ursul îi aștepta așezat pe labele din spate. Ajuns în pisc, Matei se cățără lîngă el.

— Hei, voi de colo, strigă băiatul spre cei doi ducînd palmele la gură. Plecați de aici pînă nu-i prea tîrziu... Altfel o să dați de bucluc.

Ciclopul se opri și rezemă repede pușca de marginea unei stînci.

— Șefule, chicoti el în vreme ce pleoapa lui roșie și căzută îi pulsa mereu în orbită... În sfîrșit, vînatul e în bătaia puștii.

Rudy se apropia de el și privind în sus examina dubla țintă cu un aer de strateg.

— Întîi puștiul, Ciclopule... Apoi n-ar strica să trimiți o încărcătură de alice și blestematului acela de urs.

Ciclopul trase încet cocoașele armei, ochi cu grijă și apăsă scurt pe trăgaci. Bubuitura puștii cutremură stîncile din jur. Fumul împușcăturii se risipea. Sus, pe stîncă, băiatul și ursul stăteau nemișcați.

— Se crede deștept puștiul, rînji Ciclopul frîngînd pușca și pipăind cu degetele cartușiera de piele ce-o purta la brîu. Gîndește că nu pot să-l ajung... Am să-i trimit o încărcătură de lup pe cinste... Ciclopul tocmai se pregătea să scoată glonțul din cartușieră cînd, deodată, încremeni. Un vuiet prelung, ca o revărsare de apă, creștea din adîncurile muntelui. Parcă trezite din somnul lor de piatră de împușcătura armei stîncile prindeau viață, tremurau, vibrau.

ROMAN FOILETON

Ciclopul își roti neliniștit privirea de jur-împrejur, cu singurul ochi pe care-l avea și înțelegînd, urlă ca scos din minți, luînd-o la fugă spre potecă.

— Fugi, șefule, fugi! S-a pornit o avalanșă... Se prăvale muntele!

Rudy stătea înlemnit, cu ochii holbați de groază. Cu bubuituri ca de tunet ce cutremurau depărtările, muntele curgea spre el ca o imensă lavă de piatră în scrîșnetul și huruitul asurzitor al stîncilor înalte ca niște blocuri cu trei etaje ce porniseră la vale, rostogolindu-se unele peste altele.

(va urma)

Semafor „CUTEZĂTORII"

SEMAFOR
S
«CUTEZĂTORII»

Urmînd indicațiile sugerate în articolul «Semafoarele în acțiune», din pagina a treia a acestui număr al revistei, decupați titlurile și vignetele alăturate și folosiți-le în realizarea Semafoarelor voastre, lipindu-le la locul corespunzător. Ele constituie semne distinctive de rubrici sugerate de noi ca fiind esențiale pentru realizarea unui Semafor exemplar, voi avînd libertatea să le îmbogățiți prin alte noi titluri, vignete și chenare sugestive precum și să le însoțiți pe cele prezente cu subtitlurile materialelor pe care le veți publica.

INTERVIUL NOSTRU CU...

Cutezătorii" PRINTRE noi

Aplauze pentru

Foileton

CLASA ....

SEMAFORUL ÎNTREABĂ, DETAȘAMENTUL RĂSPUNDE

ÎN VIZORUL CARICATURIȘTILOR

ARENA EPIGRAMIȘTILOR

NU! SPUNE Semaforul

TOȚI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOȚI

DA! SPUNE Semaforul

CODUL ETIC AL PIONIERULUI ÎN ACȚIUNE

„TOT ÎNAINTE!"

Fiecare cititor al Semaforului — un PRIETEN nedespărțit al revistei Cutezătorii

ASIGURAȚI-VĂ DIN TIMP PRIMIREA REVISTEI !

200000 DE FAPTE ÎNCHINATE PARTIDULUI ȘI PATRIEI

MATEMATICĂ + ATLETISM = UN CAMPION:

CAROL CORBU

Un tînăr înalt aleargă în zorii zilei pe stadion. Îl reîntîlnim apoi în sală, făcînd exerciții cu halterele. În sfîrșit, schimbînd treningul cu hainele de stradă, eroul nostru apare în fața clasei ținîndu-și lecția de matematică.

Este o posibilă schiță de portret al lui Carol Corbu, unul dintre cei mai valoroși sportivi în proba de triplu salt din istoria atletismului. Și omul care, prin calm, voință și încredere, a știut să recupereze și să revină la sportul de performanță dintr-o situație în care părea definitiv pierdut pentru activitatea competițională.

— Cînd ați debutat în atletismul de performanță?

— Am început să fac sport încă în comuna mea natală, Văleni-Podgoria, fiind mai întîi atras de alergări. Dar adevăratul debut în sportul de performantă s-a produs pe cînd eram elev la Liceul «Nicolae Bălcescu» din Pitești. Sub conducerea antrenorului Nicolae Vorovenciu, am cîștigat titlul de campion național de juniori la triplu salt, cu 14,75 m.

— Știm că recordul dumneavoastră actual este de 17,12 m. Dar această cifră, care unui necunoscător nu-i spune mare lucru, indică un excepțional progres, obținut prin mii și mii de ore de antrenament, printr-o viață sportivă exemplară, prin milioane de kilograme ridicate în sala de forță, prin sute de ture de stadion. Cîți kilometri ați străbătut de cînd practicați atletismul?

— Am parcurs, într-adevăr, un drum lung, dacă la aceasta vă referiți, pentru că distanțele alergate la antrenamente nu pot fi apreciate nici măcar prin clasicele referiri la lungimea ecuatorului. L-aș reface însă oricînd, cu speranța unor performanțe superioare. În 1968 am reușit pentru prima oară să depășesc, la campionatele naționale, 16 m, pentru ca în 1971 să stabilesc, la Torino, recordul de 17,12 m, pe care, de atunci, datorită și unor condiții speciale, nu l-am mai putut depăși. Tot în 1971, am cîștigat o medalie de argint la campionatele europene de sală, de la Sofia, cu 16,83 m, la egalitate cu cîștigătorul concursului, campionul olimpic Victor Saneev. În 1972, o nouă medalie de argint la «europenele» de la Grenoble, pentru ca în 1973, la Rotterdam, să obțin, în sfîrșit, medalia de aur a campionilor.

Din păcate tot 1973 avea să fie și anul unei mari neplăceri. Atunci am suferit un accident la coloana vertebrală, care, după părerea unor medici, reprezenta sfîrșitul carierei mele sportive. Am fost avertizat că, reluînd concursurile, s-ar putea să fac o recidivă care să-mi fie nefastă. Dar alți specialiști, printre care antrenorul și prietenul meu Ioan Söter, fost campion și recordmen național la săritura în înălțime, au considerat că pot reveni totuși la atletism. Am reluat antrenamentele, treptat, după un program special alcătuit și, după un an de întrerupere, am revenit pe stadion. Astfel, la «europenele» de la Roma am cîștigat medalia de argint. Anul acesta, cu 16,82 m, am realizat a cincea performanță mondială la triplu salt și privesc cu încredere jocurile olimpice și campionatele europene de sală, care vor avea loc, ambele, în 1976.

— Nu vreau să vă întreb dacă atletismul se împacă cu studiul matematicii. Pasiunile reale se împacă întotdeauna între ele. M-ar interesa, însă, cum se condiționează reciproc.

— Că după orele de antrenament în aer liber, chiar dacă resimți o anumită oboseală fizică, ai mintea mult mai limpede și dai un randament sporit la studiu, s-a mai spus. A spus-o de curînd, chiar în paginile «Cutezătorilor», și Mircea Lucescu. Vă interesează, probabil, mai mult contribuția... matematicii la progresul meu în atletism! Aflați că matematica mi-a dat mult, mai ales prin metodica ei. Un exemplu: descompunerea fiecărui exercițiu în elementele componente. Succesul este urmarea unor progrese lente, obținute cu răbdare. Centimetru cu centimetru, fără explozii spectaculoase, astfel îmi «construiesc» recordurile. La fel îmi stabilesc și-mi controlez ritmurile interioare înainte de executarea probei. Pe măsură ce săritura capătă un ritm mai ferm, performanța se apropie. Și am ajuns la o asemenea sensibilitate la propriile mele ritmuri, încît chiar în cursul săriturii îmi dau seama, cu foarte mică aproximație, cam cît voi obține.

Matematică plus atletism, iată încă un portret posibil al campionului Carol Corbu.

F. LEREA

P.S. I-am solicitat lui
Carol Corbu
să răspundă interesului
cutezătorilor atît pentru sport,
cît și pentru matematică.
Atunci
a oferit cititorilor
noștri o... problemă,
pe care vă invităm
s-o rezolvați, dovedind
că lumea stadioanelor
și arena calculelor
matematice vă sînt
la fel de familiare!

CAMPIONUL EUROPEAN LA TRIPLU SALT, „ÎNDOOR“, PROFESORUL DE MATEMATICI CAROL CORBU VĂ ÎNTREABĂ:

Știind că un tur de stadion măsoară, pe culoarul interior, 400 de metri, iar un alergător parcurge o cursă de 5 000 de metri în timpul de 13 minute, 32 secunde și 5 zecimi de secundă;

a) cîte ture de stadion trebuie să parcurgă pentru a străbate distanța de 5 000 de metri?

b) în cîte secunde parcurge un tur de stadion?

c) cu cîte secunde, sub rezultatul de 13 minute, 32 secunde și 5 zecimi ar trebui să «meargă» alergătorul nostru pentru a egala recordul mondial, care este de 13 minute și 13 secunde?

---

un milion de prieteni

Am primit un telefon

A doua zi după apariția numărului de săptămîna trecută, mi-a dat un telefon cititorul **Mircea Vasiloiu** din București:

— Alo, vă supărați dacă vă spun că ați făcut o greșeală?

— N-o să fiu prea bucuros, dar sînt gata să te ascult.

— La rubrica «Un milion de prieteni» ați prezentat cîteva răspunsuri la întrebarea **Cameliei Toncian** din Borsec-Harghita. E acolo ceva care nu mi-a plăcut. Pot să vă spun ce?

— Nu-ți mai lua atîtea precauții. Dă-i drumul!

— În răspunsuri și în comentariul dumneavoastră e vorba **numai** despre ce trebuie să facă detașamentul Cameliei pentru cei trei indisciplinați. Avem și noi destui în clasă. Mereu ni se spune că trebuie să-i ajutăm și să-i răsajutăm, dar cu ei nu stă nimeni serios de vorbă! La urma urmelor, vina principală **ei o poartă!** Mai dați-le și **lor** sfaturi, nu numai nouă! Asta voiam să vă spun. Vă rog să mă iertați...

I-am spus că n-am pentru ce să-l iert. Acest băiat de 13 ani, Mircea Vasiloiu, m-a făcut să mă gîndesc că pe lîngă frumosul principiu «Toți pentru unul, unul pentru toți» mai există și zicala «Cum îți vei așterne așa vei dormi»! Dacă unii își aștern ce nu trebuie, sigur că vor «dormi» incomod! Ar fi nedrept să ne imaginăm că rolul de a-i transforma pe acești trîndavi în oameni harnici revine exclusiv colegilor. Respectivii colegi — generoși în cele mai multe cazuri — sînt însă și ei tot elevi, au același timp pentru pregătirea lecțiilor, aceiași profesori și aceleași manuale ca și leneșii în chestiune! Răspunderea pentru notele proaste și pentru comportarea incorectă **le revine în primul rînd acestora din urmă.** Îmi amintesc că un astfel de exemplar mi s-a plîns: «Eu aș vrea să mă ajute cineva le lecții. Chiar pe strada noastră stă un coleg care s-a oferit singur, dar **mi-e rușine** să accept». Sigur că îi e rușine! Colegul acela nu e un supraom! Cunosc multe cazuri în care părinții unor elevi slabi i-au întîmpinat cu antipatie pe cei veniți să-i ajute. E normal; nici o mamă și nici un tată nu vor accepta cu plăcere faptul că fiul lor e «meditat» de un băiat de aceeași vîrstă!

Și atunci? Atunci să adăugăm comentariului din numărul trecut o «certare» la adresa celor în cauză: colegii sînt gata să vă ajute, dar **ei nu pot munci în locul vostru!** Trebuie să aveți **demnitatea** de a înceta să fiți niște «ocrotiți», niște poveri ale clasei!

OVIDIU ZOTTA

ACȚIUNEA „V” 2

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: LOCOTENENTUL PAVEL PRIMEȘTE MISIUNEA SĂ DISTRUGĂ UN GRUP DE HITLERIȘTI TRĂGĂTORI DE ELITĂ, ASCUNȘI ÎNTR-O PĂDURE. PENTRU A-I OBLIGA PE INAMICI SĂ-ȘI DESCOPERE POZIȚIA, OSTAȘII ROMÂNI CONDUȘI DE LOCOTENENTUL PAVEL ÎMBRACĂ CU VESTOANELE ȘI CĂȘTILE LOR NIȘTE SPERIETORI DE PĂSĂRI. LUNETIȘTII HITLERIȘTI CAD ÎN CAPCANĂ. MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ.

SCENARIU: **MIHAI STOIAN** DESENE: **SANDU FLOREA**

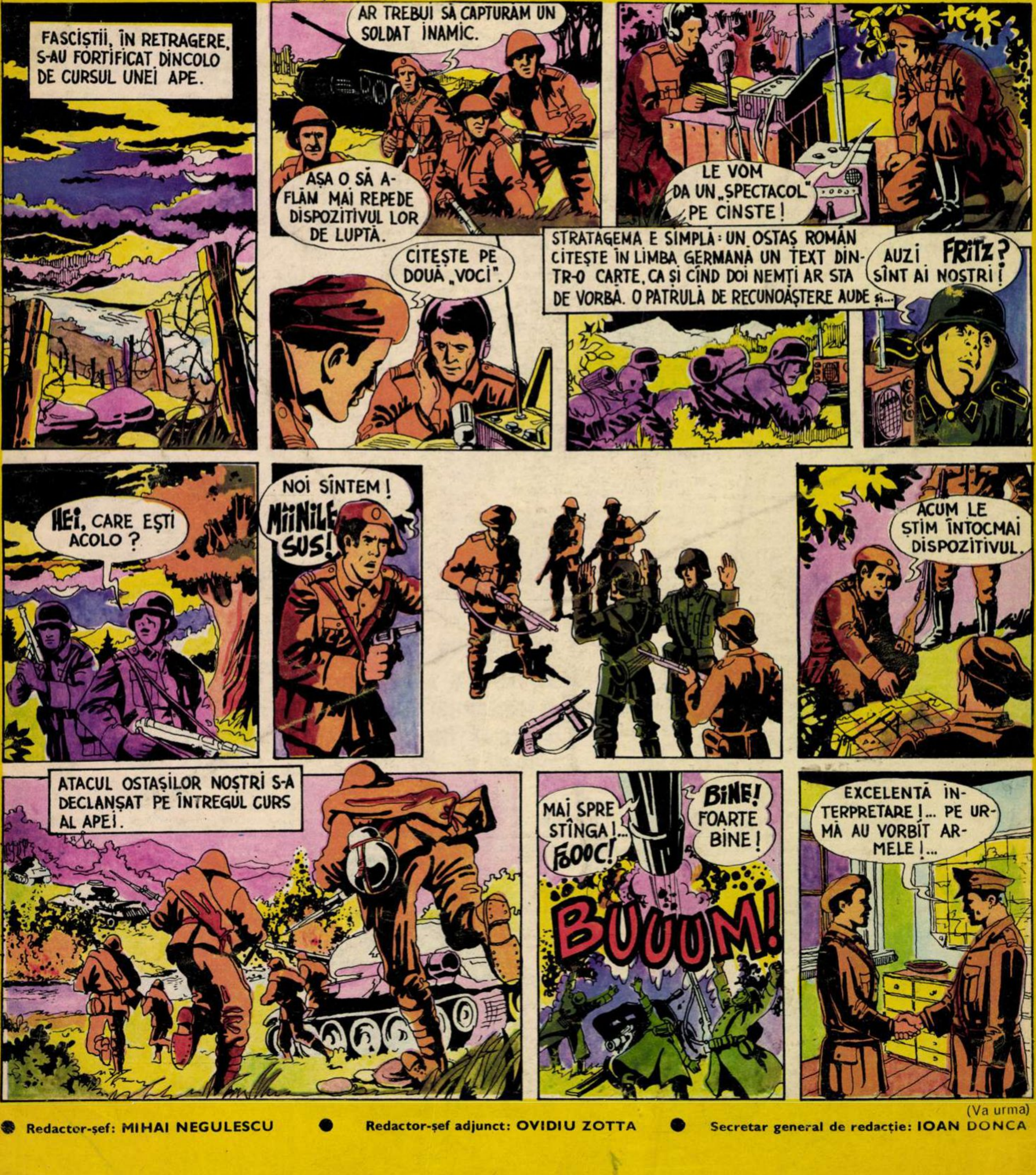
FASCIȘTII, ÎN RETRAGERE, S-AU FORTIFICAT DINCOLO DE CURSUL UNEI APE.
AR TREBUI SĂ CAPTURĂM UN SOLDAT INAMIC.
AȘA O SĂ AFLĂM MAI REPEDE DISPOZITIVUL LOR DE LUPTĂ.
LE VOM DA UN „SPECTACOL” PE CINSTE!
CITEȘTE PE DOUĂ „VOCI”.
STRATAGEMA E SIMPLĂ: UN OSTAȘ ROMÂN CITEȘTE ÎN LIMBA GERMANĂ UN TEXT DINTR-O CARTE, CA ȘI CÎND DOI NEMȚI AR STA DE VORBĂ. O PATRULĂ DE RECUNOAȘTERE AUDE ȘI...
AUZI FRITZ? SÎNT AI NOȘTRI!
HEI, CARE EȘTI ACOLO?
NOI SÎNTEM! MÎINILE SUS!
ACUM LE ȘTIM ÎNTOCMAI DISPOZITIVUL.
ATACUL OSTAȘILOR NOȘTRI S-A DECLANȘAT PE ÎNTREGUL CURS AL APEI.
MAI SPRE STÎNGA!... FOOOC!
BINE! FOARTE BINE!
BUUUM!
EXCELENTĂ INTERPRETARE!... PE URMĂ AU VORBIT ARMELE!...

(Va urma)

● **Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU** ● **Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA** ● **Secretar general de redacție: IOAN DONCA**

Prezentarea artistică: VINTILĂ MIHĂESCU
Tehnoredactor: LUCIA SICOMAȘ

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● *TIPARUL:* **C.P.C.S.**

ABONAMENTE — **prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate:**
ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2001, telex: 011631.

nr. int. 41033

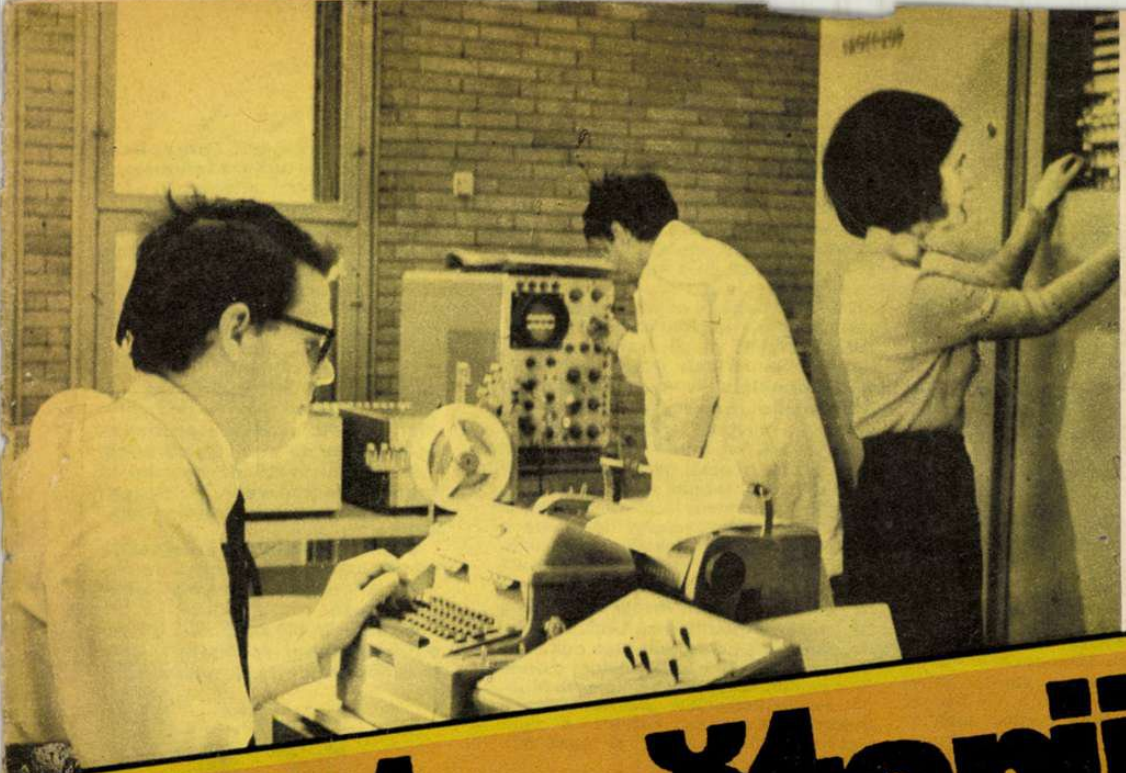

DOUĂ MILIOANE DE PIONIERI SE ANGAJEAZĂ:

CINCINALUL REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE SĂ FIE ȘI CINCINALUL CELOR MAI BUNE REZULTATE LA ÎNVĂȚĂTURĂ!

Biblioteca Județeană
MUREȘ
TÎRGU-MUREȘ

42
JOI, 16 OCTOMBRIE 1975,
ANUL IX (NR. 421)
12 PAGINI, 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎN ACESTE ZILE, ZECI DE MII DE ȘCOLARI PRIMESC CRAVATA ROȘIE CU TRICOLOR, ALCĂTUIND PROMOȚIA CELEI DE A III-A CONFERINȚE NAȚIONALE A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

Toamnă bogată, muncă rodnică.
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

ÎN DIRECT DE LA CONFERINȚELE JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Așa cum v-am promis în numărul trecut al revistei, reporterii noștri vă prezintă în continuare, pe scurt, cele mai interesante aspecte culese din dezbaterile prilejuite de conferințele județene desfășurate între timp.

VRANCEA

Mirela Samoilă (din Soveja), evidențiind rolul deosebit al «Semafoarelor-Cutezătorii» din școli în combaterea abaterilor de tot felul ale unor pionieri și școlari, n-a fost de acord cu tendința unor colective de redactare a acestora de-a le transforma în simple gazete de perete; ea a insistat asupra păstrării și chiar întăririi rubricilor de atitudine, de criticare a lipsurilor.

ALTE PROPUNERI:

- **«Meritul pionieresc» să fie acordat mai prompt,atunci cînd un pionier a săvîrșit o faptă deosebită, care îi dă dreptul la această distincție.**
- **La intrarea în Organizația pionierilor, cei primiți să depună Legămîntul și în scris.**
- **Cravata de pionier să fie dintr-un material mai bun, neșifonabil, și să fie purtată zilnic**
- **Să se rezolve mai repede problema apariției uniformei pentru timpul friguros.**

Din realizările pionierilor vrînceni evidențiate în cadrul conferinței: din 1971 pînă acum ei au plantat peste 800 000 de pomi fructiferi și arbori, au curățat peste 600 ha de izlazuri, au amenajat 200 baze sportive.

CARAȘ-SEVERIN

Corina Coșliuc (Dognecea): «Grupele de întrajutorare a elevilor care «șchioapătă» la învățătură să nu se transforme în «cîrje» pentru aceștia. După părerea mea, cred că efortul pionierilor silitori e bine să se îndrepte spre convingerea celor slabi la învățătură de a merge singuri pe picioarele lor».

Angela Gupic (Moldova Nouă), pornind de la experiența colegilor ei, a recomandat ca elevii indisciplinați și slabi la învățătură să fie și mai mult atrași și antrenați în activitatea cercurilor de tot felul, potrivit aptitudinilor lor, susținînd că în felul acesta ei se încadrează mai repede îndatoririlor care le revin.

În timpul dezbaterilor au fost evidențiate numeroase realizări. Iată cîteva dintre ele:

- **Pionierii de la Școala generală din Dobra au efectuat 5 000 ore de muncă patriotică, cei de la Școala generală nr. 1 din Simeria 14 000,iar cei de la Școala generală din Vulcan, 17 000.**
- **Pionierii și școlarii din Domașnea, pasionați și pricepuți în munca pe ogoare, au efectuat în această vară peste 1 000 de zile-muncă.**

MUREȘ

O experiență care merită extinsă. Steluța Daneș, din Sîngiorgiu de Pădure, a spus că mult mai ușor le-a fost să acționeze, în cazul unor colegi «cu probleme»,după ce comandamentul detașamentului i-a vizitat acasă și s-a sfătuit cu părinții și cu elevii respectivi, luînd împreună cele mai bune măsuri **● Un principiu de aur: să acționezi pionierește în fiecare clipă.** Acest lucru l-a susținut **Ildico Szasz** din Gurghiu: «Avem multe treburi de făcut — acasă, la școală, în diferite alte împrejurări. Nu trebuie să lucrăm într-o direcție mai bine și în alta mai slab, ci întotdeauna ireproșabil!». Ildico are o soră de cinci ani (o învață să citească), un frățior de un an și jumătate (îl învață să vorbească), 270 de pionieri în unitate (e comandanta lor), învață foarte bine, iar mîinile ei poartă încă urmele luptei cu inundațiile pentru salvarea culturilor. **● Sugestie utilă:** «Un costum pionieresc sau un tip de salopetă pentru muncă, pentru activitățile practice ne-ar fi deosebit de necesar. Fabricile de confecții nu știu că noi mai și muncim?» a spus, pe bună dreptate, **Mircea Gheboianu. Și o altă dorință întemeiată:** Insigna «Pionier de frunte» să fie acordată la cît mai scurt timp după ce se constată că un pionier o merită **(Teodora Spineanu). ● O întrebare bine venită:** «Vara plecăm în tabere, în excursii și drumeții, la rude — dar ne ocupăm oare îndeajuns de colegii care își petrec o bună parte din vacanță acasă? În general, pot spune că mai avem multe de făcut pentru organizarea timpului liber» **(Olimpia Comșa).**

- **În perioada 1971—1975 pionierii județului Mureș au depus 2 500 000 ore de muncă patriotică;**
- **din cei 55 000 de membri ai organizației județene, 31 700 activează în cercurile tehnico-aplicative;**
- **printre realizările celor 163 de microceapeuri pionierești se numără și crearea a trei noi soiuri de cartofi;**
- **din cele 480 de unități, 247 au promovat anul școlar 1974—1975 în proporție de sută la sută.**

(de la trimișii noștri
I. Pița, E. Roșca,
Ov. Zotta)

2 000 000 DE FAPTE PIONIEREȘTI DEDICATE PATRIEI ȘI PARTIDULUI

Purtătorii cravatei roșii cu tricolor de pe întreg cuprinsul țării înscriu în aceste zile premergătoare importantului eveniment din viața Organizației lor — cea de a III-a Conferință Națională — noi acțiuni și activități, noi realizări în bogata cronică a pionieriei noastre. Spicuim cîteva dintre ele.

● Pionierii din satele județului Arad și-au adus o contribuție substanțială la strînsul recoltelor. La Pecica au strîns și depănușat porumbul de pe 15 ha, au adunat 4 000 kg de castane și 400 kg de ghindă; la Bîrza au strîns și depănușat porumbul de pe 6 ha și au adunat 250 kg de măceșe; la Sebiș au efectuat lucrări de întreținere a puieților pe 11 ha de plantație forestieră și au ajutat la recoltarea fructelor din livada de la Cuet; la Livada au adunat 2 000 kg de castane.

● *Printre numeroasele acțiuni specifice acestui moment, desfășurate de pionierii argeșeni se evidențiază în mod deosebit interesanta și instructiva solie-mesaj* **«Jurăm credință partidului, patriei și poporului».** *Desfășurată pe opt trasee, punctată din localitate în localitate cu solemnul ceremonial pionieresc, această solie-mesaj va trece prin toate unitățile din județ, de unde vor fi culese, ilustrate și istorisite, în cele opt albume, cele mai importante și semnificative realizări ale pionierilor argeșeni în anii care au trecut de la cea de a II-a Conferință Națională a Organizației. Acțiunea se încheie prin prezentarea acestor albume în cadrul conferinței județene a Organizației pionierilor, urmînd ca din ele să fie alcătuit unul singur,care va fi prezentat apropiatei Conferințe Naționale.*

● *La fel ca toți ceilalți colegi ai lor din județul Constanța, și pionierii din împrejurimile Mamaiei i-au ajutat pe cooperatori și pe lucrătorii I.A.S.-ului din localitate la efectuarea unora din lucrările agricole. Grămezile de porumb depănușat care — trebuie să ne credeți pe cuvînt — arătau ca niște... munți de aur.*

● Nici unul dintre pionierii din Clorești, județul Iași, n-a lipsit de la strînsul recoltei. Astfel, ei au cules porumbul de pe 25 ha, floarea-soarelui de pe 15 ha și cartofi de pe 5 ha. Colegii lor din Răducăneni au efectuat 2 000 de ore de muncă patriotică la amenajarea șoselei asfaltate care duce spre școală. La Dolhești, pionierii au alcătuit o expoziție de desene cu titlul «Al nostru e viitorul». Printre vizitatori se află și părinții lor. Pionierii din Cristești folosesc ceasurile lor libere la amenajarea unei baze sportive. Grija pentru frații lor mai mici o manifestă ajutînd la construcția unei grădinițe de copii.

PROMOȚIA CELEI DE A III-A CONFERINȚE NAȚIONALE

BOTOȘANI, CRAIOVA, BUCUREȘTI:

Este promoția celor mai mici, a elevilor din clasa a II-a pe care Organizația pionierilor îi primește în aceste zile în rîndurile sale. Ca întotdeauna, ceremonialul rostirii Legămîntului și al primirii cravatei roșii cu tricolor se desfășoară în locuri istorice, la monumente sau întreprinderi, ceea ce face ca acest important eveniment din viața lor să fie și mai solemn, să rămînă de neuitat pentru ei.

Primirea noilor pionieri în unitatea de la Școala generală nr. 1 **din Botoșani a avut loc în satul Flămînzi, la monumentul ridicat în memoria țăranilor care au aprins primii flacăra răscoalei din 1907. După cum ne informează pioniera** Doina Tăslăoanu **de la Școala generală nr. 23 din Craiova, cei mai mici colegi ai ei din clasa a II-a C au primit cravata în fața monumentului lui Tudor Vladimirescu de la Padeșul Gorjenesc, din nordul Olteniei (foto 1). Ca mulți alți colegi de-ai lor din Capitală, cei mai destoinici și disciplinați elevi din clasa a II-a F de la** Școala generală nr. 89 **au fost primiți în rîndurile Organizației pionierilor într-una din sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România (foto 2).**

Pe copertă: primire de pionieri la Școala generală nr. 85 din Capitală.

1

2

O zi de neuitat în viața pionieriei: de la tribuna celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor, secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, cel mai apropiat prieten și îndrumător al tinerei generații s-a adresat pionierilor, tuturor copiilor patriei.

Cartea de aur a pionieriei poartă în paginile ei strălucite fapte înscrise de purtătorii cravatelor roșii cu tricolor între cea de a II-a și cea de a III-a Conferință Națională a Organizației pionierilor. Îndemnurile și îndrumările cuprinse în cuvîntarea secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rostită la deschiderea celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor au stat la baza întregii activități a pionieriei în anii care au trecut de la acest important eveniment.

Pe fundalul strădaniilor depuse de întreg poporul pentru realizarea sarcinilor puse de Congresul al XI-lea al P.C.R. în vederea ridicării României pe culmile cele mai înalte ale progresului și civilizației, pionieria s-a înălțat în această perioadă pe o treaptă calitativ nouă. Jubileul de 25 de ani al Organizației pionierilor a constituit un nou imbold în dezvoltarea mișcării pionierești, care este astăzi o largă organizație politică de masă. A fi tînăr revoluționar, a-ți onora prin fapte cravata de pionier, a învăța încă din copilărie să-ți dedici toate forțele cauzei partidului, iată genericul sub care se desfășoară constelația activităților pionierești.

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

1971 1975

A III-A
CONFERINȚA
NAȚIONALĂ
A
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

TOT ÎNAINTE

Am urmărit cu deosebit interes, încă de la înființare, activitatea Organizației pionierilor din țara noastră. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost permanenta curiozitate a copiilor, dorința lor de a cunoaște, atracția pe care o exercită asupra lor noul în știință și tehnică. Este o trăsătură valoroasă, pe care organizația lor o cultivă cu o bună intuiție a mijloacelor necesare formării personalității. Copii cu fruntea senină, avînd o justă imagine a prezentului, apți să-și formeze o viziune pătrunzătoare asupra viitorului, pionierii noștri vor ști, fără îndoială, să continue opera începută de generațiile precedente. **Acad. ȘTEFAN MILCU**

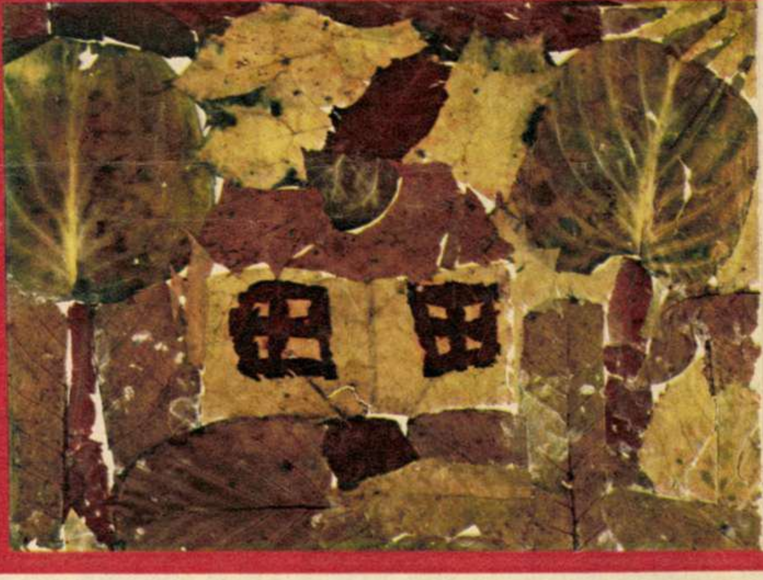

BRÎNDUȘA MANOLIU, clasa a IV-a, Botoșani.

CANDIDAȚI LA „RACHETA DE AUR“

CUPA SCÎNTEII TINERETULUI LA TENIS
EDIȚIA A II-A, 1975

Numeroase sînt acțiunile de tot felul, desfășurate în cele mai diverse domenii, la care pionierii participă alături de frații și prietenii lor mai mari, utecişti. În școli, pe șantierele muncii patriotice, pe ogoare, la întreținerea culturilor sau strînsul recoltei, la activitățile culturale, sportive și de pregătire pentru apărarea patriei, purtătorii cravatei roșii cu tricolor pot fi văzuți deseori acționînd împreună cu tinerii.

Una dintre aceste acțiuni comune este și «Cupa Scînteii tineretului la tenis»

Deși inițiată și organizată pentru tineri, competiția a fost de la început deschisă și pionierilor mai mari. Iar aceștia, convinși că uteciștii îi vor primi și trata cu toată atenția și considerația, nu s-au lăsat rugați de două ori.

O imagine concludentă în acest sens ne-a oferit-o marea finală a acestei Cupe desfășurate în septembrie, pe litoral, la Costinesti. Alături de tineri, cei 80 de pionieri (fete și băieți), campioni județeni la categoria 11—14 ani, au oferit spectatorilor meciuri deosebit de frumoase, viu disputate, în care mulți dintre ei s-au afirmat ca autentice speranțe ale sportului alb. Cum sînt, de pildă, cei doi campioni republicani la această categorie, pionierii **Mihaela Dumitriu** (12 ani, elevă în clasa a VII-a la Școala generală nr. 28 din Galați), și **Marius Mag** (13 ani, elev în clasa a VIII-a la Liceul nr. 2 din Oradea). Despre acești doi copii — campioni cît și despre alți participanți de vîrsta lor, specialiștii și cronicarii sportivi care le-au urmărit îndeaproape evoluția au avut numai cuvinte de laudă, considerîndu-i ca «stele» de primă mărime în noua generație a tenismenilor care, «cu toate pînzele sus», au pornit pe drumul lui Ilie Năstase și Ion Țiriac. Cei doi pionieri-campioni au primit din partea redacției noastre «Diploma Cutezătorii pentru talent și fantezie»

C. D.

MIHAELA DUMITRIU

MARIUS MAG

606.360 P

CRONICĂ PIONIEREASCĂ 1971-1975

(urmare din pag. 3)

ÎNAINTEA VOASTRĂ SE DESCHID LARG PORȚILE VIITORULUI, SOCIETATEA SOCIALISTĂ VĂ ASIGURĂ TUTUROR POSIBILITĂȚI NELIMITATE DE AFIRMARE A TALENTULUI, A CAPACITĂȚILOR, DE ÎMPLINIRE A CELOR MAI ÎNDRĂZNEȚE VISURI ȘI ASPIRAȚII. PENTRU A PUTEA BENEFICIA DIN PLIN DE ACESTE CONDIȚII, TREBUIE SĂ ÎNVĂȚAȚI, SĂ MUNCIȚI, SĂ VĂ PREGĂTIȚI CU SERIOZITATE, CU PERSEVERENȚĂ, CU ÎNALTĂ RĂSPUNDERE. DUPĂ CUM VEDEȚI, DEȘI SÎNTEȚI COPII, TREBUIE SĂ DAȚI DOVADĂ ȘI DE RĂSPUNDERE!

NICOLAE CEAUȘESCU

(DIN CUVÎNTAREA ROSTITĂ LA DESCHIDEREA CELEI DE A II-A CONFERINȚE NAȚIONALE A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR)

În viața copiilor care împlinesc șapte ani există o zi sărbătorească, de neuitat: este ziua în care, sub faldurile drapelului tricolor și ale celui roșu al Organizației pionierilor ei rostesc Legămîntul și primesc cravata de pionier. Acest eveniment este o sărbătoare a întregii unități, a întregii organizații a pionierilor. Din 1971, anul celei de a II-a Conferințe Naționale, cînd s-a hotărît ca în rîndurile pionierilor să fie primiți copii începînd de la vîrsta de 7 ani, și pînă în 1975, în marea familie pionierească au intrat peste un milion și jumătate de băieți și fete. În aceste zile, alți zeci de mii de cutezători din primele clase intră în rîndurile organizației revoluționare a copiilor din patria noastră, alcătuind **Promoția celei de a III-a Conferințe Naționale.**

Munca a devenit pentru purtătorii cravatei roșii cu tricolor o adevărată rampă de lansare spre viitor, o **școală a formării pentru viață.** Pretutindeni în țară, sute de mii de pionieri sînt prezenți pe șantierele muncii patriotice. Nu există sat, nu există oraș în care grupele, detașamentele, unitățile să nu raporteze despre spațiile verzi aflate în grija lor, despre pomii sădiți, despre parcurile și grădinile răsărite prin hărnicia lor, despre contribuția pe care au adus-o la construcția școlilor, a laboratoarelor și atelierelor, la confecționarea și întreținerea materialului didactic. În microîntreprinderi, în microferme, în tot evantaiul activităților, muncind cu dăruire și abnegație, pionierii se pregătesc prin muncă pentru muncă, pentru răspunderile care îi așteaptă.

În numeroase momente ale activității lor la școală și în afara școlii, pionierii se află alături de frații lor mai mari, uteciștii. Două generații, umăr la umăr, își dedică elanul și puterea de muncă României socialiste, viitorului ei comunist. Cei care au purtat cravata roșie cu tricolor rămîn strîns legați de organizația revoluționară a copiilor din țara noastră ani mulți, după ce depășesc vîrsta pionierilor. Viziunea mai amplă asupra vieții, maturitatea politică pe care le-o conferă apartenența la Uniunea Tineretului Comunist îi ajută să continue pe o treaptă superioară drumul început sub semnul pionieriei — drumul slujirii devotate a patriei, a idealurilor nobile care animă societatea noastră.

PRIETENII UZINEI

Prin inițiative ca **«În fiecare zi,o faptă demnă de un viitor comunist», «Pionier în fiecare clipă», «Ne pregătim pentru cincinalul revoluției tehnico-științifice», «De la comuniști învățăm cutezanța»,** prin munca și comportarea lor, prin exigența față de ei înșiși și intransigența lor față de lipsuri, pionierii au demonstrat că sînt cu adevărat tineri revoluționari.

Hotărîrile adoptate la cea de a II-a Conferință Națională au constituit un puternic imbold pentru activitatea pionierilor. În unități și detașamente s-au desfășurat acțiuni din cele mai diverse, răspunzînd intereselor și preocupărilor pionierilor de toate vîrstele. Crearea grupelor de pionieri a dus la dezvoltarea priceperii **cutezătorilor de a se autoconduce**, de a da viață nemijlocit gîndurilor lor, de a găsi ei înșiși soluții la problemele lor. Inițiativa pionierească a găsit în grupe un teren fertil. Modul ei de manifestare este acțiunea: ajutorarea unui coleg, amenajarea clasei, repararea unei bănci, pregătirea de jucării pentru grădinița învecinată sau învățarea unui cîntec revoluționar. În fruntea grupei, a detașamentului, a unității sînt aleși pionieri-comandanți dintre acei elevi care se disting prin sîrguință la învățătură, simț de răspundere, colegialitate.

Multe pagini ale revistei noastre au fost dedicate de-a lungul anilor **Expedițiilor «Cutezătorii»,** acelor pionieri care, cu rucsacul în spinare, pornesc în zilele vacanței pe cărările munților, pe firul apelor, de-a lungul și de-a latul țării. Ei se întorc din călătoriile lor nu numai cu pietrare, insectare, ierbare, cu jurnale pline de observații pătrunzătoare, reprezentînd un excelent material didactic, ci și cu o imagine superioară asupra vieții patriei întregi. Pregătiți din vreme, căliți și antrenați, expediționarii îmbină turismul cu cercetarea științifică multilaterală. Studiind celebre vestigii ale istoriei, pionierii poposesc, de asemenea, în cele mai impunătoare centre ale industriei românești moderne, în cooperative agricole de producție și nu o dată pot fi văzuți muncind cot la cot cu gazdele. Prietenia, spiritul colectiv, simțul de răspundere, cutezanța caracterizează cele aproape **2 000 de echipaje** care s-au aflat în vara aceasta pe cărările patriei.

«**Asaltul Carpaților**» a devenit una din marile acțiuni patriotice de masă ale organizației, care cucerește mereu noi și noi contingente de pionieri. Întreaga țară privește cu îndreptățită mîndrie la copiii ei, care, în acest cutezător asalt descoperă noi monumente ale naturii, le iau în custodie pe cele cunoscute, marchează și remarchează trasee turistice dintre cele mai dificile. Urmînd exemplul părinților lor, al comuniștilor, acționînd în spiritul **Codului etic al pionierului,** purtătorii cravatei roșii cu tricolor se dovedesc și prin această acțiune patrioți înflăcărați, demni gospodari ai spațiului carpatin.

Vacanța de vară a anului 1972 a fost marcată de unul din cele mai importante evenimente ale pionieriei. Atunci, la Breaza, tricolorul a fost înălțat în tabăra **primului Forum Național.** Constituite la îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, marele prieten și îndrumător al tinerei generații, forumul de la Breaza și cele care au urmat au devenit adevărate tribune de dezbatere, la care pionierii au fost chemați să-și spună cuvîntul în toate problemele organizației. De aici au fost lansate cele mai frumoase inițiative ale ultimilor ani. În centrul atenției s-au situat de fiecare dată **calitatea învățăturii, necesitatea ca fiecare pionier să-și însușească temeinic cunoștințele predate în școală. În cadrul forumurilor s-a cimentat o dată în plus prietenia între copiii români, maghiari, germani și de alte naționalități, toți fii ai României socialiste, s-au trasat noi căi pentru întărirea legăturii între pionieri și frații lor mai mari, uteciștii, s-au elaborat forme noi de activitate pentru educarea copiilor în spiritul dragostei și respectului față de muncă.** După Breaza a urmat,în 1973,forumul de la Livada. Acolo, pionierii delegați au elaborat **Programul de activități dedicat jubileului de 25 de ani al Organizației pionierilor.** În anul următor, la Cîmpulung Moldovenesc, a fost lansată chemarea de a face din noul an școlar **un an al calității învățăturii, al sîrguinței și disciplinei** și s-a cerut ca întreaga activitate în unități și detașamente să se desfășoare pe baza **Programului educației prin muncă și pentru muncă, în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor.**

La Reșița, în acest an, forumul a consemnat cu mîndrie că **peste 7 000 de unități și zeci de mii de detașamente de pionieri din întreaga țară au promovat integral anul școlar 1974—1975.** Și tot la Reșița, pionierii delegați au elaborat **Codul etic al pionierului.**

Fiecare forum reprezintă o nouă treaptă în istoria organizației revoluționare a copiilor din România.

Ani rodnici, ani bogați în realizări și învățăminte. Sînt numeroase acțiunile reprezentative ale pionieriei care se cer cuprinse în cronica ei. Izvorîte din adîncă dragoste față de patrie și partid, rod al formației comuniste la realizarea căreia participă întreaga noastră societate, faptele prin care se exprimă calitatea de purtător al cravatei roșii cu tricolor rămîn înscrise în carnetele de note, în ateliere, pe întinsul ogoarelor, ca și pe crestele munților, pretutindeni unde bate o inimă de pionier.

In fotografii: cronică pionierească 1971—1975, așa cum a oglindit-o, săptămînă de săptămînă, revista «Cutezătorii».

ÎNVĂȚĂM SĂ DEVENIM MUNCITORI

SURPRIZA DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 11

MAESTRII FLORILOR DE FIER

SÎNTEM PIONIERI, TINERI REVOLUȚIONARI

GRUPA ÎN ACȚIUNE

AȘEMENI COMUNIȘTILOR, SĂ FIM MEREU ÎN FRUNTE

RITM PIONIERESC ÎN TRIMESTRUL AL III-LEA

CÎND CATALOAGELE SURÎD

EXPO EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

AVENTURI PRINTRE COMORI

CRONICA DE LA LIVADA

CODUL ETIC AL PIONIERULUI ÎN OGLINDA FAPTELOR

În timpul anului școlar trecut, un cîntecel satiric și-a luat zborul din clasa a VI-a B a Școlii generale nr. 2 din Urziceni. Și, bătînd sprințar din aripi, s-a avîntat pe coridoare, a pătruns prin toate ușile și ferestrele deschise, a ieșit și-n curte, ba a trecut chiar și dincolo de gardul școlii. Era «opera» mini-brigăzii artistice de agitație din această clasă și, cu toate că nu era perfect, că pe ici, pe colo, ritmul șchiopăta un pic, iar rimele nu se potriveau totdeauna prea bine, toți elevii îl fredonau de cîte ori aveau prilejul. Mai puțin patru dintre ei: Aurel Cojocaru, Marian Podeanu, Valentin Tănase și Floarea Vasile. Lor nu le plăcea deloc șlagărul acesta. Dintr-un singur motiv: pentru că tocmai ei erau «eroii» despre care vorbea cîntecelul. Și vorbea într-un anume fel, încît le venea să intre în pămînt de rușine:

«Noi sîntem personaje-aristocrate,
Noi nu punem mîna pe carte
Oricine ne-ar ruga,
Oricît ne-ar îndemna
Căci noi sîntem marchizi...
cînta grupul vocal, iar corul adăuga:
...de tinichea»

Faptul că veneau la școală cu temele nescrise și lecțiile ne-nvățate, că deranjau orele cu tot felul de «năzbîtii» sau îi hărțuiau pe cei mici, că întîrziau la ore sau chiar lipseau fără motive întemeiate —, toate aceste abateri ale celor patru «eroi» erau pe-ndelete expuse și ironizate.

Cîntecelul acesta (căruia ulterior i s-au mai adăugat și altele) a fost doar una dintre numeroasele «arme» pe care pionierii din detașamentul actualei clase a VII-a B le-au folosit în «bătălia» pe care au dat-o anul trecut cu lipsurile cîtorva dintre colegii lor. Convingîndu-se la un moment dat că Marian, Aurel, Floarea, Valentin și alți cîțiva n-au de gînd să facă efortul necesar pentru a-și respecta principala îndatorire de elevi și pionieri, cei din comandamentul detașamentului au tras semnalul de alarmă. **«Trebuie să intervenim. E o datorie, o obligație de-a noastră. Dar cum să procedăm ca să avem mai mulți sorți de izbîndă?»**

Cam așa au vorbit, cam așa au discutat atunci. Și — s-a dovedit ulterior — meritul lor principal a constat și-n faptul că și-au pus această întrebare. La care au căutat și, cu ajutorul tovarășei profesoare Evdochia Pavunev, instructoarea — comandantă a detașamentului, au găsit cele mai bune răspunsuri, cele mai potrivite modalități. Și în ansamblu, dar și de la caz la caz. Așa se face că în clasa aceasta — spre deosebire de cum se mai întîmplă uneori prin altele, cînd asemenea situații se încearcă a fi rezolvate cu... soluții administrative —, respectivii colegi n-au fost dați sub «tutela» celor mai buni elevi. **«Dacă aveți nevoie de ajutor** — li s-a spus răspicat — **vă stăm la dispoziție. Să nu uitați însă că noi vă cunoaștem și știm că puteți învăța și singuri. Unii bine, alții chiar foarte bine. Numai să vreți. Și ca să vă determinăm să vreți, vă promitem că n-o să vă slăbim nici o clipă, că tot timpul vom fi cu ochii pe voi».**

Și s-au ținut de cuvînt. Acordîndu-le «asistență» la unele lecții și teme mai grele., antrenîndu-i în schimburi de experiență cu fruntașii, în dezbateri despre îndatoririle elevilor, despre modul de folosire a timpului aflat la dispoziția lor, bucurîndu-se și lăudîndu-i pentru orice succes, cît de mic, colegii lor nu le-au trecut cu vederea nici o abatere. Cum greșeau, numaidecît erau încondeiați. Uneori la «Semnal», gazeta de perete a detașamentului, unde li se publica «la minut» fie o caricatură, fie o epigramă. Alteori, cînd... săreau peste cal, li se făcea chiar «cinstea» de-a fi «popularizați» la «Semaforul-Cutezătorii» de pe întreaga școală. Nu erau «uitați» nici în adunările de detașament, cîteva dintre acestea — la care au fost invitați să ia parte și părinții lor — fiindu-le special dedicate. Cît despre mini-brigada artistică de agitație, ce să mai vorbim, cele cîteva fete și cei cîțiva băieți se aflau tot timpul pe fază, gata să-și pună la bătaie tot talentul și toată priceperea lor literară și muzicală.

Așa a fost. Iar acum și Aurel, și Marian, și Valentin, și Floarea recunosc sincer, deschis, că dacă nu s-ar fi întîmplat ce s-a-ntîmplat anul trecut în clasa lor, dacă ceilalți colegi i-ar fi lăsat în pace, să se descurce singuri, cum voiau și credeau, ei nu s-ar fi aflat astăzi în clasa a VII-a B. Ar fi rămas — cum se zice — de căruță. Dar uite că s-a-ntîmplat exact ceea ce trebuia să se întîmple într-o asemenea situație și astăzi ei răspund **prezent** la același catalog cu Livia Anca, Sorin Bardac, Emiliana Chislingher, Drăguța Mihalcea și toți ceilalți care, cu sau fără voia acestor cîțiva colegi ai lor, i-au... tras după ei pe drumul cel bun.

Toate aceste întîmplări — și multe altele petrecute în clasa a VII-a B de la Școala generală nr. 2 din Urziceni — le-am aflat într-una din zilele trecute asistînd la dezbaterea în acest detașament a **«Codului etic al pionierului»**. O dezbatere vie — tot timpul aplicată la situația din clasa lor — a tuturor prevederilor sale, printre care învățătura s-a bucurat de o atenție deosebită. **«Pionierii combat cu orice prilej, vehement, lenea, superficialitatea, chiulul, delăsarea în muncă, indisciplina, lipsa de răspundere, egoismul, lăudăroșenia, străduindu-se să izgonească pentru totdeauna astfel de manifestări din rîndurile tuturor școlarilor»** — glăsuiește **«Codul etic al pionierului»**. Trecînd în revistă ceea ce au realizat pînă acum în spiritul acestei prevederi, purtătorii cravatei roșii cu tricolor din această clasă s-au arătat hotărîți ca în viitor să acționeze și în acest sens cu și mai multă fermitate, în așa fel încît fiecare dintre ei **«să învețe după puterile sale, dar mereu mai mult și mai bine, depășindu-se neîntrerupt pe sine».**

CONSTANTIN DIACONU

CREŞTEM ODATĂ CU ŢARA!

Familia calculatoarelor româneşti

Cîte zeci de mii de ani i-au trebuit omului ca să descopere adunarea, scăderea? Răspunsul e greu de dat. Cert este însă că naşterea matematicii a fost un lung proces de sintetizare a experienţei multimilenare a umanităţii, atît de lung încît este departe de a se fi încheiat.

Dacă în diferite epoci istorice minţi luminate au încercat să pună bazele unor maşini de calcul, nici cele mai geniale dintre ele nu au putut să prevadă amploarea pe care o va căpăta în partea a doua a secolului al XX-lea construirea şi folosirea calculatoarelor, precum şi diversitatea direcţiilor în care îşi vor dovedi ele utilitatea.

Astăzi cu greu mai poate fi conceput un domeniu de activitate socială în care maşina de calcul să nu se dovedească un auxiliar de preţ. Pînă şi arii atît de specific umane cum sînt creaţia ştiinţifică, proiectarea, ba chiar şi arta au de cîştigat din folosirea instrumentelor de calcul automat, în unele cazuri acestea fiind absolut indispensabile.

Este normal ca o societate modernă, în plin avînt constructiv, ca orînduirea socialistă din ţara noastră, să acorde o mare atenţie ciberneticii şi să investească enorm în dezvoltarea tehnicii de calcul. La fel de normal considerăm interesul cutezătorilor pentru aceste maşini uimitoare. Acestui interes încearcă să-i răspundă paginile de faţă.

Foto: CONSTANTIN POPESCU

SCURTĂ ISTORIE

Vocaţia ştiinţifică şi tehnică a poporului român nu se mai cere demonstrată. O atestă lunga listă a oamenilor de ştiinţă, a inventatorilor din trecut şi de astăzi născuţi pe pămîntul României, familiară oricărui şcolar.

Era imposibil ca perspectivele pe care le oferea introducerea calculului automat în producţie, în conducerea proceselor economice, în nenumărate domenii de cunoaştere să nu atragă interesul oamenilor de ştiinţă români, să nu-i cheme să participe la studierea şi folosirea maşinii de calcul.

Urmările au fost spectaculoase. Încă din 1957, la puţini ani de la intrarea în funcţiune a primei maşini electronice de calcul din lume, un colectiv de la Institutul de fizică atomică a construit calculatorul CIFA I. România a devenit astfel una dintre primele ţări constructoare de tehnică de calcul.

A urmat o veritabilă întrecere, în cursul căreia au fost realizate calculatorul cu ferite «MECIPT» la Institutul politehnic din Timişoara, calculatorul «MARICA» la Institutul de calcul din Cluj-Napoca, apoi calculatoarele analogice «MECAN» la Academia militară din Bucureşti, în timp ce la Institutul de cercetări — foraje din Cîmpina un colectiv al Institutului politehnic din Bucureşti, condus de prof. univ. dr. ing. Edmond Nicolau a construit un calculator analogic pentru studierea pompajului de adîncime, care a permis proiectarea unor utilaje de mare tehnicitate în foraj. Institutul de fizică atomică din Bucureşti şi-a continuat seria cu CIFA II, CIFA III şi CIFA 101.

Folosite de la început în cele mai dificile probleme, de la calcularea exploatării optime a reţelei de înaltă tensiune a ţării la coordonatele spaţiale ale interacţiunii mezonilor π cu nucleonii în camera cu bule, maşinile de calcul româneşti au atacat curînd unele dintre cele mai îndrăzneţe teme ale ciberneticii. Astfel, în 1962, la numai opt ani de la prima traducere automată a unui text, un colectiv condus de prestigiosul matematician Gr. C. Moisil realiza la Timişoara, cu «MECIPT», întiia traducere a unui text din limba engleză în limba română.

Calculatorul românesc putea să intre în etapa sa industrială.

«INTELIGENŢA» CALCULATOARELOR SE DEZVOLTĂ RAPID

Ultimul deceniu a fost martor la apariţia petrolierelor-gigant, la construirea de centrale atomoelectrice de mare putere şi la zborul omului în Lună. Pentru ca aceste performanţe şi multe altele să poată fi realizate, s-a dovedit necesară o nouă generaţie de calculatoare, mult mai puternice şi mai rapide. Este epoca înfloririi şi răspîndirii calculatoarelor din generaţia a III-a, din care face parte şi familia calculatoarelor româneşti «Felix» C. Nu sînt decît cîţiva ani de cînd calculatorul «Felix» C 256 a fost prezentat pentru prima oară la E.R.E.N. Acum este încheiată pregătirea fabricaţiei de serie a calculatorului «Felix» C 512. Sînt gata pentru intrarea în fabricaţia de serie calculatoarele electronice de buzunar «Felix» C 801 si 812.

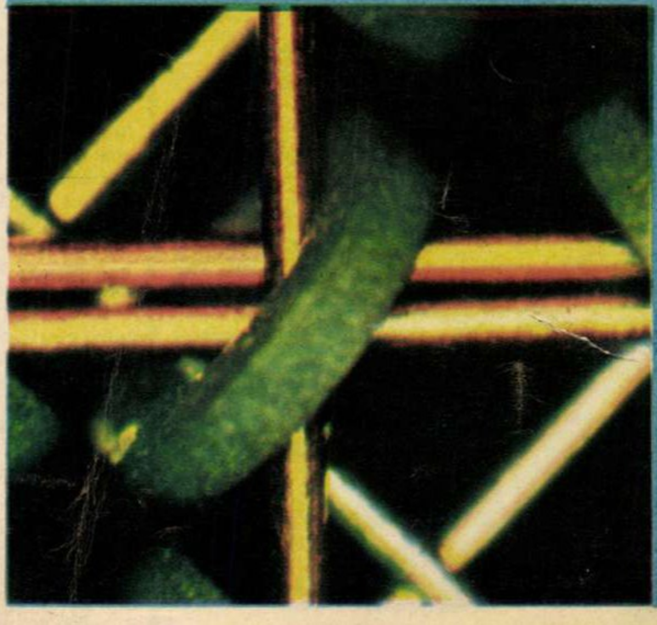

Cel mai înaintat produs al industriei româneşti de calculatoare, «Felix» C 512, lucrează cu o viteză de 300 000 de operaţii pe secundă şi are o memorie electronică de două ori mai mare decît a lui «Felix» C 256. Pentru crearea lui şi-au unit competenţa, dăruirea, inventivitatea cei 1 400 de realizatori de la Întreprinderea de calculatoare electronice din Capitală. Un rol de seamă au avut cei 35 de cercetători din colectivul condus de dr. ing. Francisc Momeo de la Institutul pentru tehnica de calcul din Bucureşti. Un amănunt de execuţie:

pentru realizarea fizică a calculatorului a fost necesară efectuarea a peste 100 000 de puncte de sudură. Memoria calculatorului a fost executată la Timișoara. «Felix» C 512 lucrează cu o viteză de 300 000 operații pe secundă, «vorbește» trei limbi (este vorba, evident, de limbajele speciale ale calculatoarelor: FORTRAN, ASSIRIS și COBOL), bate la mașină răspunsurile și poate memora datele necesare rezolvării celor mai diverse și complicate programe.

LA CE SERVESC CALCULATOARELE

Astăzi, calculatorul poate conduce întregul proces tehnologic al unei uzine, începînd cu aprovizionarea cu materiale, continuînd cu producția automată și terminînd cu distribuirea mărfurilor și efectuarea plăților. În fiecare zi, rețeaua de cale ferată a țării noastre e străbătută de sute de trenuri. Adesea distanțele între un tren și altul sînt de ordinul minutelor. În astfel de cazuri, precizia ordinelor și promptitudinea execuției capătă o importanță neobișnuită. Cine stabilește mersul trenurilor și dirijează ca un cronometru deplasarea acestora? Evident, un calculator electronic. Și tot un calculator electronic veghează buna organizare a producției la Uzinele «Tractorul» din Brașov. Alte mașini de calcul servesc la optimizarea producției în întreprinderi, la calcularea barajelor de gospodărire a apelor din sistemele de irigație, la stabilirea programelor de instruire în învățămînt etc.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU CALCULATORUL

—Trebuie să învățăm să trăim și să muncim cu calculatorul așa cum ne-am deprins să trăim și să muncim cu rigla și compasul — ne spune prof. univ. dr. ing. Edmond Nicolau. De aceea se impune ca problemele de cibernetică și programare a calculatoarelor sa fie studiate încă din școala generală.

—Răspîndirea calculatoarelor nu va schimba rolul omului în conducerea producției?

—Numai într-un sens: nouă ni se va cere din ce în ce mai mult să avem o gîndire novatoare, capabilă să formuleze noile probleme pe care le ridică realitatea și să folosească tehnica modernă de calcul în vederea soluționării lor. Calculatorul electronic este și rămîne o minunată mașină menită să servească omului pregătit, inteligent, cult, multilateral dezvoltat al viitorului.

HARALAMBIE LEREA

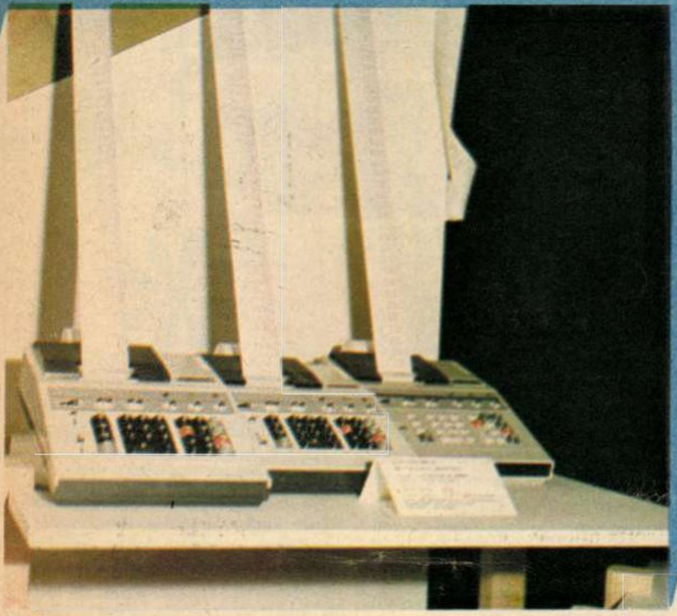

SPECIALIȘTII DE MÎINE

În lume există astăzi peste o sută de mii de calculatoare. Mii de matematicieni lucrează în domeniul mașinilor de calcul. Ca în cele mai înaintate țări ale lumii, și în țara noastră se construiesc calculatoare din generația a III-a. Cine sînt specialiștii care le vor folosi mîine, cine sînt cei pregătiți să investească în această activitate inteligență, fantezie creatoare, talent? Sînt tineri de vîrsta cutezătorilor, ce se pregătesc de pe acum să traducă în viață cincinalele care vor deschide României porțile de aur ale comunismului.

Cu un astfel de grup de băieți și fete de la Liceul «Ion Neculce» din București am purtat într-una din aceste zile un pasionant dialog.

—Cum vi se pare calculatorul electronic ca materie de învățămînt?

Cătălin Băietoniu: *Ca toată generația mea, sînt fascinat de lumea calculatoarelor. Eu doresc nu atît să lucrez la un calculator, cît să pot participa la procesul de concepție și de construcție al acestor mașini neobișnuite. Pasiunea mea pentru aplicativitate datează de cînd eram pionier. Am încercat să construiesc un radioreceptor. Citisem despre asta în cărți și reviste. Practic însă încercarea a eșuat. Abia peste un an, cînd m-am înscris la un cerc de specialitate, am reușit să duc la capăt lucrarea. Acum lucrez în atelierul de electrotehnică al școlii și am acasă un mic colț al meu, în care meșteresc în orele libere. Evident, dorința mea de a construi calculatoare nu se poate încă realiza, și atunci le concep pe hîrtie: fac scheme, multe scheme, planuri pentru mai tîrziu, pe baza a ceea ce învăț la fizică și matematică, pe baza lecturilor. Am și unele noțiuni de cibernetică. Socotesc că cibernetica este o disciplină de vîrf, care deschide tuturor științelor largi perspective.*

Mircea Dan Vasilescu: *Calculatorul pare pentru multă lume un miraj. Noi însă avem chiar în școală un calculator, la care mulți dintre colegii mei învață să lucreze. Pentru noi calculatorul este o mașină reală, deși foarte complicată. Punerea la punct a programelor și producerea lor, învățarea limbajului sînt treburi care necesită muncă, perseverență, dorința de a cunoaște. Cel mai important însă în orice muncă este țelul. Sînt desigur, la începutul începutului de drum. Mă gîndesc că voi munci în producție abia peste cinci sau șase ani. Cincinalul revoluției tehnico-științifice, planurile de perspectivă ale țării ne indică limpede ce se așteaptă de la generația noastră. Noi, cei de pe băncile școlii, trebuie să privim înainte și să ne pregătim cu responsabilitate pentru cotele cele mai înalte ale viitorului.*

Virgil Marinescu: *Visez adeseori la uzina modernă în care voi lucra. Se spune despre tineri că sînt visători. Noi învățăm, lucrăm în atelier, probăm în laborator. Visurile noastre sînt deci legate de acțiune. Știm cît de repede înaintează știința și vrem ca în productie să putem face față în mod strălucit. Pe mine și pe mulți dintre colegii mei ne preocupă lărgirea continuă a orizontului de cunoaștere. România socialistă are nevoie de specialiști, care să-i dăruiască toată energia. Și noi vrem să fim așa.*

Magdalena Barbu: *Mă pregătesc să devin programator. Dar de fapt mă pasionează tot ce este legat de electronică. Interesant este că tata și fratele meu, care sînt strungari, au aceeași pasiune. În vacanța asta ne-am apucat toți trei și am desfăcut un televizor; apoi, urmărind schema lui cu mare atenție, l-am făcut la loc. A fost o adevărată victorie, pentru că l-am montat fără greș. Îmi place să umblu cu tot felul de relee și dispozitive electronice. Acum încerc să înțeleg în mod teoretic ce înseamnă un calculator. Mai tîrziu voi lucra direct la calculatorul școlii. Și mai tîrziu? Fără îndoială și pe mine mă așteaptă, undeva, calculatorul la care o să lucrez.*

Carmen Vișan: *Mă pregătesc să lucrez în domeniul construcției de mașini. Uneori mi se spune că nu-i o meserie pentru fete, dar mie nu-mi pasă și sînt sigură că prin munca mea voi ajunge să proiectez, să imaginez, să realizez mașini necesare uzinelor noastre. Învăț să înțeleg limbajul calculatoarelor, al căror aport în proiectarea modernă îl cunoaștem cu toții.*

Liliana Radu: *Eu vreau să lucrez în domeniul artei comparate. Și aici se folosește ca instrument de lucru calculatorul. Precizia și rigoarea lui vor servi, sînt sigură, nu numai viitoarelor mele investigații în lumea frumosului, ci formației mele întregi.*

*

Șase tineri cu ochi strălucitori de entuziasm, șase moduri de a da glas răspunderii fiecăruia față de ziua de mîine a patriei, ca și față de destinul propriu. Calculatoarele românești vor intra pe mîini demne de sufletul investit în ele.

BITI CARAGIALE

Glume desenate de POMPILIU DUMITRESCU

- TATĂL TĂU ARE O MAȘINĂ CU ABURI...
FOARTE BINE...
ÎNSĂ TATĂL MEU ARE UN... CALCULATOR !!!...

- TATICULEEEE..
TATICULEEE...
UITE LA RAHAN...
VREA SĂ-MI IA
CALCULATORUL!
- NENE ALEXANDRE, CÎND
TE ÎNTORCI, ADU-MI ȘI MIE
TE ROG FRUMOS...
UN CALCULATOR !!!

DECI, NE-AM ÎNȚELES!
EU ÎȚI DAU INSIGNA „CUTEZĂTORII"...
...IAR TU ÎMI DAI CALCULATORUL VOSTRU ... DA ??!
POMPILIU

Cuiul

SCHIȚĂ DE CĂLIN GRUIA

Nu știu dacă i s-a mai intîmplat cuiva ca dintr-o vară întreagă, dintr-o vacanță minunată, să nu-i rămînă în minte decît un cui. Da, un cui. Un cui adevărat, aproape ruginit. Un cui ieșind dintr-o scîndură și pîndind o pereche de pantaloni. Un cui cu un singur ochi, ca un pui de ciclop: întors puțin în sus ca o cange. Cui pe care nu dai nici un ban. Un cui pe care nu-l mai poți bate nicăieri, un cui urît, dacă se poate spune așa, și cu toate astea el să-ți stăpînească toate amintirile, să se mărească la fel ca o umbră și să întunece pîrîul... Să se întindă ca o rîmă și să strivească strălucirea ierbii. Să ia diferite chipuri ca în povești, să împungă, să păteze cu un fel de rugină murdară florile de pe alei, să se răsucească și să fluiere ca un șarpe ca să poată alunga păsările... Ce mai! Cînd închid ochii, îl văd, cînd dorm vine înspre mine, cînd citesc mi se așază de-a curmezișul paginii, cînd scriu se apropie de stilou... Uneori rîde. Rîde ca un netot. Îmi vine să-i dau cu ceva în cap. Dar cînd pun mîna pe ciocan se topește ca o arătare... De fapt, arătare și este.

Arătare și chip după cuiul din gardul cabanei. Uneori îmi vine să mă urc în tren să ajung pe unde am fost astă-vară, să găsesc scîndura cu pricina și să-i turtesc «domnului» cui mutra cu o bucată de gresie. Ba, cică vorbesc și prin somn. Mama m-a auzit strigînd: «Păzea, cuiul!» Numai că eu în realitate n-am strigat cînd a trecut Dumitru pe lîngă el. Ci parcă i-am făcut cu ochiul să-l atace fără teamă.

Pantalonii lui Dumitru cu o mulțime de buzunare și cu diferite etichete mă scoteau din fire. Prea îi purta, nu știu cum să zic, prea se fudulea cu ei. Cînd băga mîna în buzunarele de sub centură, dădea capul pe ceafă, cînd căuta ceva în cele de sub genunchi, se arcuia... Toate buzunarele aveau fermoare de metal sclipitor. Noaptea, Dumitru și-i punea sub pătură ca să doarmă pe ei, să-i calce, cum s-ar zice, și dimineața avea cea mai perfectă dungă... Se rățoia printre fetele care se țineau cîte patru de braț, formînd o bucată de falangă macedoneană, înainte de ora mesei. Fetele chicoteau, își băgau gurile în urechile vecinelor lor și apoi rîdeau cu toți dinții. Dumitru se oprea în fața lor și zicea: «Fetelor, stați să vă spun eu una». Fetele se făceau că-l ascultă și Dumitru. cu amîndouă mîinile în buzunar, rîdea singur de gluma sa, pe care în loc s-o spună ca lumea, o strica. De multe ori începea cu poanta...

N-aveam nimic cu Dumitru, dar nu știu de ce nu-l puteam suferi. Poate pentru că-și da importanță. Se pieptăna într-un anume fel, udîndu-și părul cu briantină. Puteam să jur că și fumează, deși nu-l văzusem niciodată cu țigara în gură. La serbări «se înfigea» să recite «Cîinele soldatului», voind cu tot dinadinsul să stoarcă lacrimi din ochii sentimentalilor. Una-două, povestea istoria unui «zece» la teză, sau cum profesorul i-a strîns mîna în fața clasei pentru nu știu ce ispravă. Nimeni nu-l putea controla. Era din alt oraș, din altă școală și nu se prea învîrtea printre ai săi.

Atunci cînd s-a apropiat de scîndura gardului ca să ne arate o figură, puteam să-l previn, să-i strig: «Păzea, cuiul!» Dar eu abia așteptam să se întîmple ceva neprevăzut. Și cuiul mi-a prins gîndul ca o antenă și a mușcat cu poftă, cu patimă din pantalonii lui Dumitru. Eu am pufnit în rîs. Și dacă e pe dreptate, au rîs și alții.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

PETRE Luscalov

FIUL MUNȚILOR

21

În sfîrșit, Rudi înțelese că trebuie să fugă. Muntele îi fugea de sub picioare. Căzînd, ridicîndu-se, împleticindu-se printre bolovanii de piatră ce se rostogoleau în jurul său devansînd giganticele stînci care se năruiau, Rudi fugea spre potecă. O bucată de stîncă îl ajunse din urmă, îl cosi, îl răsturnă pe spate. Agățat de stîncă, alunecă ca pe un sănius spre prăpastie.

Răsărit lîngă el, nu se știe de unde, Ciclopul îl înhăță de gulerul hainei și îl tîrî după el, adăpostindu-l după un colț al peretelui de piatră. Era și timpul. Cu scrîșnete asurzitoare, uriașele stînci trecură pe lîngă ei și se prăvăliră în abisul cenușiu. Cîteva clipe o liniște mormîntală învălui munții. Apoi, jos, în adîncuri, bubuiturile infernale ale unei lupte vulcanice nevăzute cutremurară văzduhul, hăulind în depărtări. Avalanșa atinsese fundul prăpastiei. Rudi se ridică buimăcit de jos, trecîndu-și palma peste fruntea lui înnegrită de praf.

— Era să dai în primire, șefule! chicoti Ciclopul cuprins de o veselie ciudată. O cam luaseși la vale, ai?

Rudi înălță mînios brațul, gata să-l plesnească.

— Idiotule... Știai de «Detunate»... Stai călare pe avalanșă și tragi cu pușca? N-ai auzit de vibrații, vită încălțată?

Ciclopul își ascunsese capul sub brațul în care ținea pușca.

— Nu da, șefule! De unde să știu ce urmărea puștiul ăla blestemat?

— Și-acum, ce stai? Ce aștepți? Ca puștiul s-o șteargă cu fata? După ei!

Părăsind adăpostul, Rudi și Ciclopul își aruncară privirile spre înălțimi și rămaseră încremeniți. Sus, dincolo de învolburarea de stînci, nu se mai afla nimeni. Băiatul și ursul dispăruseră.

— Ce ți-am spus? strigă înciudat Rudi. Bineînțeles că au șters-o.

— Las' că știu eu unde-i găsesc, șefule, îl liniști Ciclopul. Au luat-o pe scurtătură spre Peștera Ursului. În cinci minute sîntem acolo.

Ocolind stîncile, cei doi se angajară din nou pe poteca îngustă, tăiată în peretele muntelui. La un cot al potecii, Ciclopul se opri, și întorcînd capul spre Rudi, îi spuse cu un aer triumfător:

— Ia fă-te-ncoa, șefule... Am avut dreptate, sau nu?

Rudi se apropie de el și privi peste umărul celuilalt. În fața lor, la capătul potecii, în lumina cenușie a zorilor, se căsca gura întunecoasă a unei peșteri. Deasupra ei, într-o învălmășeală de stînci uriașe, Rudi descoperi micul grup care cobora. Îl prinse pe Ciclop de umăr și-l trase lîngă el, lipindu-l cu spatele de perete.

— Stai așa... Puștiul crede că ne-am prăpădit în avalanșa aceea... Să-i lăsăm să intre în peșteră și apoi închidem capcana...

Pleoapa roșie și căzută a Ciclopului pulsa repede în orbita ochiului său mort.

— S-a făcut, șefule, îi șopti el la ureche, bătîndu-se cu palma peste coapsă. Îi avem pe toți trei aici, în buzunar.

Și cei doi se puseră la pîndă.

În vremea aceasta Matei și Alina coborau spre peșteră. Mitică le deschidea drumul, sărind din stîncă în stîncă, cu suplețea și agilitatea unui rîs. Din cînd în cînd, ursul se oprea pe cîte o stîncă și așezîndu-se pe labele din spate își aștepta prietenii cu o privire jucăușă. Oprită pe marginea unei stînci, Alina întinse mîinile spre Matei, care se afla undeva jos, la picioarele ei.

— Crezi că Rudi și Ciclopul au pierit în avalanșa aceea? îl întrebă ea. Sau au pornit-o înapoi spre stație?

Băiatul o prinse de mîini, ajutînd-o să coboare.

— Nu cred. Dacă Rudi și Ciclopul trăiesc, nu lasă ei prada să le scape din gheare... Ne vom trezi cu ei aici.

În clipa aceea, un mîrîit ușor al lui Mitică îi făcu să se oprească. Cu nasul în vînt, ursul adulmeca văzduhul, cu privirea ațintită departe, spre pereții verticali de stîncă.

— Mitică a simțit ceva, îi șopti Matei repede fetei.

— Ciclopul și Rudi? întrebă cu sufletul la gură Alina.

— Cred că ei sînt, îi șopti Matei. Ne așteaptă pesemne să intrăm în peșteră.

Alina îl prinse speriată de braț.

— Atunci să fugim, Matei.

O lumină ciudată străluci în ochii cenușii ai băiatului.

Și mai ales fetele cărora voia să le demonstreze în mod special un salt. Dumitru s-a învinețit la față, a dus mîna la spate să-și acopere ruptura și cînd a simțit cît e de mare, a început să plîngă. Pe partea ruptă îi atîrna și un buzunar. Rușinat și amărît, s-a retras într-un tufiș și a încercat să-și coasă ruptura. N-a izbutit ca lumea. Se cunoștea. Îndată toată tabăra a aflat de soarta faimoșilor pantaloni ai lui Dumitru. Și din ziua aceea băiatul n-a mai ieșit în frunte, ci a umblat tot timpul posomorît.

Odată nu știu cum am rămas numai noi singuri și atunci am aflat că Dumitru era orfan. Tatăl său murise într-un accident. «Pantalonii mi i-am cumpărat singur. Am adunat ban lîngă ban, într-o pușculiță de lut, cu chip de cal înaripat, pe care o cumpărasem la un bîlci... Mai lucrez pe ici, pe colo, în timpul liber. Nu mi-e rușine să muncesc. Ai să mă înțelegi, că te văd băiat bun...»

Așa mi-a spus. Așa mă credea el. Să fiu eu oare într-adevăr așa? Și nici nu i-am luat adresa să-i scriu. De ce nu l-am prevenit la timp? Puteam s-o fac... De ce n-am făcut-o... De ce am fost de partea cuiului? Nu-mi dau seama! Ce mă putea atrage la un cui strîmb și ruginit?

A trecut destulă vreme de la întîmplarea asta, dar cuiul nu mă lasă în pace. Mereu mi se arată, mereu încearcă să-mi facă semne, ca și cum mi-ar mulțumi că nu m-am amestecat între el și Dumitru... Dacă mă mai chinuie, dacă îmi stăpînește mai departe amintirile vacanței, am să mă reped cu trenul pînă la cabană și am să-i turtesc nasul cu o bucată de gresie.

Atelier literar *

Zburdalnicul vînt de septembrie

SCHIȚĂ DE Ștefan TIȚĂ

N-aș putea spune precis care e ziua cînd poveștile s-au ascuns în calendar. Pînă nu de mult nepotica mea Lili mai credea că acolo există un fel de țară a lor și că dintre filele albe, poveștile călătoresc cuminți în fiecare seară spre paturile tuturor copiilor din lume.

Bineînțeles că eu nu puteam fi de acord și că de fiecare dată cînd era vorba despre asta mă grăbeam să ocolesc răspunsurile directe. Și cu toate acestea — o să rîdeți — nici nu mă îndoiesc că așa se va întîmpla, dar într-o zi foaia calendarului plutind ca un fluturaș alb mi-a istorisit o poveste.

Ar fi greu să vă arăt cu lux de amănunte și poate că nici nu ați înțelege ce s-a petrecut fiindcă ar trebui să vi-l prezint neapărat pe Victor — băiatul vecinului meu — pasionat de tehnică, matematică și geografie și aproape întotdeauna foarte ocupat.

Să-l întreb — firește în numele vostru — ce ar face dacă ar rămîne singur pe o insulă pustie, care e marca de mașină preferată etc. etc. și înarmat apoi cu răspunsuri mai concrete decît verdictul unei mașini electronice de calcul să fiu în măsură să-i pot prezenta oricînd biografia.

Sau pur și simplu să renunț la toate acestea și să-mi amintesc despre Victor că migălise îndelung o după-amiază întreagă lucrînd la ceva necunoscut și imposibil de ghicit. Folosise cîteva capace de la sticle goale, cuie, sîrmă, o bucățică de tablă și una de lemn. Nu știu și nu aș putea spune dacă în ziua aceea a fost examinat la ceva, dacă a jucat extremă dreaptă în meciul cu cei dintr-a VII-a și nici măcar dacă — sărind peste băltoace — își imagina că îl aștepta o surpriză.

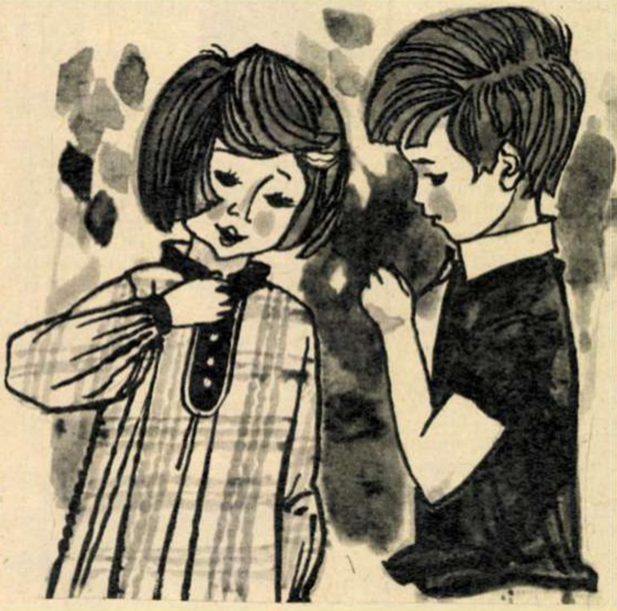
Ilustrație de FRANCISC KALAB

Girueta se mișca necontenit, parcă neputîndu-se hotărî să stabilească direcția din care, încă din primele ore ale dimineții, vîntul începuse să bată, aducînd cu el ceva ciudat, un miros sau poate doar o părere și el se oprise la colțul străzii, ascultînd fascinat zgomotul de deasupra acoperișului, urmărind cu privirile săgeata metalică îndreptată spre zările sidefii.

Și poate că, atunci, nici el nu s-a gîndit neapărat la prima însemnare în carnetul cercului meteorologic, ci a simțit așa, fără un motiv anume, ceea ce mie îmi dăduse un gînd năstrușnic, încît luîndu-o de mînă pe Lili i-am spus că mergem să căutăm flori și frunze argintii de stejar, și nasturi mari de ghindă.

În jurul nostru, ca o suflare nouă, peste case și acoperișuri roșii, peste străzi și grădini și peste oameni se zbenguia zburdalnicul vînt de septembrie. Povestea lui, smulsă din calendar odată cu un petec de hîrtie nu aparținea nici unei bunicuțe din lume și era o poveste nouă, cu un băiat, o giruetă și o fetiță cu bucle de aur întinzînd cu neastîmpăr mîinile spre soare.

ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON

— N-avem pe unde fugi... Pe oriunde am lua-o, tot în potecă ajungem. Drept în brațele Ciclopului și ale lui Rudi.

Fata îl privi neclintită.

— Și-atunci, ce facem?

Matei îi făcu semn ursului cocoțat pe stîncă să-i urmeze.

— Vom pătrunde în peșteră... Ai să vezi, e singura noastră scăpare.

Coborau mereu. Gura larg căscată a peșterii se apropia. Matei sări de pe o stîncă în fața grotei și o ajută pe Alina să coboare. Apoi, întorcînd capul, dădu cu ochii de Ciclop și Rudi, care soseau spre ei în galop.

— Fugi, Alina, fugi! strigă Matei. Repede, în peșteră!

Zbughind-o de lîngă Matei, fata pătrunse alergînd în grotă. Matei și Mitică se avîntară pe urmele ei.

— Ne-au văzut! urlă Rudi, scoțîndu-și lanterna din buzunarul hainei. S-au speriat și au intrat în peșteră. I-am prins, Ciclopule, i-am prins!

Pătrunseră amîndoi zburînd în peșteră. Rudi aprinse lanterna. Se aflau într-o peșteră îngustă și întunecoasă ce se pierdea ca un tunel în pîntecul muntelui. La lumina lanternei, pe pămîntul clisos, Rudi și Ciclopul zăriră o sanda verde, cu bareta desfăcută.

— Sandaua fetei, șefule! urlă Ciclopul, arătînd cu mîna spre sandaua căzută pe jos... a pierdut-o în fugă. Se văd și urmele piciorului rămas desculț.

Rudi aplecă lanterna spre urmele fragile și delicate ale piciorului desculț al Alinei, care alternau cu cele ale sandalei pierzîndu-se în adîncul peșterii.

— În sfîrșit, fetițo, șopti Rudi, ștergîndu-și fruntea de sudoare cu mîneca hainei. În sfîrșit, te-am prins.

Ciclopul și Rudi se afundară în tunelul întunecos și rece care șerpuia mereu în pîntecul de piatră al muntelui.

— Ajungem îndată la ei! strigă Ciclopul. Sînt aici, șefule, sînt aici.

Ajunși în fundul grotei, cei doi se opriră încremeniți. Se aflau într-un fel de bîrlog rotund, săpat în pereții masivi de piatră. Rudi plimbă încet lanterna pe pereții de stîncă și apoi o îndreptă spre tavan. Nici o ieșire. Nici o crăpătură.

— Ce înseamnă asta, Ciclopule? întrebă Rudi cu o voce stinsă, abia auzită. Unde-i fata? Unde-i băiatul? Unde-i ursul?

Ciclopul îl privea năucit, cu gura căscată.

— Păi n-au unde să fie, decît aici. Să-i căutăm!

Deodată lumina înțelegerii străluci în ochii lui Rudi. Se plesni cu palma peste frunte.

— Dobitocule... sandaua... Ne-au tras iar pe sfoară...

Se repeziră într-un galop nebun spre ieșirea din peșteră. Rudi se opri și îndreptă lumina lanternei spre pămîntul clisos unde zăcea sandaua. Dar sandaua dispăruse.

(VA URMA)

Revista „Cutezătorii"

Pagina fetelor

1975

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

În orele destinate lecțiilor vom acorda o atenție deosebită luminii, care nu trebuie să fie nici prea puternică, dar nici prea slabă, ca să nu supunem ochii unui efort inutil.

Ochii inflamați sau înroșiți se calmează cu comprese de mușețel sau cu un amestec de mușețel și albăstrele. Într-o jumătate de litru de apă clocotită, puneți 10 g mușețel și 10 g albăstrele. Lăsați vasul acoperit 15 minute. Cu această infuzie călduță se pun comprese de cîteva ori pe zi.

Orice dificultate de vedere trebuie semnalată imediat medicului.

JURNALUL OLGUȚEI

Firește, mă așteptam ca debutul noului an școlar să genereze un bogat flux de corespondență pe adresa mea. Dar nu-i mai puțin adevărat, așteptam ca și conținutul acestor scrisori să mai fi «crescut» cu un an, să «atace» problemele mult mai serioase care privesc ipostazele noastre, ale fetelor, în mijlocul colegilor, în clasă, în școală, în contextul activităților pionierești, în ambianța familiei, în relațiile cu oamenii din jurul nostru, cu prietenii noștri sau chiar pe stradă, în sălile de spectacole etc. Și iată că, totuși, continui să primesc depeșe prin care mi se solicită adrese, tot mai multe adrese, peste 1 001 de adrese «căci (citez la întîmplare din mulțimea acestor epistole «gemene»!) vreau să corespondez cu toți pionierii din țară». Chestiune arhidiscutată de noi, dar rămasă, pare-se, fără ecou. Vă reamintesc că nu voi putea da curs acestei doleanțe, una pentru că ar trebui să transformăm revista într-un «volum» de adrese și alta pentru că aceea care doresc să poarte o atît de bogată corespondență ar trebui să «angajeze» în acest scop și un robot-secretar, un calculator electronic și un întreg oficiu PTTR! Nutresc speranța că numărul unor asemenea depeșe va scădea simțitor și că vom avea prilejul să discutăm în cadrul «Clubului fetelor», al «Jurnalului Olguței», adevăratele probleme care ne interesează pe noi, fetele, să încercăm împreună să le dezlegăm, să le găsim soluții. Să ne gîndim bine atunci cînd adresăm o scrisoare, să nu ne pierdem în cuvinte, să fim concise, să cutezăm a cere o părere, un sfat în chestiunile mai dificile. Năzuiesc împreună cu voi, dragi prietene, într-un reviriment al rubricii destinate nouă, care va trebui să devină punctul de interferență al feluritelor noastre preocupări, idei, pasiuni, gînduri, sentimente, frămîntări, să devină deci un colocviu fructuos, iar atunci, cînd va fi cazul, cînd nu vom putea găsi noi înșine rezolvări ale unor situații, vom apela la sfaturile celor mai vîrstnici, cunoscători în domeniul care vă interesează.

Așadar, aștept scrisorile voastre, primele înscrieri la cuvînt în cadrul rubricii «Jurnalul Olguței» și, totodată, sugestiile și chiar colaborarea pentru «Clubul fetelor».

OLGUȚA

GOSPODĂRIE

PRĂJITURĂ CU STRUGURI

O gustoasă prăjitură cu struguri se poate prepara foarte repede din: patru ouă întregi frecate cu 16 linguri de zahăr, un praf de copt topit în puțină zeamă de lămîie, 400 de grame de smîntînă, 20 de linguri de făină și un pachet de zahăr vanilat sau coajă de lămîie rasă.

Această compoziție bine amestecată se toarnă într-o tavă unsă cu puțin unt, iar deasupra se pun boabe de struguri.

Se dă la copt la foc potrivit, în cuptorul încins dinainte.

CIORBIȚĂ DE TOAMNĂ

Pentru patru persoane o gustoasă ciorbă de zarzavat și foarte bogată în vitamine o preparăm în felul următor:

Curățăm și spălăm bine doi morcovi, o ceapă, doi cartofi, un ardei gras, o rădăcină de pătrunjel, o jumătate dintr-o conopidă mică, patru roșii și cîteva frunze de leuștean. Totul se taie mărunt și se pune la fiert cînd clocotește apa, spre sfîrșit, pentru a nu distruge vitaminele. Punem sare după gust. Cînd legumele au fiert, batem un ou cu zeama de la o lămîie întreagă și frunzele de leuștean tăiate mărunt, la care mai adăugăm două linguri mari de smîntînă și amestecăm cu legumele fierte. În loc de lămîie și smîntînă putem folosi un borcănaș mic de iaurt.

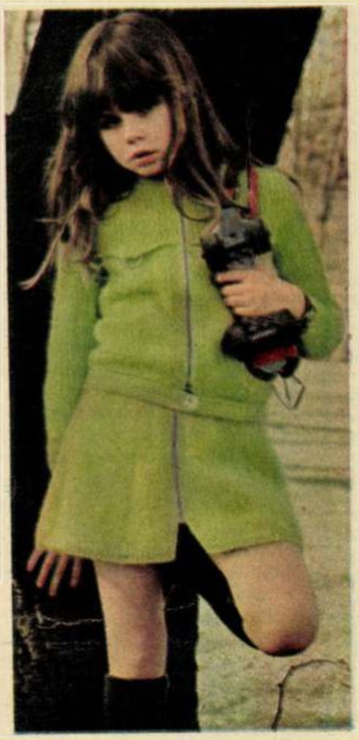

PRACTIC

Practice și utile: o jachetă și o fustă tricotate din melana, lînă sau mohair pentru zilele reci de toamnă. Cordonul, platca și mînecile se tricotează în punct elastic, unul pe față, unul pe dos, restul pe față. Atît jacheta, cît și fusta vor fi încheiate cu fermoare. Patru inele, două în față și două în spate, vor fi prinse de vîrfurile plătcuțelor.

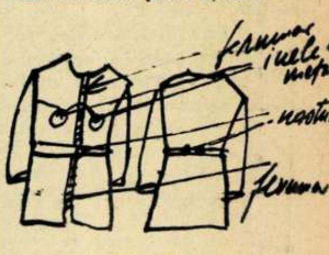

* * *

Îngrijirea mîinilor și a unghiilor

Treburile gospodărești vă solicită zilnic. O ajutați pe mama la spălatul vaselor, la ștersul prafului, vă spălați bluzele, batistele, ciorapii. Uneori, în orele de practică, lucrați cu vopsele și uleiuri. Toate aceste îndeletniciri nu trebuie să vă împiedice să veniți la școală cu mîinile îngrijite. Așadar, puneți la lucru periuța de unghii, săpunul și apa caldă, după care masați-vă bine mîinile, dinspre vîrful degetelor în sus, cu o cremă de lanolină sau cu o soluție de glicerină specială. Ambele produse se găsesc în comerț și sînt foarte ieftine. Dacă pielea mîinilor este crăpată, vă puteți vindeca foarte ușor. Fierbeți timp de o jumătate de oră 300 g coajă de stejar într-un litru de apă. Cînd s-a răcit, țineți cîteva minute mîinile în acest decoct. Repetați operația de cîteva ori pe zi.

O deosebită atenție veți acorda unghiilor. Nimic nu este mai neplăcut decît dunga neagră de sub unghii. Aveți grijă să le curățați și să le rotunjiți cu ajutorul pilei (pilirea se face pornind de la colțul unghiei spre mijlocul ei), după care veți muia mîinile în apă caldă în care ați topit puțin săpun ras. În zece minute, pielițele din jurul unghiilor se vor muia, după care se vor tăia ușor. Mîinile vor căpăta astfel un aspect îngrijit și plăcut, contribuind la corectitudinea ținutei noastre.

Etichete pentru manualele și caietele voastre

OBIECTUL ....
ELEVUL
....
CLASA ....

OBIECTUL
....
ELEVUL
....
CLASA ....

OBIECTUL
....
ELEVUL
....
CLASA ....

OBIECTUL
....
ELEVUL
....
CLASA ....

un milion de prieteni

Camelia transmite:
O VICTORIE A ETICII PIONIEREȘTI

Corespondenta noastră **Camelia Toncian** din clasa a VI-a, Școala generală **Borsec-Harghita** ne-a relatat mai demult un «caz» care a ținut cîteva numere «afișul» rubricii noastre. Vă amintiți, desigur, că era vorba despre trei colegi indisciplinați cu care detașamentul și comandanta lui «nu știau ce să mai facă» și cereau părerea cititorilor revistei.

Voi ați fost foarte săritori și i-ați transmis Cameliei fel de fel de sugestii. Ele au fost luate în seamă nu numai de Camelia, ci și de cei trei năzdrăvani. În clasă s-a produs o mică «furtună» cu urmări din cele mai fericite. Spicuiesc din ultima scrisoare a Cameliei: ● **Le mulțumim tuturor cititorilor care au dovedit interes față de clasa noastră, dîndu-ne sfaturi foarte utile ● Cei trei — nu-mi vine să cred! — sînt de nerecunoscut! Unul din ei, Nicolae Băciuc, s-a schimbat atît de mult și se poartă atît de bine încît, recent, a fost ales în comandamentul detașamentului! ● Ca urmare a scrisorilor primite prin intermediul revistei «Cutezătorii» — adevărate dovezi ale solidarității pionierești în acțiune — multe s-au schimbat în clasa noastră ● Deși nu sîntem prea numeroși, avem acum un Colț al pionierului, multe flori și chiar un mic muzeu de artă populară! E cea mai frumoasă clasă din școală! ● Dar cel mai important e că toți ne străduim să învățăm cît mai bine ● Încă o dată, mulțumiri redacției și colegilor din toată țara, care ne-au ajutat atît de mult!**

E plăcut să afli astfel de vești! Acolo, în clasa Cameliei, **Codul etic al pionierului acționează cu fermitate!** Eu am înțeles din scrisoarea ei chiar mai mult decît spune! Mi-am dat seama de **efortul** pe care l-au depus toți colegii, și în primul rînd cei trei care au declanșat discuția. Am simțit că îndărătul cuvintelor frumoase se află **multă muncă, multe strădanii** pentru ceea ce numim autodepășire! Îl felicităm pe Nicolae Baciuc și pe ceilalți doi care au găsit **puterea de a se îndrepta.** În același timp, transmitem felicitări întregului detașament și, desigur, în primul rînd Cameliei, care a știut să acționeze ferm, la momentul **oportun!**

Iată, deci, că se poate! Avem o nouă dovadă că o clasă poate ieși din impas, și nu oricum, nu tîrîș-grăpiș, ci cu fruntea sus și chiar — știre de ultima oră! — cu titlul de detașament fruntaș! Aș vrea ca rîndurile de mai sus să fie citite cu atenție de toți acei membri ai activelor pionierești care spun «am fi noi grozavi dar cutare și cutare ne fac greutăți, nu-i putem îndrepta». Și totuși, SE POATE! Acum, însăși Camelia și colegii ei sînt în măsură să dea sfaturi. Au acest **drept**, au **experiență**, au **«certificatul»** reușitei!. Adresa lor o găsiți mai sus!

OVIDIU ZOTTA

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU „CUTEZĂTORII"

Bătrînul și totuși veșnic tînărul sport al MUȘCHETARILOR

● Cluj, 1837 ● O figură de legendă: Mihai Savu ● Melbourne, 1956 — prima medalie olimpică la scrimă ● Fetele mai ambițioase decît băieții? ● Mărturisirile unui mare maestru

Pretutindeni în lume, sportul mușchetarilor, al tinerilor care mînuiesc floreta, spada sau sabia exercită parcă o vrajă. De ce? Poate pentru că acest sport face parte dintre puținele care au apărut cu peste 25 de secole înaintea erei noastre...

Ca disciplină sportivă, scrima a apărut în România cu mai bine de 100 de ani în urmă. Prima atestare a unui concurs oficial datează din 1837. În acest an, la Cluj se desfășura un important concurs, cu participarea celor mai îndemînatici copii și tineri din localitate. Primele asalturi au început la ora prînzului, iar cîștigătorul avea să fie cunoscut aproape de miezul nopții...

Pînă la înființarea primei asociații sportive cu profil de scrimă mai era de străbătut însă o cale lungă. Abia în 1867 lua ființă la București «Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la semn.»

Activității sportive interne, concursurile locale, le urmează în primul deceniu al secolului nostru întreceri cu caracter internațional. Bucureștiul găzduiește o «Săptămînă a scrimei»; alături de sportivi români, participă trăgători din Franța, Austria, Italia și Belgia.

Amsterdam 1928 consemnează și prima apariție a unui scrimer român la J.O. Numele său a intrat în legendă. **Mihai Savu,** floretist și spadasin, va străbate mai multe etape ale marii competiții, după o victorie mult comentată asupra campionului olimpic însuși, francezul **Roger Ducret.** Mihai Savu, scrimer, dar și înotător, atlet, rugbist și... pilot (a luptat, alături de forțele aerien[illegible]ceze, pe frontul de la Ma[illegible]mul război mondial[illegible] decorat, pentru bravură, cu înalte ordine și medalii), reprezintă sportivul cu o longevitate inegalată. Semnatarul acestor rînduri l-a cunoscut și a mai încrucișat floreta cu el pe cînd se apropia de venerabila vîrstă de 80 de ani...

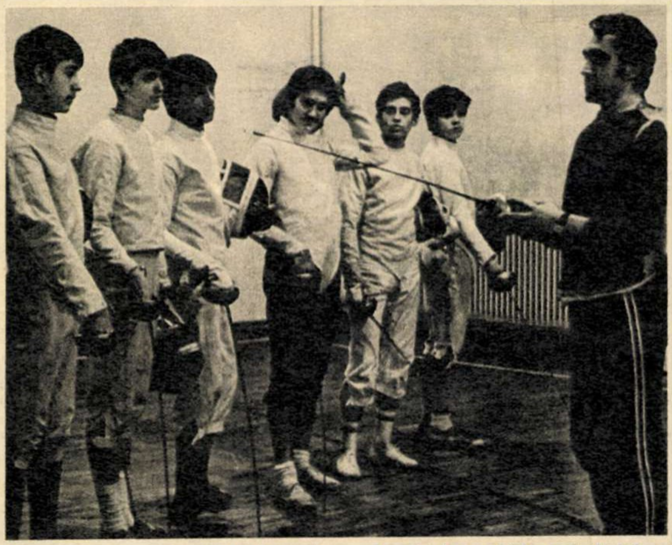

Lecție de spadă în cadrul clubului sportiv școlar București. Antrenor: vechiul internațional Nicolae Marinescu.

Antrenament cu partener în cadrul secției de copii și juniori a clubului sportiv «Tractorul» Brașov.

România a intrat net în arena internațională a scrimei tot la o ediție a J.O., cea din 1956, de la Melbourne. Acolo, o tînără sportivă de 15 ani, **Olga Orban** (care începuse pregătirea în floretă doar cu doi ani în urmă, la vîrsta codițelor cu funde albe și a cravatei pionierești), răsturna toate calculele specialiștilor. Ea le-a întrecut pe toate stelele floretei mondiale ale epocii și a fost la un pas de a cuceri medalia de aur. A urcat pe treapta a doua a podiumului olimpic, dar a făcut-o cu satisfacția de a fi întrecut-o de trei ori, în preliminarii, pe aureolata probei, englezoaica Gillian Sheen... Șase ani mai tîrziu, aceeași tînără talentată va cuceri, la Buenos Aires, titlul de campioană a lumii. (Sheen, campioana de la Melbourne, dispăruse, la acea dată, de pe scena sportului. Fusese doar o apariție meteorică...).

Corneliu Marin, una din speranțele noastre în proba de sabie.

Prin fete, prin floretiste îndeosebi, scrima românească va cunoaște multe și meritate succese. Va obține titlul mondial la echipe, în 1969, la Havana, medalii de argint la Campionatele mondiale de la Paris (1965), Ankara (1970), medalii de bronz la J.O. (1968 — Ciudad de Mexico și 1972 — München). În 1973, la Universiada de la Moscova, din nou o medalie de aur. Să adăugăm faptul că echipa campioană a României, «Steaua»-București, este de patru ori cîștigătoare a Cupei campionilor europeni, că performanța din 1962 a Olgăi Orban a repetat-o anul acesta, la Budapesta, o altă floretistă de valoare, **Ecaterina Iencic-Stahl.**

Ecaterina Iencic-Stahl, campioană mondială la floretă (1975).

Băieții nu s-au lăsat nici ei mai prejos. Floretiștii, de pildă, au fost aureolați cu titlul de campioni mondiali la echipe, în 1967, la Montreal, în timp ce **Mihai Țiu** a avut satisfacția de a fi ajuns de două ori în finala olimpică (Ciudad de Mexico si München). La aceeași probă, foarte tînărul sportiv din Satu Mare **Petru Kuki** a reușit marea performanță de a cuceri de două ori consecutiv titlul de campion al lumii (sportivi pînă la 20 de ani) — în 1974, la Istanbul, și anul acesta, la Ciudad de Mexico. Sabrerii s-au impus mai ales în ultimii ani, odată cu formarea unei garnituri de mare viitor, care îl are în frunte pe ing. **Dan Irimiciuc** din Iași și în alcătuirea căreia intră, de asemenea, tînărul sportiv din Cluj-Napoca, studentul **Ioan Pop,** și el campion mondial al generațiilor în plină formare (Istanbul, 1974). Locul III anul acesta la Budapesta, la campionatele mondiale, în competiția pe echipe, recomandă de la sine formația de sabie a României. Spadasinii, în fine, care formează cel mai tînăr lot de scrimă al țării, s-au impus prin dr. **Anton Pongraț,** cel care, în 1967, cucerea, la Teheran, titlul de campion al lumii la tineret.

*

Ceea ce ne face să nădăjduim în viitorul de aur al scrimei românești este faptul că în prezent iau ființă centre și secții de copii, izvoare nesecate de viitoare talente. Asemenea nuclee ființează nu numai în București — pe lîngă școlile sportive nr. 1 și «Viitorul», Clubul sportiv școlar, în cadrul marilor cluburi cu tradiție în acest sport: «Steaua», «Progresul» —, ci și în municipiile Satu Mare, Oradea, Craiova, Timișoara, Tg. Mureș, Ploiești, Iași, Cluj-Napoca, Constanța, Brașov, fiind conduse de apreciați maeștri de arme (**Andrei Vîlcea, Vasile Chelaru, Alexandru Csipler, Nicolae Pufnei, Jacques Istrate, Andrei Kakucs, Adalbert Gurat, Tudor Ilie, Gheorghe Ghiulafalvi** ș.a.) și bucurîndu-se de condiții de lucru mereu mai bune.

Recent întîlnit la Cluj-Napoca, la o etapă a diviziei naționale de sabie, antrenorul emerit **Alexandru Csipler** (cel care a descoperit-o pe actuala campioană a lumii, Ecaterina Iencic-Stahl) ținea să ne mărturisească: **«Pregătesc din rîndul celor peste 200 de copii — băieți și fete — cu care lucrez la Satu Mare, doi campioni mondiali sau olimpici pentru 1984».** Tehnicianul și pedagogul care a dat țării aproape jumătate din componenții loturilor reprezentative de floretă este capabil și acum, după o jumătate de secol de viață în slujba sportului îndrăgit, să scoată la iveală, dintre copiii bătrînului Sătmar, unul din leagănele scrimei românești de performanță, noi și noi campioni!

TIBERIU STAMA
Fotografii: VASILE BAGEAC și ION MIHĂICĂ

3

ACȚIUNEA „V”

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: FASCIȘTII ÎN RETRAGERE S-AU FORTIFICAT DINCOLO DE CURSUL UNEI APE. SPRE A EVITA PIERDERI DE VIEȚI, LOCOTENENTUL PAVEL SE GÎNDEȘTE SĂ CAPTUREZE UN SOLDAT INAMIC. DAR CUM? STRATAGEMA E SIMPLĂ. UN OSTAȘ ROMÂN VA CITI ÎN LIMBA GERMANĂ UN TEXT DINTR-O CARTE, CA ȘI CÎND DOI NEMȚI AR STA DE VORBĂ. PATRULA DE RECUNOAȘTERE, CARE TOCMAI TRECE, CADE ÎN CURSĂ. AFLÎND ASTFEL DATE DESPRE DISPOZITIVUL INAMIC — ATACUL OSTAȘILOR NOȘTRI A FOST DECLANȘAT PE ÎNTREGUL CURS AL APEI.

SCENARIU: **MIHAI STOIAN** DESENE: **SANDU FLOREA**

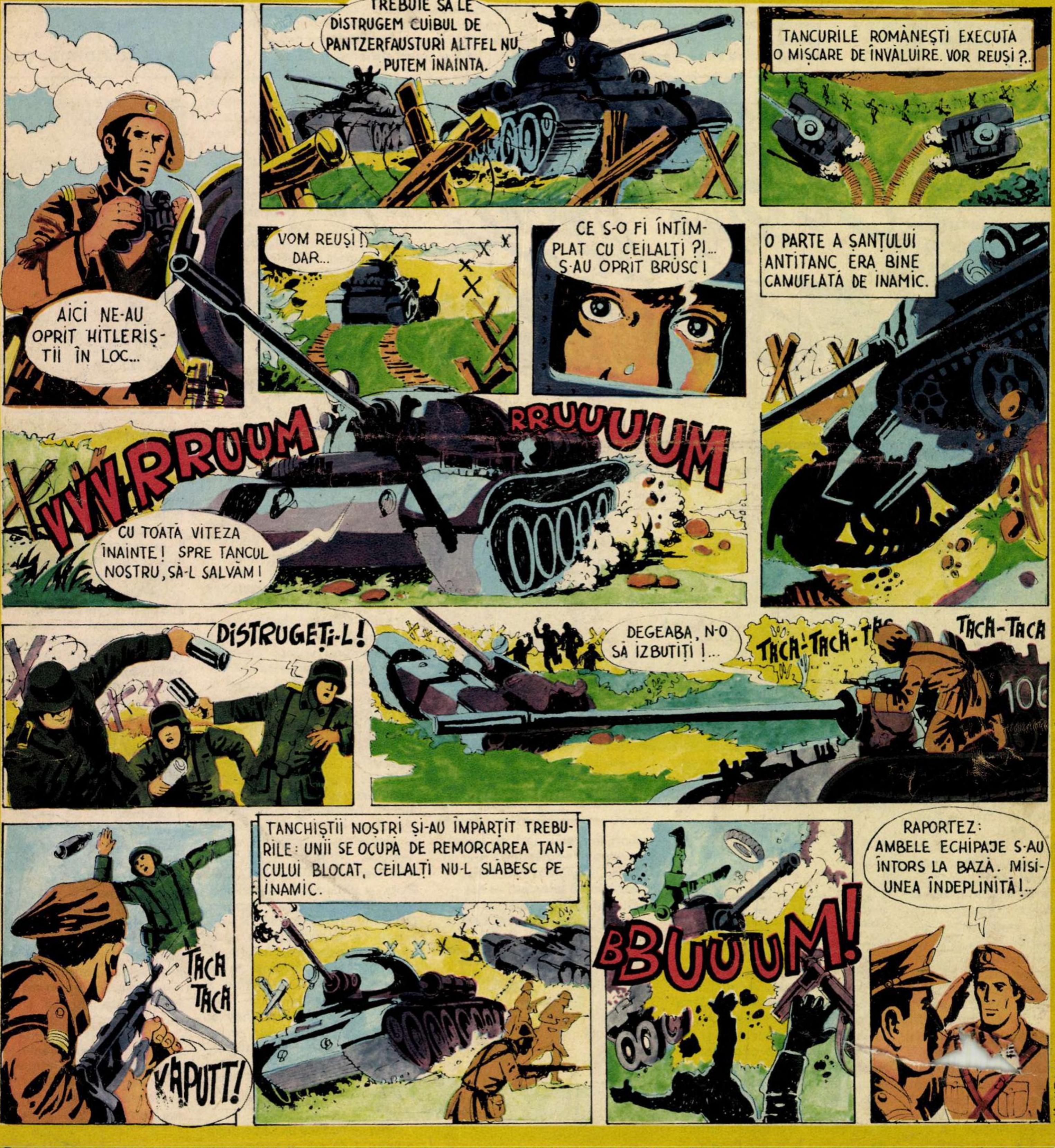
AICI NE-AU OPRIT HITLERIȘTII ÎN LOC...
TREBUIE SĂ LE DISTRUGEM CUIBUL DE PANTZERFAUSTURI ALTFEL NU PUTEM ÎNAINTA.
TANCURILE ROMÂNEȘTI EXECUTĂ O MIȘCARE DE ÎNVĂLUIRE. VOR REUȘI ?..
VOM REUȘI ! DAR...
CE S-O FI ÎNTÎMPLAT CU CEILALȚI ?!... S-AU OPRIT BRUSC !
O PARTE A ȘANȚULUI ANTITANC ERA BINE CAMUFLATĂ DE INAMIC.
VVVRRRUUM
RRUUUUUM
CU TOATĂ VITEZA ÎNAINTE ! SPRE TANCUL NOSTRU, SĂ-L SALVĂM !
DISTRUGEȚI-L !
DEGEABA, N-O SĂ IZBUTIȚI !...
TACA-TACA-TACA
TACA-TACA
106
TACA TACA
KAPUTT!
TANCHIȘTII NOȘTRI ȘI-AU ÎMPĂRȚIT TREBURILE: UNII SE OCUPĂ DE REMORCAREA TANCULUI BLOCAT, CEILALȚI NU-L SLĂBESC PE INAMIC.
BBUUUM!
RAPORTEZ: AMBELE ECHIPAJE S-AU ÎNTORS LA BAZĂ. MISIUNEA ÎNDEPLINITĂ !..

VA URMA -

● Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU** ● Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA** ● Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

Prezentarea artistică: **POMPILIU DUMITRESCU**
Tehnoredactare: **LUCIA SICOMAȘ**

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● TIPARUL: **C.P.C.S.**

Abonamente — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate:
ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64—66.
P.O.B. 2001, telex: 011631.

nr. int. 41033

ieri se prezintă tul întrecerilor portive?

SPERANȚE ALE SPORTULUI NOSTRU DE PERFORMANȚĂ

Cîți dintre voi nu visează la gloria Iolandei Balaș sau la cea a lui Ilie Năstase! Cîți dintre voi nu doresc să ajungă asemeni lor, mari campioni! Dar și aici, în sport, ca-n toate celelalte domenii, distanța între dorință și realizare este tot așa de mare ca cea dintre... Pămînt și Lună. Și aici drumul spre afirmare și consacrare e lung și greu. Un drum pe care nu-l poate străbate oricine, ci numai unii: aceia care, descoperindu-și din vreme aptitudini într-una din numeroasele discipline sportive, pornesc pe el cu hotărîre și tenacitate, cu putere de renunțare și curaj.

În cele ce urmează vă vom vorbi despre cîțiva dintre aceștia, despre cîteva fetițe și cîțiva băieți, colegi de-ai voștri de la diverse școli din țară care, aflați pe acest drum, au reușit deja să se afirme, încă de la această vîrstă, ca speranțe ale sportului nostru de performanță.

ÎN APĂ, MAI BINE DECÎT PE USCAT

De cîte ori stai și reflectezi puțin asupra performanțelor Shanei Gould și ale lui Marck Spitz, multipli campioni olimpici, te întrebi, vrînd-nevrînd, dacă va mai reuși cineva, în următorii cincizeci, o sută sau chiar mai mulți ani să-i depășească sau măcar să-i egaleze pe acești «oameni-delfini» care au bătut recordul tuturor timpurilor în natație. Și pentru că nu prea întrevezi o asemenea posibilitate, te cuprinde tristețea...

Iată însă un băiețel, de 13 ani doar — Horațiu Neagrău, din Oradea — care nici nu concepe că-n natație totul a fost deja spus. Talentat și... ambițios foc — după cum ni l-a caracterizat un antrenor federal care a avut prilejul să-l vadă evoluînd în cîteva competiții de anvergură — de cîțiva ani încoace Horațiu își petrece cel puțin două ore pe zi în apă unde — se zice — se simte mai bine, mai sigur pe el decît pe uscat. Și le petrece nu... bălăcindu-se, cum fac mai toți copiii de vîrsta lui, ci luptîndu-se cu apa, cu timpul, cu sine însuși. O luptă dîrză, continuă, presărată deja cu cîteva titluri de campion și cîteva recorduri republicane; plus locul întîi în concursul de la Trento (Italia), unde Horațiu i-a depășit net pe cei peste o sută de înotători din 15 țări ale lumii.

Sau iată-le pe cele cîteva fete, pe cele cîteva colege care dacă i-ar fi fost surori și n-ar fi semănat atît de mult cu el: Mihaela Costea (14 ani, din București), Mihaela Georgescu și Valeria Vlăsceanu (13 și, respectiv, 14 ani, ambele din Ploiești, membre ale clubului «Petrolul» din acest oraș). Antrenorii lor, specialiștii care le cunosc și le urmăresc îndeaproape evoluția, au despre ele numai cuvinte bune, de laudă și admirație: «Eleve eminente, înotătoare de mare talent, muncitoare, ascultătoare, disciplinate, sîrguincioase». Dar toate aceste epitete ar rămîne vorbe goale dacă n-ar avea acoperire în «aurul» recordurilor republicane pe care le-au cucerit și le dețin: 5.07.3 la 400 m liber prima, 2.41.2 la 200 m mixt cea de-a doua și 2.37.1 la 200 m spate cea de-a treia. Sînt cifre care, puse în relație directă cu vîrsta acestor fete, cu anii de antrenament și cu alți asemenea factori, dau acelora care se pricep la pronosticuri posibilitatea să afirme că, dacă vor continua tot așa, vor ajunge... sus, chiar foarte sus pe scara recordurilor.

PENTRU EI IARNA DUREAZĂ 365 DE ZILE PE AN

Pentru noi iarna vine, iarna trece. Pentru ei însă ea durează... 365 de zile pe an.

Pentru Tereza Costache, Dana Rădulescu și Tiberiu Suciu din Bucuresti, Radu Nicolcioiu din Brasov. Zoltan Adorjan și Ibolyo Szatmari din Tîrgu Mureș, Helge Iasch din Sibiu, Eva Molnar din Miercurea Ciuc și alții. Pentru toți acesti «copii I și II», cum sînt catalogați, potrivit vîrstei, în evidențele federației române de patinaj.

Pentru toți acești simpli sau multipli campioni republicani la patinaj viteză și artistic, unii dintre ei cîștigători ai unor competiții internaționale, iarna durează tot timpul anului. Cît au gheață la dispoziție o «exploatează» din plin, parcurgînd zilnic, sub îndrumarea antrenorilor, zeci de kilometri pe luciul ei, fie contra-cronometru, în forță și viteză, fie exersînd la nesfîrșit complicatele și dificilele «figuri libere și impuse». Cînd aceasta le lipsește, își pun în cui clasicele patine cu șină și le dau jos pe acelea mai... moderne, cu rotile. Și pregătirea continuă...

Pentru noi iarna vine, iarna trece. Pentru acești colegi ai voștri însă, care deși atît de mici au reușit totuși să-și înscrie numele pe «tablele de onoare» ale sportului nostru de performanță, ea durează 365 de zile pe an. Altfel nu se poate, pentru că un succes te obligă la altul și mai mare, și fiecare dintre ei aspiră și se străduiesc să urce, dacă se va putea pînă în vîrful înaltei piramide a performanțelor patinajului actual. Pînă acolo sus, unde fiecare visează să ducă și să vadă fluturînd tricolorul nostru.

CEI DE PE... PLACA TURNANTĂ A SPORTULUI

Atletismul. Dintotdeauna placa turnantă a sportului. Compartimentul lui cel mai... fierbinte. Examenul de maturitate al oricărei mișcări sportive naționale. Domeniul cel mai concludent, posibilitatea cea mai prestigioasă de afirmare sportivă pe plan internațional.

E greu, foarte greu să ajungi să mai faci, să mai realizezi cîte ceva pe-aici, pe aceste drumuri bătătorite. Și totuși, Lucia Negovan s-a aventurat pe ele. Și în 1973, la vîrsta de 12 ani neîmpliniți, a obținut primul ei succes: 8,3s la 60 m plat. E mult, e puțin? Evităm postura de specialiști și încercăm să privim cu încredere viitorul. Cu ochii acestei fetițe care considerînd că recordul mondial deținut de cunoscuta campioană Renate Stecher (10.8) la această probă — etalon poate fi corectat. Îmbunătățit adică. De altele sau poate de... ea. Nu azi, nu mîine, ci poimîine sau răspoimîine. Atunci cînd, după ani și ani de pregătire, va sosi momentul să arate tot ceea ce poate ea.

Și tot așa gîndesc și ceilalți pionieri și școlari deținători ai unor recorduri republicane în atletismul nostru. Și Florica Cupa (1.27.2 la 500 m plat), și Erzebet Ambrus (1.17.3 la 500 m plat), și Mirela Nicoară (44,48 m la suliță), și Ion Nicolae (1.38.0 la 600 m plat), și Radu Popa (1,65 m la înălțime), și Viorel Savu (13,16 m la greutatea de 4 kilograme).

*

Cîte și care anume dintre aceste «catarge», care au lăsat deja malurile, vor ajunge și vor atinge țărmul spre care au pornit, spre care năzuiesc? Cîți dintre copiii-campioni de azi (dintre care i-am amintit aici doar pe cîțiva) vor ajunge campionii de mîine? Evident, nu vă putem oferi un răspuns precis. Oricum însă, dacă luăm în considerare debutul lor, precum și tenacitatea, seriozitatea cu care se pregătesc, avem motive să sperăm că vor reuși mai mult decît au reușit înaintașii lor, că vor urca și mai sus prestigiul sportului nostru.

CONSTANTIN DIACONU

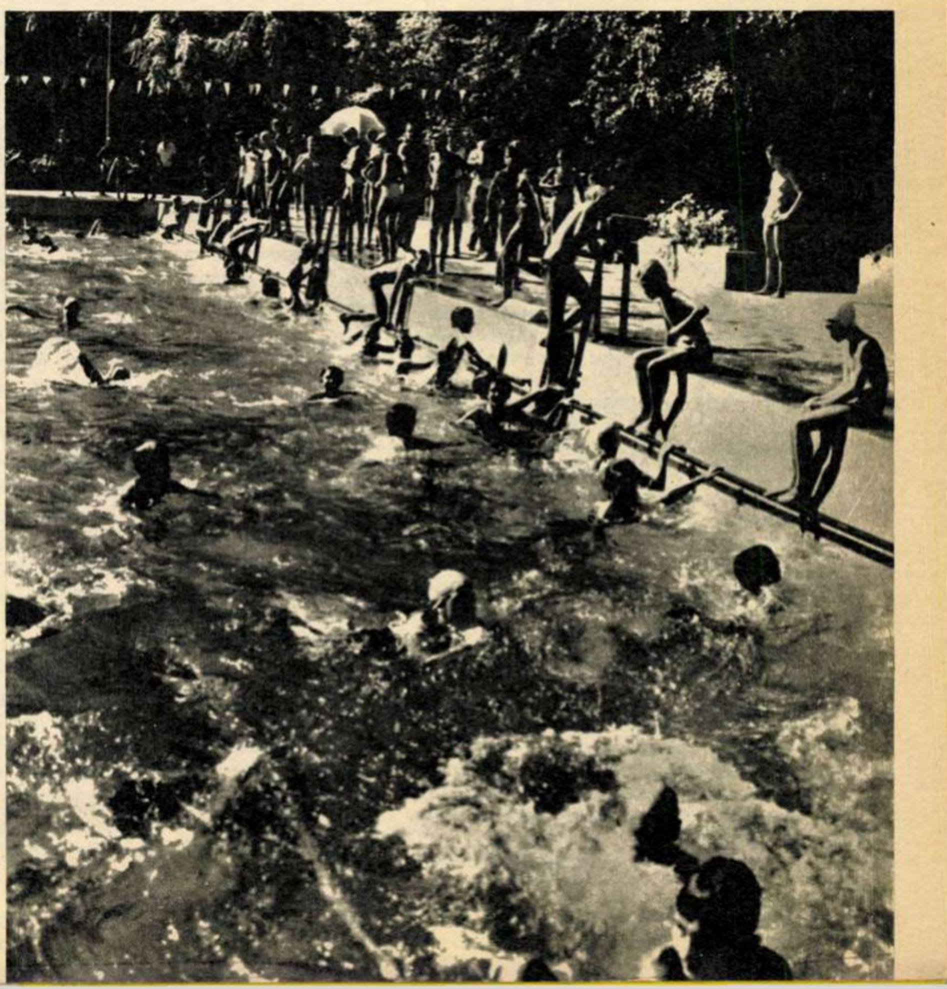

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

STELUȚA DE EROU

L-am cunoscut la locul lui de muncă.

Ore în șir, lîngă el, i-am văzut și i-am prețuit exigența și măiestria. Din cînd în cînd veneau la el oameni. Discutau despre ale producției, dar nu numai atît.

Intră un tînăr lăcătuș: «Luna viitoare, tovarășe Józsi, va fi lăsat la vatră fratele meu, ar vrea și el să lucreze la noi».

O femeie mai în vîrstă: «Uite, tovarășe Józsi, conducta de apă există de trei ani pe strada noastră. Ar fi chiar atît de greu să se instaleze ramificațiile, să avem apă în casă?...»

Un bărbat tăcut la vorbă, strungar: «Vă aduceți aminte, tovarășe Józsi, cît m-ați zorit cu inovația aceea? Au trecut trei luni, dar încă n-am primit nici un răspuns... Vreți să mă ajutați?»

Un băiat, în halat albastru, secretarul organizației U.T.C. dintr-un atelier: «Avem de discutat cîteva probleme privind disciplina de producție. Ați putea participa, tovarășe Józsi? Pe dumneavoastră vă ascultă băieții...»

Și așa mai departe. În fiecare zi, ani de-a rîndul. De fapt, tovarășul Józsi este specialist în verificarea și întreținerea instrumentelor de măsurat. Aici, în uzină, el este tovarășul Józsi pentru mii de oameni. Adică nu numai aici, în uzină, dar și acasă, în cartier. Tot la el au venit cei din Pecica, să-i ajute în obținerea aparatelor Röentgen pentru spitalul din comună; cei din Turnu i-au cerut sprijinul pentru obținerea materialelor necesare la construcția noii școli; adeseori este prezent și în școli, în unitățile de pionieri.

Numele său — Nagy József, maistru la Uzina de vagoane din Arad, Erou al Muncii Socialiste. Anul acesta se împlinesc patruzeci de ani de cînd lucrează în uzină.

Cei care-l cunosc, îl știu drept unul dintre lăcătușii cei mai buni din țară, are patruzeci de invenții și inovații. Ar fi greu să se spună cîți tineri au învățat de la el, de-a lungul anilor, meserie și omenie.

A fost un muncitor exemplar o viață întreagă, așa a reușit să realizeze tot ce a realizat. Dacă viața i-a mai rămas totuși datoare? Da, cu tinerețea lui. Pentru că a fost obligat să muncească din greu încă de atunci de cînd ar fi trebuit să fie la școală, poate și la facultate.

Odată îmi povestea: «Nu de mult am fost invitat în detașamentul de pionieri din care face parte nepotul meu. Am discutat cu copiii despre viitorul lor, despre ce vor să devină fiecare și cum. Drăcușorii ăștia vor cu toții să devină ingineri, inventatori... Dar în fond asta nu-i rău. Numai că, mai întîi trebuie să învețe, să muncească așa cum lucrează cei mai buni muncitori. Pe urmă, dacă sînt potriviți pentru asta, n-au decît să devină ingineri, inventatori... ba chiar mai mult decît atît. Le doresc să devină oameni, să trăiască în cinste, hărnicie și omenie».

CSIKI GÁBOR

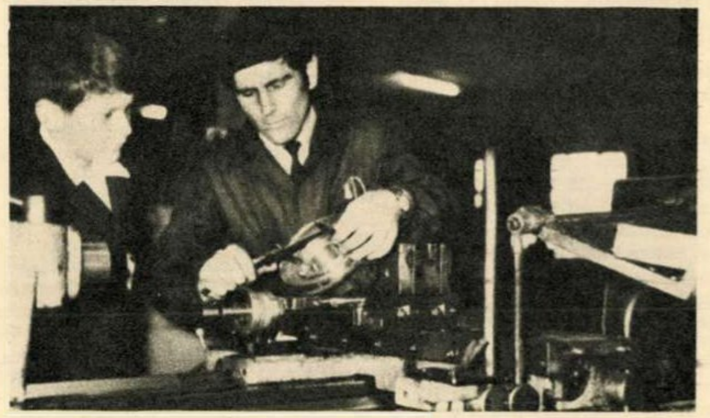

PIONIERI LA ȘCOALA MUNCII

Adesea, în schimbul de dimineață, la UFRMA Botoșani îi întîlnești la strunguri pe cei mai tineri muncitori. Sînt purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la Școala generală nr. 7 din localitate. Funcționînd de cîțiva ani, cercul uzinal cuprinde numeroși elevi care doresc să îmbrățișeze meseria de strungar. Sub îndrumarea maistrului instructor Dumitru Moșneagu și a celor mai buni muncitori, ingineri — comuniști și uteciști din uzină — pionierii se familiarizează cu disciplina muncitorească, învață să îndeplinească cu răspundere sarcinile de producție, învață să cunoască sub toate aspectele meseria îndrăgită. Astfel, copiilor nu li se mai pare grea mînuirea strungului, s-au obișnuit cu bucuria pe care ți-o dau piesele bine executate. «Oamenii de aici sînt plini de grijă față de noi, ne îndrumă și ne învață cu răbdare fel de fel de operații necesare pentru confecționarea diferitelor piese la strung. De la ei învățăm să prețuim mai mult munca, frumusețea meseriei de strungar, ne mărturisește Mircea Rîmică din clasa a VII-a A». De altfel, aceleași gînduri le nutresc și alți școlari cum ar fi: Dumitru Mahu, Neculai Bălănică, Relu Ciornei, Marcel Tănase, Mihai Delescu și alții.

Să învețe bine, să se pregătească de pe acum pentru viitoarea profesie, pentru viață, este o preocupare căreia îi răspund cu toată grija și fetele. Iată-le, de pildă, pe școlărițele și pionierele de la Școala generală nr. 4 din Botoșani, prezente în secțiile întreprinderii textile din oraș. În fața războaielor, supravegheate, îndrumate de țesătoarele fruntașe Geta Podaru, Maria Vasilache, Ecaterina Roată și altele, micile textiliste, cum le place să li se spună, urmăresc cu atenție jocul suveicilor în urzeală, învață să lucreze, iar acum războaiele aproape nu mai au secrete pentru ele. «Doresc să fiu textilistă, ca și mama mea care muncește aici de peste 20 de ani, ne spune Nicoleta Ghelber. Locul de muncă este pentru ea, ca și pentru noi, școlărițele de altfel, ca a doua familie. Aici mă simt bine, iar meseria de textilistă mi-e dragă. Abia aștept să cresc, să vin să lucrez aici, la viitorul meu loc de muncă».

MARIA NEGREA

La Fabrica «Partizanul» din Bacău vin adesea elevii Școlii generale nr. 4 din localitate. Vizitîndu-și părinții și frații mai mari la locul de muncă, copiii încep să deprindă multe din tainele meseriilor. De cîteva ori pe săptămînă, elevii, cei mai mari, uteciștii, își desfășoară aici, în fabrică, lucrările practice de atelier și astfel, mulți dintre ei fac primii pași spre viitoarele profesii.

Iată în fotografie, un grup de pionieri, alături de muncitori — profesorii lor în orele de atelier.

RAMPA DE LANSARE

OȚELARII

Fără munca oțelarilor, fierul obținut de la furnale sub formă de fontă ar rămîne o materie brută cu puține întrebuințări.

Fonta este un aliaj de fier și carbon obținut prin topirea în furnale a minereurilor de fier. După conținutul mai mare sau mai mic de carbon, fonta poate fi cenușie sau de turnătorie (3—4% carbon) și albă (3% carbon).

Fonta cenușie se poate turna în diferite forme, servind la fabricarea oalelor de tuci (ceaunelor), grătarelor și plitelor de la sobele de gătit, a diferitelor țevi și burlane de scurgere a apei, a radiatoarelor, roților dințate etc. Fiind casantă, se sparge dacă este lovită; de aceea fonta cenușie nu poate fi prelucrată cu ciocanul așa cum se prelucrează alte metale. La fel este și fonta albă, care, în plus, are dezavantajul de a se contracta la răcire; de aceea nu se poate turna în forme, ca fonta cenușie.

Pentru a-i mări și diversifica aria de întrebuințări, fonta trebuie transformată în oțel.

Oțelul este tot un aliaj al fierului cu carbonul, în care acesta din urmă se găsește într-o proporție mai mică decît în fontă (sub 1,7%). Se obține din fonta supusă unei prelucrări de decarburare, adică de micșorare a conținutului în carbon.

Spre deosebire de fontă, oțelul poate fi prelucrat cu ciocanul. Oțelul este elastic, dur și rezistent la apăsare, îndoire, întindere. Duritatea și elasticitatea oțelului pot fi mărite prin călire. Acesta este un proces termic, care constă în răcirea bruscă a oțelului (în prealabil încălzit la roșu) în apă sau ulei, medii aflate la temperatura obișnuită.

Metalurgia oțelului înglobează aproximativ 60 de specialități care vizează elaborarea și experimentarea diferitelor rețete de fabricare a tipurilor de oțeluri (obișnuite sau speciale) și controlul desfășurării proceselor de fabricație.

Lucrătorii de bază în producerea oțelului sînt însă oțelarii. Ei sînt ca vrăjitorii din poveste, care dau viață și calități noi pietrelor și metalului, supunîndu-le voinței lor, care este mai tare decît fonta și oțelul. Numai că oțelarii realizează aievea minunea supunerii tăriilor și îndărătniciei elementelor naturii, pentru că și-au însușit știința și tehnica modernă de fabricare a oțelurilor.

Pentru a se transforma în oțel, fonta topită este introdusă în cuptoare speciale și supusă unor prelucrări termice prin care i se scade conținutul de carbon la valoarea prevăzută în rețeta de fabricație. Evident, cuptoarele de la oțelării nu au dimensiunile furnalelor; totuși, acestea sînt construcții metalice uriașe, prevăzute cu mecanisme de încărcare, umplere și golire.

Oțelarii sînt aceia care pregătesc cuptoarele; sortează și controlează materia primă (fier vechi, minereu de fier, mangan etc.) destinată cuptoarelor; introduc apoi peste aceasta fonta lichidă; supraveghează procesul de fierbere a oțelului și eliminarea carbonului pînă la pragul stabilit, după care procedează la turnarea oțelului în oalele de turnare, golind cuptorul și pregătindu-l pentru o nouă șarjă.

Din oalele de turnare, oțelul topit se toarnă în diferite forme, care răcindu-se se transformă în blocuri solide — lingouri — de oțel. Acestea sînt apoi transportate la diferitele fabrici producătoare de laminate sau de mașini. Înglobînd munca eroică a căutătorilor de pietre ale tăriilor de foc din adîncuri, lingourile de metal constituie materia primă pentru zecile de mii de lucrători din industria metalurgică, ce urmează să prefacă oțelul în cele mai felurite și mai utile obiecte necesare vieții omului.

Puterea economică a unei țări se apreciază și după cantitatea de oțel care se produce. În acest sens, miile de oțelari care lucrează în industria metalurgiei fierului (siderurgie) asigură prin munca lor o bază solidă industriei românești, ale cărei produse satisfac pe deplin cerințele interne și de export ale țării noastre.

DR. M. PETEANU

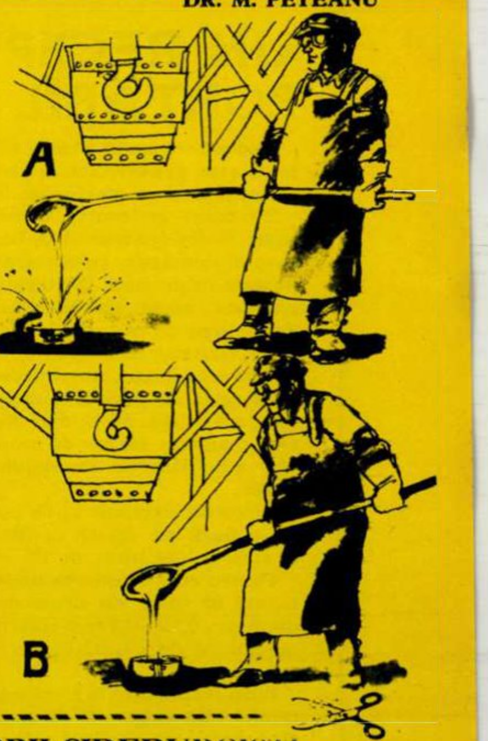

TEST PENTRU VIITORII SIDERURGIȘTI

Pentru a verifica concentrația carbonului în oțelul topit, oțelarii iau din cînd în cînd probe de metal, pe care le toarnă în forme și le trimit la laboratoarele oțelăriei.

Desenul reprezintă doi oțelari care toarnă oțelul topit pentru probă, înainte de a goli cuptorul în oala de turnare.

În felul în care execută cei doi muncitori operația de luare a probei există deosebiri. Vă rugăm să le sesizați și să răspundeți la următoarele întrebări:

I

1. Care lucrător, A sau B, efectuează mai corect luarea probei? **(2 puncte)** ....

....

2. Pentru care din cei doi lucrători, A sau B, lingura de luat probe **este «mai grea»? (2 puncte)**

....

3. Din ce material sînt confecționate mănușile, pîslarii și halatul de protecție? **(3 puncte)**

....

II

1. Ce procedee de transformare a fontei în oțel cunoașteți? **(6 puncte)** ....

....

2. Care sînt giganții siderurgiei românești? **(4 puncte)** ....

....

3. La ce se folosește fierul vechi? **(3 puncte)** ....

....

ELECTRONICUS *vă învață*

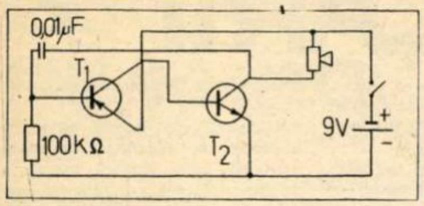

OSCILATOR AF

De o concepție foarte simplă, oscilatorul prezentat în schemă poate fi utilizat pentru învățarea alfabetului Morse sau ca sonerie. Montajul utilizează două tranzistoare, unul p.n.p. și celălalt n.p.n. care pot fi BC107, BC108, BC109 și EFT353 etc.

Cu valorile specificate în schemă ale condensatorului și rezistenței, frecvența generată are aproximativ 1 000 Hz.

Difuzorul miniatură are impedanța de 8Ω. Alimentarea se face cu o sursă de 9 V.

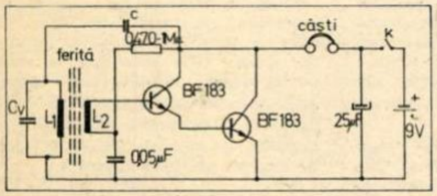

UN RECEPTOR PORTABIL

Radioreceptorul, a cărui schemă electrică este prezentată, se remarcă prin simplitate și performanțe bune.

Emitorul primului tranzistor este legat direct (galvanic) cu baza tranzistorului următor, colectoarele fiind conectate împreună. În literatura de specialitate, acest tip de montaj poartă denumirea de montaj Darlington. Cele două tranzistoare apar de fapt ca un singur tranzistor, amplificarea etajului fiind egală cu produsul amplificării celor două etaje. Deci, dacă fiecare tranzistor are un factor de amplificare de 100, amplificarea montajului este de 10 000.

Circuitul oscilant L_1 Cv este realizat pe o bară de ferită cu diametrul de 10 mm și lungimea de 100 mm.

Pentru recepționarea undelor medii, L_1 are 80 spire de sîrmă de cupru de diametru 0,15—0,2 mm izolată cu email, iar bobina de cuplaj L_2 are 8 spire din aceeași sîrmă.

Buna stabilitate în funcționare a montajului este asigurată de condensatorul C. Acesta este realizat prin răsucirea a două fire izolate, cu lungimea de 5—6 cm.

Montajul se execută pe o bucată de carton pe care s-au fixat 7 capse. Audiția se face în căști. Alimentînd aparatul cu două baterii de lanternă de 4,5 V legate în serie se pot asculta posturile naționale iar seara și posturi mai depărtate. În locul tranzistoarelor BF183 pot fi utilizate cele de tip BC107 sau BC109.

Prof. V. MIHĂESCU

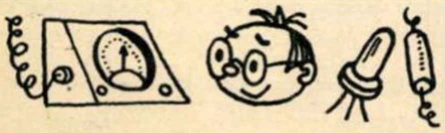

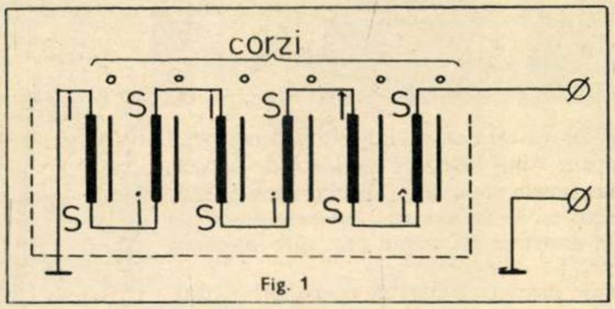

Fig. 1

PENTRU CHITARA ELECTRICĂ

Pentru amatorii de muzică prezentăm construcția unei doze magnetoelectrice ce poate fi folosită cu succes la chitara electrică.

Schema electrică a dozei este prezentată în fig. 1. Sub strunele de oțel ale chitarei sînt montate bobinele cu miez din material magnetic moale sau din ferită (bucăți de cuie, șuruburi din oțel moale, miezuri de relee defecte, miezuri semireglabile din ferită și, în sfîrșit, bucăți de bastoane rotunde de la antene din ferită sparte).

Înfășurarea tuturor bobinelor din alcătuirea dozei sînt conectate în serie iar capetele sînt conectate la intrarea amplificatorului de audiofrecvență prin cablu ecranat. Acolo unde strunele trec peste miezul bobinelor acestea trebuie să fie magnetizate, prin atingere cu un magnet permanent.

Astfel, odată cu vibrația coardelor, în bobine apare un curent. Acesta va fi proporțional cu viteza de variație a fluxului magnetic care străbate spirele bobinelor. La rezistența de intrare a amplificatorului va ajunge o tensiune de audiofrecvență care va urmări vibrația coardelor.

Constructiv, doza este prezentată în fig. 2. Baza (1) este tăiată din plăci din oțel de transformator de grosime 0,5 mm. În bază se fac 6 orificii. Distanța dintre centrele acestora este egală cu distanța dintre coarde. Miezurile bobinelor sînt executate din șuruburi M4 de oțel (2). După ce au fost înroșite și răcite lent, acestea, prelucrate pînă vor avea dimensiunile prezentate în desen, vor fi montate în orificii și lipite în partea de jos a bazei.

Carcasa bobinelor (3) se poate executa din orice material izolant sau din carton. Fiecare înfășurare se bobinează cu sîrmă de cupru cu diametrul de 0,05—0,08. Cu cît vor încăpea mai multe spire într-o carcasă, cu atît doza va fi mai sensibilă. Pentru asigurarea rigidității, capetele bobinelor trebuie executate din fir mai gros. Toate bobinele sînt înfășurate în același sens, începuturile și sfîrșiturile trebuind marcate cu culori diferite. Rezistența totală a bobinelor trebuie să fie în limitele 2 500—4 000 Ω.

Pentru a reduce influența cîmpurilor magnetice externe, întreaga construcție este montată într-un ecran (5) din tablă de alamă cu grosimea de 0,5 mm. Pe un perete lateral al ecranului se află orificiul cu punctul de trecere și punctul de «masă». Înaintea montării dozei-chitară, un capăt este legat de bază prin lipire iar al doilea este lăsat să meargă spre punctul de trecere. După montarea dozei este legat un cablu ecranat cu lungimea de 1,5—2 m.

În varianta a doua (fig. 3), pentru doză sînt folosite miezuri din ferită cu diametrul de 8 mm. Construcția se realizează folosind aceeași tehnologie, cu deosebirea că bobinele și miezurile se lipesc de bază cu clei ago și se aranjează ca în figură.

Tensiunea de audiofrecvență măsurată cu un voltmetru electronic la ieșirea primei doze este de 8—12 mV, cu coarda vibrantă la distanța de 4 mm de miezul bobinei. În aceleași condiții, la a doua doză se obține o tensiune de 14—17 mV. Tensiunile obținute sînt mai mult decît suficiente pentru introducerea lor la borna de intrare — microfon a unui amplificator de joasă frecvență. Dacă se folosește pentru redare un aparat de radio, atunci mai este nevoie de un etaj preamplificator (revista «Racheta cutezătorilor» nr. 4/1973)

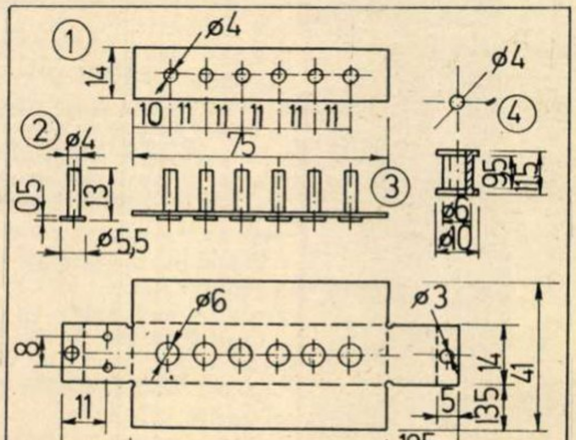

Fig. 2

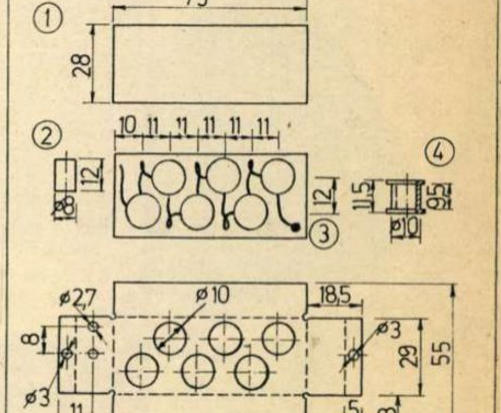

Fig.3

25 OCTOMBRIE – ZIUA ARMATEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Biblioteca județeană
MUREȘ
TÎRGU-MUREȘ

Complexul monumental de la Carei, dedicat ostașilor români, operă a sculptorului Vida Geza, Artist al Poporului.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

43

JOI,
23 OCTOMBRIE 1975
ANUL IX (NR. 422)
12 PAGINI, 1 LEU

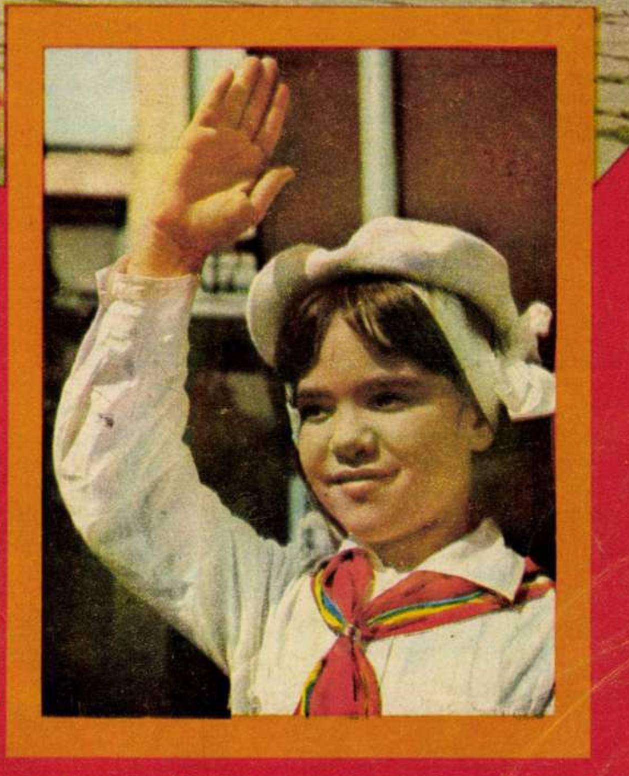

Jurăm cu toți, din inimă, fierbinte:
Iubit partid, mereu te vom urma,
Mereu mai sus, mereu tot înainte,
Sub steagul tău de jar, spre slava ta!

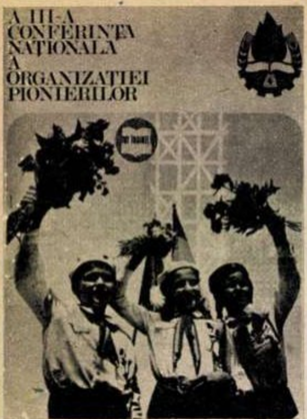

a
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

ÎN DIRECT DE LA CONFERINȚELE JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

NEAMT

La 26 septembrie, sute de pionieri din municipiu și delegații la Conferință au depus coroane și jerbe de flori la monumentele eroilor. De acolo, într-un solemn marș pionieresc, s-au îndreptat spre sediul Teatrului tineretului, unde s-au desfășurat lucrările Conferinței.

Pionierii participanți au vizitat expoziția «**Mulțumim din inimă partidului**», care cuprindea lucrări semnificative ale unităților și caselor de pionieri; în după-amiaza aceleiași zile au vizitat Casa memorială «Ion Creangă» din Humulești, au participat la spectacolul **de evocare istorică care a avut loc la Cetatea Neamțului.**

Această zi a bucuriei de a fi și de a se simți pionier pe deplin s-a încheiat cu un frumos foc de tabără la Cetatea Neamțului.

BUZĂU

Printre multele probleme discutate cu pasiune și spirit de răspundere de pionierii buzoieni, învățătura a ocupat primul loc. Propuneri:

Adina Tache (Nehoiu): «Toți pionierii să fie cuprinși în cercurile tehnico-aplicative deoarece activitatea practică se răsfrînge cu rezultate bune asupra studiului.»

Gheorghe Istrate (Buzău): «Să afișăm panouri cu fruntași la învățătură la locul de muncă al părinților. Pionierii silitori să stea cu mîndrie alături de părinții lor, care se disting în productie.»

Elena Dumitru (Săhăteni). «Să afișăm cu promptitudine, dacă e cazul chiar săptămînal, portretele pionierilor la panoul de onoare».

Moment emoționant în timpul conferinței: Reprezentanții unităților de pionieri din Pătîrlagele, Păltiniș, Nehoiu și Cilibia urcă la tribună spre a primi distincția «Meritul pionieresc» pentru participarea deosebită a pionierilor din aceste localități la acțiunea «Eroica '75» — la lupta cu apele dezlănțuite, la munca susținută alături de părinți pentru salvarea recoltelor și strîngerea lor la timp.

ARAD

Mariana Mitra (Păuliș): Vorbind despre numeroasele activități desfășurate de colegii ei pentru îngrijirea monumentelor ridicate în memoria celor care s-au jertfit pentru libertatea patriei și poporului, **Mariana a lansat un fierbinte îndemn către toți pionierii țării de-a face în așa fel încît «florile recunoștinței pionierești» să nu lipsească niciodată din preajma monumentelor.**

Felicio Sandu (Lipova): **Evidențiind experiența colegilor lui în ajutorarea bătrînilor din această localitate, Felicio a recomandat și celorlalți pionieri din județ să-și îndrepte și mai mult atenția în această** direcție, fiecare dintre ei avînd astfel posibilitatea să devină autorii unor fapte deosebite, care să le facă cinste.

Iată cîteva din realizările pionierilor arădeni în anii care au trecut de la cea de-a II-a Conferință Națională:

● **au efectuat 192 000 de ore de muncă patriotică la lucrări printre care se numără și acestea: curățarea și amenajarea a 305 ha spații verzi,** culegerea a 10 t de plante medicinale, plantarea a 30 000 de puieți și a 30 000 de arbuști, colectarea a 50 tone de fier vechi, hîrtie și textile.

SATU MARE

Ecaterina Sütreg (Școala generală din Moftinul Mic): «Ridică mîna și vei primi o floare», este o acțiune a noastră, care s-a impus, fiecare elev străduindu-se să vină bine pregătit, să fie activ la lecție — pentru a putea primi această floare. Așa se face că la sfîrșitul anului școlar trecut nici unul dintre colegii mei n-a rămas nici corigent, nici repetent. De aceea, recomandăm și altora să procedeze ca noi.»

Carmen Darida: «Pentru a face cît mai cunoscut și înțeles «Codul etic al pionierului», cred că ar fi bine ca în fiecare școală să scoatem o gazetă anexă la Semafor la care să popularizăm fapte deosebite din viața și activitatea noastră, de fiecare dată însoțite de paragraful corespunzător din acest program al vieții și activității noastre.»

HARGHITA

Rezultate remarcabile au fost obținute în educarea celei mai tinere generații în spiritul patriotismului fierbinte, al întăririi prieteniei și frăției dintre copiii români, maghiari, germani și de alte naționalități. Astfel, au devenit tradiționale drumețiile în ospeție — precum cunoscuta acțiune Praid-Străoane. Grăitor în acest sens este și faptul că peste 1 000 de pionieri din județ poartă corespondență cu pionieri din alte colțuri ale țării.

Participanții la conferință au analizat, în spirit revoluționar, pionieresc, atît realizările cît și lipsurile din activitatea lor în acești patru ani, și s-au angajat să aplice zi de zi în munca și-n viața lor prevederile «Codului etic al pionierului», să desfășoare o activitate și mai bogată, și mai eficientă, mulțumind astfel prin fapte partidului pentru grija părintească ce o poartă față de toți copiii României socialiste.

MEHEDINTI

Nicolae Streche: «În clasa noastră, cei mai silitori pionieri s-au obișnuit să-i întrebe **zilnic** pe cei care întîmpină unele greutăți la învățătură dacă la lecțiile respective au rămas cu vreo nelămurire, dacă n-au înțeles ceva. Și de fiecare dată rezolvăm pe loc, operativ, aceste situații. În felul acesta am reușit ca anul școlar trecut să-l terminăm fără nici un corigent, fără nici un repetent. Cred că si-n alte detasamente ar putea fi folosită experienta noastră».

Camelia Popescu: «Ar trebui să facem mai mult pentru ca noi, pionierii, să ne obișnuim ca-n orice situație să ne expunem părerile deschis, cu sinceritate, să fim modești, dar și îndrăzneți atunci cînd trebuie. Să nu vorbim în adunări numai de dragul de a vorbi, folosind cuvinte mari, dar care nu spun nimic! Dimpotrivă, să spunem despre ceea ce gîndim, să formulăm propuneri realiste, concrete și să arătăm ce ar face fiecare dintre noi pentru îndeplinirea lor».

BUCUREȘTI

Valoarea exemplului și disciplina. Iuliana Cazangiu a susținut convingător importanța **valorii de exemplaritate a comandamentului unității.** Pe scurt, pionierii care fac parte din comandament trebuie să se comporte **în primul rînd ei înșiși** așa cum le cer colegilor! Tot Iuliana, preocupată de disciplină, a calculat că dacă profesorul e nevoit să piardă **numai cinci minute** dintr-o oră de curs cu observații privind disciplina, într-un an școlar se irosesc circa **85 de ore** în detașamentul ei, iar în unitate, **1 275 de ore!** ● **O frumoasă inițiativă** și urmările ei au fost relatate de **Octavian Ștefănescu:** Pionierii Școlii generale nr. 11 au alcătuit, sprijiniți de Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, cercul «Istorie eroică». În program: simpozioane, intîlniri cu vechi membri de partid, expediții de documentare. ● **O idee rodnică. Daniela Dima** a propus ca fiecare unitate să fie patronată de un club sportiv. Așteptăm părerea cluburilor sportive din Capitală. **O sugestie atrăgătoare: Viorel Gruianu** a propus ca, după împlinirea vîrstei de 14 ani, fostului pionier să-i rămînă mai mult decît amintirile, insignele, diplomele: de exemplu, o fișă care să consemneze toate faptele și acțiunile deosebite la care a luat parte ca pionier! ● **De ce nu?** zicem și noi, o dată cu **Andreea Parmac,** care între altele și-a exprimat părerea că în detașamente, în unitate, trebuie să existe **mai multă veselie!** Cîntecul, șezătorile distractive, brigăzile artistice de agitație, «Semafoarele–Cutezătorii» pot răspunde cu prisosință acestei necesități!

BIHOR

Din propunerile unor delegați:

Monica Ivan (Oradea): Fiecărei unități de pionieri din orașe să i se repartizeze un parc pe care să-l îngrijească.

Maria Liliana Bojin (Ceica): «**Codul etic al pionierului**» să fie adaptat și pentru pionierii din clasele mai mici, pentru a putea fi înțeles și de către aceștia.

Mircea Băruța (Vașcău): Ziua pionierilor să se sărbătorească la o altă dată, sau serbarea școlară să nu se suprapună peste alte activități de sfîrșit de an școlar.

GORJ

Între 1971—1975 cei 35 000 de pionieri ai județului au realizat: 400 000 ore muncă patriotică la construcții școlare și edilitare: 420 000 puieți pentru împăduriri și 76 000 de puieți în livezi; colectarea a 180 000 kg deșeuri feroase; întreținerea a peste 100 000 ha pepiniere și plantații silvice; creșterea numărului de pionieri care lucrează în microceapeuri — 9 700 — pe o suprafață de 320 ha; contribuție deosebită la strîngerea recoltei etc. Printre numeroasele propuneri din conferință reținem **Mihaela Orzan de la Școala generală nr. 2, Tg. Jiu:** «Trebuie să ne preocupe mai mult tînăra generație de pionieri, să-i facem să înțeleagă mai bine treburile organizației noastre, îndatoririle lor. De aceea, propunem ca Statutul, același pentru toți membrii, să fie prezentat celor mici și prin imagini, prin exemple grăitoare, astfel încît fiecare din prevederile lui să fie cît mai bine înțelese».

ILFOV

Într-un cadru deosebit — la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România — pionierii reprezentanți ai județului Ilfov au dezbătut cu multă însuflețire probleme legate de principala lor sarcină — învățătura, au analizat cu dezvoltat spirit critic și autocritic lipsurile care mai persistă. Moment emoționant, aplaudat îndelung de purtătorii cravatelor roșii cu tricolor: acordarea diplomei și insignei «**Meritul pionieresc**» unor unități de pionieri care s-au remarcat în acțiunea «Eroica '75»; de asemenea, acordarea a numeroase «**Diplome de onoare**» pentru rezultate deosebite la învățătură și în activitatea pionierească.

(De la trimișii noștri **E. Bokor, E. Mănescu, M. Monoranu, G. Takacs, Z. Bartha, I. Donca, Ov. Zotta și subredacția Cutezătorii — Piatra Neamț**).

Fapte tinerești în întîmpinarea celui de al X-lea Congres al U.T.C. și celei de a X-a Conferințe a U.A.S.C.R.

In întîmpinarea celor două importante evenimente din viața lor, tinerii din patria noastră și-au înzecit eforturile, obținînd realizări și mai mari în toate domeniile de activitate.

● Studenții și elevii prezenți pe frontul campaniei de toamnă — aproape 660 000 — la unitățile C.A.P., I.A.S., întreprinderi de legume și fructe, fabrici de conserve, stațiuni experimentale, institute de cercetări agricole au contribuit prin muncă patriotică, la recoltarea a 11 000 ha porumb, 2 900 ha floarea-soarelui, 1 400 ha sfeclă de zahăr, 4 200 ha cartofi, 10 600 t legume și fructe, au transportat și însilozat peste 12 600 t furaje.

● Angajamentul tinerilor mineri de la Exploatarea Leurda este să dea peste plan, pînă la Congresul al X-lea al U.T.C., 15 000 t cărbune.

● Iată doar cîteva dintre realizările tinerilor din județul Vaslui obținute în cadrul acțiunilor de muncă patriotică: 3 600 t fier vechi, 750 ha împăduriri, lucrări în valoare de 35 milioane lei efectuate pe șantierele din județ.

● Peste 35 de mii de tineri din municipiul Sibiu au raportat în aceste zile realizarea unor economii de peste 6,1 milioane lei obținute în întreprinderile industriale din localitate.

● Cei peste 1 200 de tineri din întreprinderea «Emailul Roșu» din Mediaș — români, maghiari, germani — care și-au adus o importantă contribuție la realizarea planului cincinal încă la data de 21 mai a.c., s-au angajat să realizeze prin muncă patriotică efectuată în cadrul întreprinderii lor produse suplimentare în valoare de peste 1 600 000 lei.

Concomitent cu aceste realizări de pe frontul muncii, tinerii participă și la numeroase și diverse acțiuni cultural-artistice, sportive și de pregătire pentru apărarea patriei.

In această atmosferă de efervescentă activitate, conferințele organizațiilor județene ale U.T.C. care se desfășoară în aceste zile evidențiază faptul că întregul nostru tineret participă cu toate forțele sale, alături de întreaga națiune, la munca și lupta avîntată. sub conducerea partidului, pentru realizarea înainte de termen a actualului cincinal și crearea condițiilor optime trecerii la îndeplinirea noului cincinal.

PARTIDULUI

Partidul s-a născut din fapte de eroi
Şi-a biruit în lupte pentru noi.
Pentru mine
Să-nvăţ pruncii ţării să-şi îndrăgească glia,
Să-nţeleagă că al lor e viitoru-n România.
Pentru tine, pui de moţ din Ţara de Piatră,
Să-ţi poţi dăltui visele-n a ţării vatră.
Partidul ne-a crescut în a omeniei lege nouă
Şi sîntem mulţi cît boabele de rouă.
Ştim să luptăm, ştim să muncim,
Ştim să visăm, ştim să iubim,
Privim cu ochi de daci sau de romani,
Visînd un viitor de aur peste ani.
Şi e destul să-ţi faci privirea roată,
Partidu-i România, e viaţa noastră toată.

Prof. MARIA IONIŢĂ,
Şcoala generală
Măguri-Răcătău, Cluj

«Pentru îndeplinirea datoriei sacre de apărare a patriei înscrisă în Constituție, eu..., cetățean al Republicii Socialiste România, intrînd în rîndurile forțelor armate, jur credință nestrămutată poporului român și patriei mele socialiste.

Jur să respect legile țării, să execut întocmai ordinele comandantului suprem, cerințele regulamentelor militare și ordinele comandanților și șefilor mei, atît în timp de pace, cît și în timp de război.

Jur să nu-mi precupețesc sîngele și viața pentru a apăra pămîntul strămoșesc, independența și suveranitatea patriei, cauza socialismului».

Din „JURĂMÎNTUL MILITAR"

DESENUL SĂPTĂMÎNII

Dintre desenele primite în ultima săptămînă am ales pentru voi aceste «Flori» ale Laurei Covaci de la Liceul de Arte Plastice «N. Tonitza», din București.

Rubrica «Desenul săptămînii» vă este deschisă tuturor.

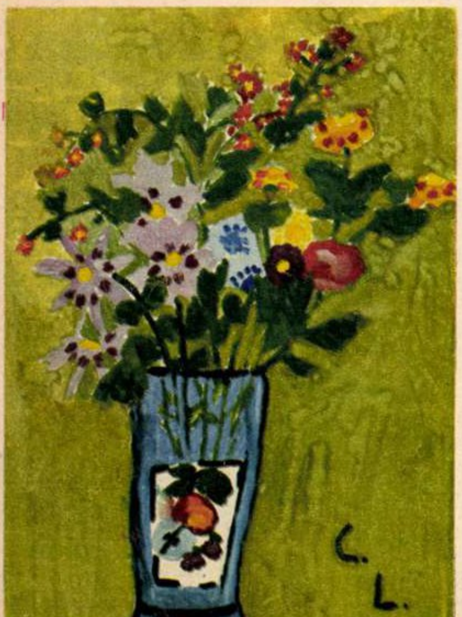

ARC DE TRIUMF–
25 OCTOMBRIE 1944

CAREI

de **ADRIAN MIERLUȘCĂ**

Priveam, nu de mult, un grup de pionieri care așterneau gherghine și gladiole purpurii la monumentul înălțat întru memoria soldatului român la Carei. Erau elevii celor mai tineri ani de școală din Sînmiclăuș, veniți într-o excursie în istoricul oraș. Aduceau omagiul lor fierbinte eroilor căzuți în urmă cu 31 de ani pe acele meleaguri. Și ascultîndu-i, în timp ce intonau cu timbrul cristalin «Eroi au fost, eroi sînt încă și-or fi cît neamul românesc...», mă întrebam cîți dintre ei sînt fiii și nepoții bărbaților din Sînmiclăuș care i-au ajutat pe ostașii armatei noastre, în acel octombrie 1944, să curețe orașul de rămășițele fasciste?

Li s-a vorbit acelor elevi, desigur, li s-a vorbit și nu o dată, despre luptele înverșunate purtate în urmă cu peste trei decenii pentru izgonirea trupelor fasciste de pe ultima brazdă a strămoșescului nostru pămînt românesc. Și, în evocările despre acel timp de luptă și de jertfă, cuvintele n-au reușit niciodată să cuprindă întreaga epopee în care soldații, subofițerii și ofițerii români s-au acoperit de glorie nepieritoare.

De pe chipurile pionierilor, privirea s-a înălțat pe impresionantul complex statuar ridicat acum 11 ani, acolo, lîngă respirația fierbinte a orașului. Monumentul sugerează un arc de triumf, o poartă maramureșeană pentru fiii țării intrați în eternitate, lîngă fruntariile românești străbune. Incrustațiile și sculpturile vorbesc în imagini despre acele locuri, despre frumusețea de legendă maramureșeană păstrată și îmbogățită de-a lungul secolelor. Iscripția, dăltuită la baza obeliscului redă, laconic, elogiul adresat eroilor căzuți la datorie în luptele pentru eliberarea patriei.

Printre ei, la loc de cinste pot fi citite și numele unor ostași din Divizia a 9-a infanterie, a acelei brave mari unități românești care, în dimineața lui 25 octombrie 1944, la orele 5,30, a intrat cu regimentele 34-36 și 40 infanterie în Carei, eliberîndu-l.

Florile, mereu proaspetele flori ce se aștern la monument exprimă necontenit recunoștința și constituie un imn de slavă pentru memoria celor ce-au făcut jertfa supremă în acele ore și zile de toamnă pentru eliberarea Careilor și împrejurimilor.

Numele, doar nume de eroi...

Sublocotenentul Victor Neghină, văzîndu-l grav rănit pe comandantul companiei, ia comanda subunității și îmbărbătîndu-i pe soldați continuă cu succes atacul asupra inamicului, împurpurînd în final pămîntul răscolit de proiectile, cu sîngele său.

Soldatul Ion Cercel, pe cît de tînăr pe atît de curajos, descoperă un cuib de armă automată fascistă care, dintr-un loc adăpostit secera cu gloanțe.

(Continuare în pag. 8)

606.360 P

CRONICĂ PIONIEREASCĂ 1971-1975

EXPEDIȚIA
PE URMELE DOROBANȚILOR
CASA PIONIERILOR
31-IS-4131

Expediția „PE URMELE DOROBANȚILOR“

GATA PENTRU O NOUĂ MISIUNE

23 August 1974. Iași, Piața Unirii. La a 30-a aniversare a Eliberării, în coloanele primăvăratice ale pionieriei pășesc voinicește, cu rucsacurile pe umeri un grup de cutezători, membri ai cercului de expediții de la Casa pionierilor din Iași. Toți sînt încercați drumeți. Au consemnat în jurnale și în inimi întîlniri de neuitat cu oameni și faptele lor — oameni ai muncii eroice de pe toate meleagurile țării. Au consemnat pelerinajele emoționante pe la nenumăratele locuri de unde răzbat din adîncurile istoriei legendele adevărate ale eroilor neamului. Sarmizegetusa, Posada, Rovine, Podul Înalt, Călugăreni, Dealul Spirii, Mărăști, Mărășești, Oituz, Oarba pe Mureș, Moisei sînt doar cîteva dintre nemuritoarele nume ale eroismului, cărora expediționarii le-au adus un omagial salut pionieresc în anul 30 al libertății depline. Fetițele și băieții aceștia cutezători, aflați la vîrsta pionieriei, raportează patriei și partidului în momentele solemne, cînd cravatele lor roșii cu tricolor flutură prin fața tribunei, că sînt gata pentru o nouă misiune. De mîine, în zori, vor porni de aici, din Iași, de la Eternitate — locul de odihnă al generalului Cerchez și al atîtor eroi și oameni de seamă ai țării — pe urmele dorobanților pînă la Grivița și Plevna, reconstituind un drum glorios — drumul atestării prin luptă și jertfă a istoricelor cuvinte rostite la 9 mai 1877 de Mihail Kogălniceanu în fața Adunării Deputaților: «Sîntem independenți, sîntem națiune de sine stătătoare».

«PLECAT-AM NOUĂ DIN VASLUI...

Vaslui. Poposim în plină istorie. Pe aici ostașii lui Ștefan cel Mare au răzbit pe cotropitorii țării însemnînd cu sînge o filă de neuitată jertfă în luptele pentru neatîrnare. Aici se scrie astăzi o nouă istorie — istoria contemporană a dezvoltării rapide a acestui bucolic tîrg de odinioară.

«Plecat-am nouă din Vaslui,
Și cu sergentul zece,
Și nu-i era, zău, nimănui
În piept inima rece.

. . . .

Din cîmp, de-acasă, de la plug
Plecat-am astă-vară
Ca să scăpăm de turci, de jug
Sărmana, scumpa țară.»

...Astăzi, din înțelepciunea minților și din hărnicia brațelor de oșteni ai vremii socialiste se nasc fabrici și case, roade de aur pe costișe strunite gospodărește, aparate și invenții competitive pe piața mondială.

«MULȚUMIM DIN INIMĂ PARTIDULUI»

Manuela Peteanu povestește:

— La expoziția jubiliară «Mulțumim din inimă partidului» m-am aflat printre miile de copii care au avut bucuria de a se întîlni cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu tovarășa Elena Ceaușescu. Am avut sarcina să prezint expedițiile «Cutezătorii» în cadrul Expoziției jubiliare. După ce m-a ascultat cu atenție, tovarășul secretar general al partidului mi-a vorbit părintește, interesîndu-se mai îndeaproape despre noi, expediționarii. Am înțeles că tovarășul Nicolae Ceaușescu se bucură de succesele noastre. Această întîlnire m-a însuflețit, mi-a dat noi puteri în timp ce escaladam cel mai înalt pisc al țării în cadrul Marșului Victoriei și am fost nespus de fericită cînd de acolo, de pe vîrful Moldoveanu, am raportat prin radio că ne-am îndeplinit cu succes misiunea.

Manuela și-a condus colegii de echipaj prin toată expoziția, intitulată atît de sugestiv «Mulțumim din inimă partidului». Pretutindeni, membrii echipajului «Pe urmele dorobanților» au putut admira minunate creații ale fanteziei și hărniciei purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor de pe toate meleagurile țării.

S-au bucurat nespus văzînd și unele lucrări premiate la concursul «Minitehnicus», lucrări purtînd semnătura unor colegi de la cercurile tehnice ale Casei pionierilor din Iași.

Vizitarea Capitalei a continuat pînă seara tîrziu: Muzeul Militar Central, numeroase monumente istorice și culturale, zone industriale, cartiere de locuințe. Pretutindeni s-au legat prietenii cu copii, cu oameni de diferite vîrste și profesii — eroi de azi ai patriei.

PODUL PRIETENIEI

Fragment din jurnalul de bord al expediției: «Am părăsit Capitala într-o frumoasă dimineață de sfîrșit de august. Ne îndreptăm spre Giurgiu. Ne pregăteam să ne luăm rămas bun de la minunatele plaiuri românești. Pe cerul senin, ca o petală de miozot treceau stoluri de păsări, răsuflarea fierbinte a Bucureștiului se ghicea tot mai îndepărtată, lanurile de porumb și floarea-soarelui aureau de o parte și de alta a șoselei pe care gonea autobuzul nostru. Oamenii întîlniți în cale ne făceau semne prietenești cu mîna. Am trecut Dunărea cîntînd. Marele pod al prieteniei leagă două popoare prietene, două minunate țări surori. Pe malul drept al Dunării am descoperit din zborul mașinii peste arcul de piatră al șoselei un oraș industrial cu blocuri frumoase, cu ferestrele luminate de glastre de flori. De la Russe pînă la Grivița am străbătut un peisaj minunat. Locurile ne păreau cunoscute. Oamenii fluturau mîinile în același gest universal de bucurie și prietenie. Ne aflam între două file ale aceluiași basm. Un vînt încetișor adia blînd printre ramuri, păsările săgetau vesele văzduhul. Privind piscurile Balcanilor mi se părea uneori că redescopăr locurile dragi ale falnicilor noștri Carpați. Sîntem legați de poporul frate bulgar nu numai prin frăție de luptă și aspirații comune, ci și prin frumusețe — frumusețea oamenilor și locurilor dintre Carpați și Balcani. Podul Prieteniei e și un simbol.»

TRICOLORUL

Spre seară, echipajul «Pe urmele dorobanților» a poposit la Grivița. Corturile expediționarilor au fost întinse pe aceleași locuri unde în 1877 își aveau tabără vitejii dorobanți. Simbolic, pînzele corturilor au închipuit un tricolor pe acest loc istoric. În jurul focului de tabără s-au recitat versurile înflăcărate ale lui Alecsandri și Coșbuc, s-au citit povestiri scrise de Emil Gîrleanu, Nicolae Gane, Duiliu Zamfirescu, Mihail Sadoveanu. S-au cîntat imnuri revoluționare. Cecilia Jorovăț a desenat dorobanți în atac, așa ca în reportajul pictural al marelui Grigorescu. În sufletul fiecărui copil pîlpîia nerăbdarea ivirii zorilor. Ajunul marii întîlniri a fost o emoționantă așteptare.

«Acum puteau să se și oprească ceasornicele, că în locul lor băteau inimile, băteau toate laolaltă, multe din ele ceasurile din urmă; băteau inimile în piepturile a 35 000 de români, hrănind parcă o singură conștiință, aceea a datoriei de împlinit... Noaptea de 29 spre 30 august 1877 cădea domol pe vietățile din jurul Plevnei, umedă, întunecoasă, ajutînd parcă gîndurile triste în roata lor. Începuse a ploua». (Duiliu Zamfirescu, «În război»).

Mîine, 30 august 1877, steagul tricolor va fi înfipt în parapetul redutei de căpitanul Valter Mărăcineanu. Mîine, 30 august 1974, peste Valea Sîngelui vor flutura cravatele roșii cu tricolor ale pionierilor ieșeni.

«ALE LAURILOR FLORI»

În răcoarea dimineții se destrămau sub primele raze de soare fîșii subțiri de ceață. Pășind cu emoție spre locurile vechilor redute, un mănunchi de copii ai României presărau pe Valea Plîngerii țărînă din țărîna țării.

«Dragii mei, ziua de treizeci august a fost o zi de groază și de sînge. Nici o minte omenească nu-și poate închipui cîtă vrednicie s-a desfășurat atunci și cîți flăcăi de-ai noștri au căzut ca să nu se mai scoale!» (Mihail Sadoveanu, «Luarea Griviței»).

La monumentele presărate din loc în loc pe colinele Griviței și Plevnei fac de gardă pionierii.

«În același ceas, pe metereze, sus, purtînd steagul în mînă, în fruntea dorobanților și-a vînătorilor, căpitanul Mărăcineanu se nărui cu nouă gloanțe în trup.» (Ion Pas, «Noi, la '77»).

Copiii depun la mausolee, la mormintele eroilor flori împletite în cunună. Intonează imnul eroilor:

«Presărați pe-a lor morminte
Ale laurilor flori...»

Alături de florile românești, o fetiță cu ochi de cer senin, o fiică a pămîntului liber al Bulgariei, pune cu mîini tremurînde un buchețel de flori albastre, ca ochii ei limpezi. Se așază alături de pionierii români. Umăr lîngă umăr:

«Presărați pe-a lor morminte
Ale laurilor flori,
Spre a fi mai dulce somnul
Fericiților eroi.»

Prof. STELIAN CHIRIAC

CODUL ETIC AL PIONIERULUI ÎN OGLINDA FAPTELOR

TIMPUL–
O AVUȚIE CARE SE CUCEREȘTE

«Pionierul prețuiește și folosește cu chibzuință și creator timpul, avuție de mare preț a vieții și tinereții sale.»

(Din «CODUL ETIC AL PIONIERULUI»)

«Are tot timpul, e copil» — se spune uneori, cu îngăduință — și o imagine de huzur pantagruelic îl înfățișează pe fericitul personaj ospătîndu-se fără teamă din traista fără fund a timpului. Sau «Mai e vreme» — altă vorbă oblăduitoare care oferă neplanificaților și necumpătaților petice cu care să-și astupe eventualele mustrări de conștiință că au dat iama prin cămara timpului. Dar mult mai multe «vorbe»; «Cine se scoală de dimineață, departe ajunge» sau «Nu lăsa pe mîine ce poți face azi» etc., temeiuri de înțelepciune ale hărniciei noastre din vremuri vin să ne învețe **altfel.** Și ne-au învățat. Ne-au învățat deopotrivă aceste vremuri, cînd vîrsta pionierească poartă-n ghiozdan îndemnul neodihnit și generos: Tot înainte! Un cîntec pionieresc spune chiar: «Pionier, fruntea sus, timpul nu are popas».

Așa e, nu are. «Dar nici noi» — veți spune.

Să auzim atunci...

«PARCĂ MĂ DUC CU ALTE GÎNDURI LA ȘCOALĂ...»

...«Tata se scoală foarte de dimineață. Are un ceas al lui, care sună încet: s-a învățat cu el, se scoală imediat. Noi, ceilalți, aproape că nici nu-l auzim. Uneori venea acasă mai tîrziu, cînd era dulgher la hidrocentrala de pe Argeș, apoi la cea de pe Lotru. Dar mai ales cînd au fost inundațiile: rămînea chiar pînă noaptea. Dacă eu dormeam, îmi lăsa ciocolata în penar. Într-o seară a venit acasă mai tîrziu și parcă mai obosit. Venise fără ciocolată — și ăla micu l-a întrebat necăjit că de ce n-are bani, că azi a stat mai mult ca alte dăți la lucru, că de ce nu i-au dat de-acolo? Asa credea el — și poate că și eu, o spun sincer și cu rușine. Tata ne-a spus că vine din cartierul de sus, unde apele Olăneștiului stricaseră casele mai multor oameni. Că l-a ajutat pe unul care avea trei copii. Nu dormiseră de-o zi și-o noapte. Și că acuma i-a lăsat dormind și pe drum, era închis la cofetărie. Dar eu nu m-am supărat deloc că nu mi-a adus ciocolata. De atunci, de cîte ori se scoală tata, știu că-n ziua aceea are de făcut din nou lucruri importante și bune. Și parcă mă duc și eu cu alte gînduri la școală».

Povestea aceasta, spusă de **Mariana Codin** — pionieră în detașamentul clasei a IV-a C a **Școlii generale nr. 4 Rîmnicu-Vîlcea** — este ascultată de colegii ei: Dana, Gabriel, Eugenia, Carmen, Mihaela... Gabriel își aduce aminte cu sinceritate: «Uneori, poate că mai pierd și eu timpul. Și încă chiar atunci cînd fac lecțiile — o lungesc așa, ca să nu mă pună ai mei la treabă. Dar n-am să mai fac!» — promite el — gîndindu-se la timpul părinților săi, al tatălui Marianei, al atîtora care muncesc zi de zi pentru a face lucruri bune, frumoase și importante.

«Gabriel e un școlar foarte bun la învățătură» — cum precizează cu considerație învățătoarea lui — Mariana Săndulescu, iar noi, gîndindu-ne la zicala veche «Timpul înseamnă bani», am putea conchide că dacă astăzi ea e învechită pentru toți, nici pentru școlari timpul nu mai înseamnă numai... note. Și vom repeta:

NU NUMAI NOTE!

Poate că unora li s-ar părea o enormă glumă afirmația că un școlar de clasa a VII-a din zilele noastre **știe** mai multe decît un savant din secolele al XVI-lea și al XVII-lea! Nu e o glumă, fiindcă există o deosebire enormă între cantitatea de cunoștințe cuprinsă în manualele de-atunci și cele de astăzi — ca să nu vorbim decît de manual. Dar la fel de enormă e și deosebirea între nivelul de civilizație... Ce mai: nu poți deveni șofer, mecanic sau pilot dacă ai învăța după fizica de-acum 50—100 de ani! Începem școala mai devreme și o terminăm mai tîrziu: tinerețea noastră e indisolubil legată de **învățare.** Iar din această perioadă lungă, o bună parte se petrece sub zodia cravatei pionierești, a lui «Tot înainte!» Cine «stă pe loc» — acum, astăzi, cine pierde timpul nu pierde doar... nota 10.

V-o spun asta cîțiva din cei mai buni pionieri ai clasei a VII-a ai aceleiași școli.

«Într-o noapte, spre dimineață, mama s-a îmbolnăvit. În casă eram numai eu. Am încercat s-o ajut cumva, apoi am alergat la farmacie și la doctor. Am alergat aproape toată dimineața. M-am dus la școală obosit și cu lecțiile nefăcute și am luat un șapte la zoologie. La-nceput nu m-am necăjit prea mult, că mă gîndeam la mama. M-am întors acasă, ea se simțea ceva mai bine, m-a întrebat cum a fost și i-am spus. S-a întristat, nu mi-a zis nimic, dar deodată m-am gîndit că am făcut rău spunîndu-i. Ea a crezut poate că dau vina pe... Dar eu n-am vrut asta. Sau a supărat-o nota mea? Și atunci mi-a fost necaz rău pe șaptele acela. Oare puteam să spun că pierdusem vremea și nu învățasem?» **(Marius Bulugea).** «Tu aveai o scuză, nu?» **(Liliana Vătășoiu).** «Da, dar vezi că «scuza» asta nu face nimănui plăcere — ca să nu mai vorbim că nota rămîne notă. Și-atunci, a cui e vina?» **(Legănaru Adrian).** «Nu putem judeca așa: eu am pierdut vremea într-o zi, uitîndu-mă la copii, de pe balcon și a doua zi am luat un șase. E altceva, nu?» **(Valeria Beletescu).** «Da, e altceva. Eu cred că timp pierdut nu e numai acela pe care nu-l acordăm învățăturii — că uneori, în cazuri ca al lui Marius, nu poți sta pe gînduri — ci mai ales, acela în care ne înșelăm pe noi înșine. Marius a luat un șapte, e adevărat, dar el a recuperat imediat materia. El a pierdut o **notă** bună, nu **timpul,** n-a pierdut pasul adică. Dar atunci cînd stai și caști în fața aceleiași pagini din manual, cînd o înveți «pentru mîine» și abia aștepți s-o uiți... asta da, e pierdere de timp!» **(Ilie Bîlă).** «Întocmai. Acum pot și eu să înțeleg mai bine întîmplarea cu șasele de la biologie de-acum un an. Știam că învățasem la repezeală lecția de biologie, iar a doua zi am dîrdîit de frică tot timpul. Ce am să zic la ora de biologie — și culmea, în ultimele minute m-a ascultat și tot am pățit-o. Și am făcut un calcul: pentru 10—15 minute cît mi-ar fi trebuit cu o zi înainte să mă pun la punct, am suferit ore întregi de teamă — și apoi și rușinea... Nota ca notă, nu mi-a stricat media, am refăcut-o repede. Dar ce bine e să te simți că ai treabă, să te bucuri că ești în stare, să poți și să vrei să arăți asta. Eu merg și la școala de muzică. Acolo, dacă nu-ți place ceea ce faci, ce-o să faci mai tîrziu — pierzi timpul rău de tot, nu așa, că iei o notă slabă. Dar dacă-ți place și progresezi, nu mai pierzi timpul» **(Andrei).**

...Așa e, Andrei: nu-l mai pierzi, îl **cucerești!** Gabriela face sport la Clubul «Chimia», Liliana face muzică și desen la Școala de muzică și arte plastice, Ilie face sport și matematică... suplimentar, Valeria face poezii, Marius face engleză în particular — și **toți au note foarte bune** la școală. Și asta tocmai fiindcă pentru ei timpul e o zestre cu multe posibilități și că-n noianul de bucurii și victorii ce poate izvorî din el, notele sînt ca niște geamanduri: utile și necesare, dar numai în măsura în care înăuntru, în adînc, nevăzute adică, se află adevăratele temeiuri: **greutățile.**

...A pierdut Marius vremea atunci?

Iată o întrebare, o neliniște, care prin ea însăși valorează mult mai mult decît răspunsul...

TIMPUL «NOSTRU»

«Timpul folosit în colectiv, adică în activități cu grupa sau detașamentul este parcă mai plin, mai bogat; pînă și-o simplă joacă e altfel decît o încropeală de unul singur sau cu cine se nimerește». «Este știut că cei mai mari cheltuitori de timp sînt copiii izolați, separați». «Și tot ei sînt cei mai în urmă, cu toate. Pe cîțiva i-am urmărit ani întregi, pe mulți dintre ei ni i-am apropiat. Unul din ei zicea că n-are ce face — de-aia pierde vremea. El credea că dacă nu «tocești», atunci neapărat trebuie să pierzi vremea. L-am învățat noi că sînt alte lucruri pe lîngă învățătură — care merită să-ți ocupe timpul. Și-acum nu-i pare rău, dar nici nouă» (Valeria — comandanta de detașament).

* * *

...Cu o bună planificare, orice școlar își poate face timp pentru toate. Dar esențialul nu e să facă multe pentru a umple timpul, ci **să scoată** din fiecare acțiune a sa maximum de foloase, de bucurii. Atunci programul nu mai e un mod de-a contabiliza cu spaimă orele și minutele, ci ceva mult mai important: un mod de-a programa cu plăcere și nerăbdare **cîștigurile, acumulările.**

Și atunci, în locul fricii de timpul care trece și care «nu face popas» — cum spune cîntecul nostru pionieresc — se instalează bucuria pentru timpul care vine.

Și care astfel **nu vine** singur, ci **îl cucerim** noi.

ILIE TRAIAN

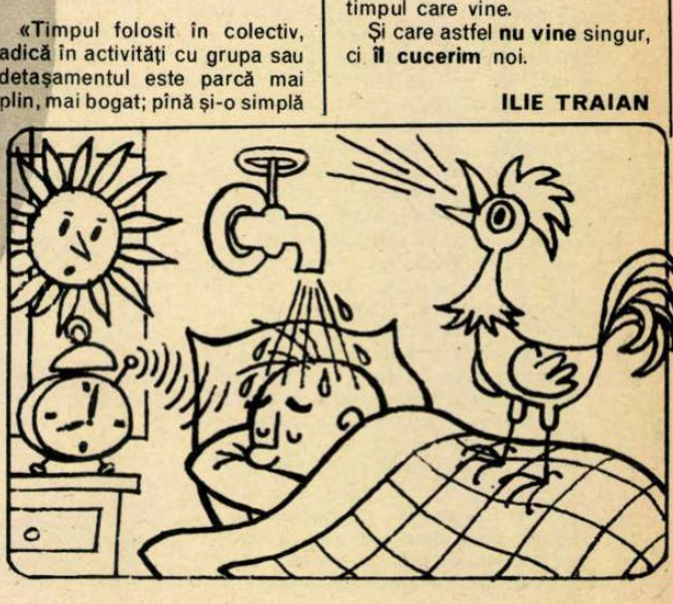

„BUCURIA EUROPEI“

Belgradul — frumoasa capitală a Iugoslaviei vecine și prietene —, a devenit recent, pentru cîteva zile, locul de intîlnire al micilor mesageri ai cîntecului, dansului și al jocurilor muzicale din 14 țări ale continentului, reuniți aici pentru a participa la cea de a VII-a ediție a festivalului «Bucuria Europei». Cinstea de a reprezenta țara noastră la această frumoasă intîlnire a copilăriei a revenit, de această dată, cunoscutului ansamblu artistic «Izvorașul» de la Casa pionierilor din Vaslui. Peste tot micii mesageri ai cîntecului, jocului și portului popular românesc au fost înconjurați cu multă căldură și dragoste. În cinstea sosirii lor, elevii școlii «Filip Filipovici» din Belgrad au pregătit un frumos program artistic, după care micii oaspeți români au fost invitați să fie găzduiți în familiile copiilor belgrădeni.

Însoțiți de gazde, cei 35 de pionieri vasluieni au avut prilejul de a cunoaște cîteva din realizările harnicului popor iugoslav, de a vizita obiective istorice și turistice și, mai ales, de a cunoaște viața și preocupările de fiecare zi ale copiilor. Pretutindeni — în familii și în școli, în case ale pionierilor și în sate de vacanță — pionierii români au dus, odată cu cîntecul, jocul și voia bună, mesajul de pace, prietenie și colaborare din partea celor două milioane de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor din România. Pionierii noștri au avut totodată prilejul de a lega noi și frumoase prietenii cu copii din celelalte țări participante la festival.

Un moment de adîncă emoție l-a constituit pentru membrii ansamblului «Izvorașul» participarea la spectacolul televizat, preluat de Euroviziune. Cu acest prilej, ansamblul nostru a prezentat «Hora de concert», avînd solistă la vioară pe pioniera Laura Prisecaru, și «Țara mea, frumoasă glie» (grup vocal). Arta interpretativă a ansamblului nostru, ideile și sentimentele exprimate ca și acuratețea glasurilor au constituit pentru spectatori și telespectatori tot atîtea elemente ale unei autentice desfătări artistice și spirituale. Prin vioiciunea și suplețea dansatorilor, prin grația și armonia mișcărilor, micii artiști ai României socialiste au încintat privirile spectatorilor care i-au răsplătit cu vii și îndelungate aplauze. Ca o încununare a acestui succes, după spectacol, orchestra noastră a interpretat un buchet de melodii, în ritmul cărora s-au prins în horă toți copiii prezenți la «Bucuria Europei»

LAURENȚIU GHEORGHIU

• •

ȘINELE DE TREN PIONIEREȘTI PENTRU MAGISTRALA BAIKAL-AMUR

În urmă cu aproape doi ani, în îndepărtatele ținuturi ale Siberiei au început lucrările unei noi căi ferate, care urmează să străbată gigantice întinderi ale taigalei și ale înghețurilor pe o distanță de 3 200 km: Magistrala Baikal—Amur (B.A.M.). Încă de la începutul lucrărilor, spre marele șantier au pornit mii și mii de tineri din întreaga Uniune Sovietică. Ei au construit acolo primele dormitoare, primele cantine și tot ei au fost cei care au executat primii metri de săpături a temerarei construcții.

Dornici să fie alături de prietenii lor mai mari, pionierii au hotărît să-și aducă și ei contribuția. Așa a început operațiunea intitulată «Șinele de tren pionierești pentru Magistrala Baikal — Amur». La scurt timp, spre marile combinate siderurgice au început să se îndrepte trenuri încărcate cu metal vechi, destinat construcției șinelor de tren ale magistralei. În această mare acțiune sînt antrenați pionierii din întreaga Uniune Sovietică. Un calculator înregistrează fiecare cantitate de metal colectată și informează periodic pe pionieri în ce constă contribuția lor (cîți kilometri de șine se pot construi din metalul trimis de ei). Pe adresa pionierilor din

Moscova și Celiabinsk, din Perm și Voronej, din Sverdlovsk și Kursk precum și din multe alte localități din Uniunea Sovietică au sosit telegrame prin care siderurgiștii felicitau pe micii lor prieteni pentru succesele obținute.

Spre șantierul Magistralei Baikal—Amur pornesc zilnic, din toată Uniunea Sovietică, colete cu cărți sau cu lucruri călduroase tricotate de membrii cercurilor de mîini îndemînatice. Din recoltele lor, micii naturaliști din regiunile sudice ale țării au trimis spre Baikal—Amur fructe parfumate, iar membrii cercurilor de la Palatul pionierilor din Tambov au organizat recent un interesant concurs intitulat «Cel mai frumos cadou destinat constructorilor magistralei.»

ECATERINA ROȘCA

«În sala de gimnastică», desen de **ANA LAVRENTIEVA**, pionieră din Leningrad.

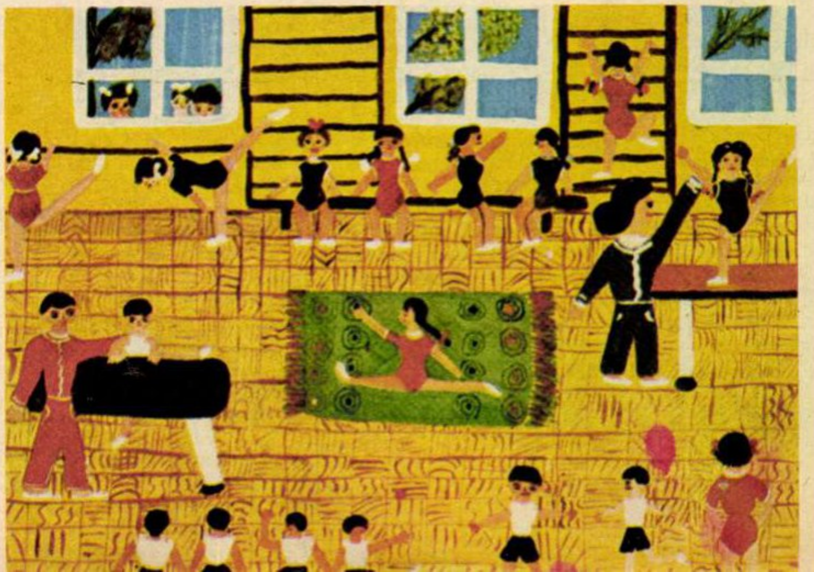

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

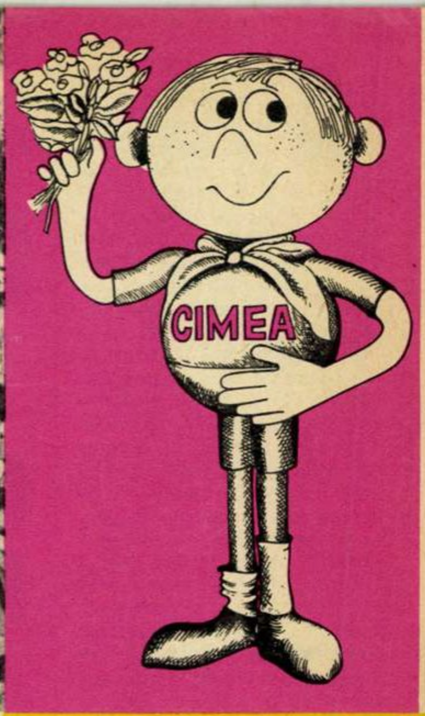

Printre personajele simbolice devenite familiare copiilor de pe diferite meridiane se numără și Vicky — CIMEA.

Ingenios și dinamic, prietenos și harnic, el polarizează verva și fantezia copiilor, asemenea altor personaje pe care le cunoașteți și le îndrăgiți, precum Minitehnicus, Pif sau Țăndărică.

Vicky — CIMEA are foarte mulți prieteni printre copiii țărilor socialiste și ai altor țări ale lumii, ale căror organizații sînt membre în Comitetul Internațional al Mișcărilor de Copii și Adolescenți — CIMEA, de pe lîngă F.M.T.D.

Fiind alături de copii la nenumărate manifestări internaționale inițiate de CIMEA, Vicky aplaudă fiecare succes al prietenilor săi. La multe dintre acestea ați participat și voi cu frumoase rezultate.

Vă amintiți, desigur, de concursul internațional de desene «Cum văd eu lumea», *de* «Cavalcada prieteniei», *de nenumăratele turnee artistice sau de tradiționala competiție internațională* Tetratlonul atletic «Prietenia», *în cadrul căreia pionierii români au cucerit Cupa-CIMEA de patru ori. (La ediția din acest an, desfășurată în R.P. Ungară, la Dunaújváros, echipa reprezentativă a pionierilor români a obținut 2 895 de puncte).*

*

1

2

3

Copiii patriei noastre au mulți prieteni pe toate meridianele. În cadrul cercurilor prieteniei internaționale din unități sau de la casele pionierilor, ei întrețin legături cu copiii din țările socialiste și alte nenumărate țări de pe toate continentele.

În aceste zile, la Budapesta se desfășoară lucrările celei de a VI-a Conferințe Naționale a Uniunii pionierilor din R.P. Ungară. Acestui important eveniment din viața organizației lor, pionierii i-au dedicat nenumărate acțiuni: cunoașterea faptelor înaintașilor, participarea la munca patriotică, competiții sportive și marșuri, activități cultural-artistice, excursii și drumeții **(foto nr. 1).**

Multe dintre prietenii s-au legat în frumoasele zile ale vacanțelor de vară, pe nisipul fierbinte al plajelor sau la umbra pădurii, în cadrul taberelor internaționale.

Iată o imagine din îndepărtatele ținuturi de sub Cercul polar — Finlanda. În răcoarea nesfîrșitelor întinderi ale pădurii finlandeze, copiii și-au făcut cunoscute unii altora pasiunile, și-au învățat reciproc jocurile. Atelierul taberei a găzduit «mîinile îndemînatice» care au mînuit ferăstrăul și ciocanul, făurind din lemn cele mai diferite obiecte. În luminișurile devenite săli de spectacol în aer liber, prietenii finlandezi, alături de ceilalți oaspeți, au văzut strălucind iile bogat împodobite cu florile meleagurilor noastre și catrințe cu **mii de fluturi (foto nr. 2—3).**

Startul în marea bătălie pentru rezultate cît mai bune la învățătură a fost luat și de către pionierii din R.S. Cehoslovacă. Pentru a-și însuși noile cunoștințe primite la ore, ei obișnuiesc să organizeze adeseori discuții pe marginea lecțiilor, să se verifice reciproc. În fotografiile **nr. 4—5**, o ultimă repetiție înaintea orei de geografie, la o **școală din Praga.**

4

5

Pionierii din R.P. Mongolă manifestă o permanentă grijă pentru preluarea și păstrarea frumoaselor dansuri și cîntece populare din toate regiunile țării. Cu prilejul sărbătorilor pionierești, în tabere sau în vizite la prietenii de la grădinițe, aceste cîntece și dansuri sînt interpretate cu multă voioșie în cadrul unor spectacole minuțios pregătite (foto nr. 6).

Pionierele din imagine sînt membre ale unui grup vocal.

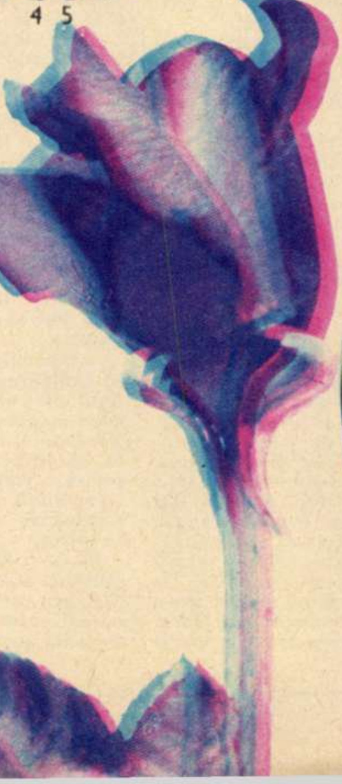

6

ARC DE TRIUMF-
25 OCTOMBRIE
1944

CAREI

(Urmare din pag. 3)

Soldatul se apropie și-l reduce pe inamic la tăcere. Cu prețul propriei sale vieți.

Caporalul Andrei Zbarcea se încumetă să-și avînte grupa la atac împotriva unui inamic de zece ori mai numeros. Atacul reușește, dar caporalul rămîne răpus pe colină.

Pentru faptele lor nemuritoare, Ion Cercel și caporalul Andrei Zbarcea au fost decorați cu medalia «Virtutea militară» clasa a II-a și avansați post-mortem la gradul de sergent.

Doar trei eroi din cei aproape 170 000 de fii ai patriei căzuți de-a lungul frontului antihitlerist...

În Ordinul de zi numărul 392, comandantul Armatei a 4-a române, elogiind eroismul și spiritul de sacrificiu dovedite de ostașii români pentru eliberarea patriei de sub dominația fascistă, se spune: «...Ofițeri, subofițeri și soldați ai Armatei a 4-a, la chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului rupt prin Dictatul de la Viena, ați răspuns cu însuflețire și credință în izbînda dreptății poporului nostru.

Tineri și bătrîni, ați pornit spre hotarele sfinte ale patriei și cu piepturile voastre ați făcut zăgaz neînfricat dușmanului care voia să ajungă la Carpați. Apoi, alături de marea armată sovietică, ați trecut la atac și, după lupte grele, de zi și de noapte, fără răgaz, (...) ați învins.

Pe cei care au căzut la datorie îi vor preamări urmașii și numele lor va fi scris în cartea de aur a poporului român...»

Și ea, cartea de aur a poporului nostru, păstrează în filele ei nemuritoare numele tuturor fiilor săi căzuți în luptele pentru frumusețea și cutezanța României de astăzi.

În semn de înaltă cinstire a trecutului de luptă al armatei române pentru libertate și pentru independență națională a țării și îndeosebi a luptelor duse pentru eliberarea României de sub dominația fascistă, a contribuției sale la zdrobirea Germaniei naziste, oamenii muncii au hotărît ca în fiecare an, la 25 octombrie, să se sărbătorească Ziua Armatei Republicii Socialiste România.

Un omagiu, prețuire a țării adusă fiilor săi în uniformă ostășească. Prețuire la care, de la soldat la general, militarii armatei române răspund prin faptele lor demne, prin hotărîrea lor de a fi în orice moment gata să îndeplinească ordinele patriei, ordinul comandantului suprem!

În timp și-n inimi, sacru cum iubirea
De țară, neegală-ntre iubiri,
Soldatul României după lupte
E la fruntarii, întru nemuriri.

Și vin copii de pe meleaguri dace
Purtînd însemnul roșu-tricolor
Să-și reazime privirea de statuia
Trecutului cel demn de viitor.

Și vin mereu toți ce iubesc Carpații
Să-și amintească cum au fost acei
Bărbați îndrăgostiți de zbor și soare
Ce-au defilat spre bronzuri — în Carei.

Cîntecul luminii

Privirea mi-o înalț tăcută
Către soare.
Cîntă-n privirile mele
Incandescența luminii.
Și cîntecul
Îmi răsună în suflet
Ca un ecou.

Lumină...
Lumină de aur,
Lumină de jar,
Incandescentă lumină...
Soare de aur,
Soare de jar
Ce-mi luminează
anii.

Am ascultat într-o zi
Cîntecul luminii...
Cîntecul soarelui...
Cîntecul de aur
al vieții.

MIRELA SAMOILĂ,
Șc. generală nr. 81, București

Floare roșie

Vis adîncit în piatră,
Scufundat în țărînă
Ai zburat ca scînteia din vatră,
Vis de soare și lumină,
Zbucium de istorie
În cremene timp cioplit;
Ai zburat spre cerul victoriei
Înroșit în răsărit de soare.
Roșu soare-n inimă pulsînd.
În inima noastră roșie floare,
De flăcări nemuritoare arzînd.
Roșie floare — gloriosul partid.

VASILE RUBAN,
Șc. generală de 10 ani,
Milișăuți, Suceava

ROMAN FOILETON

PETRE Luscalov

FIUL MUNȚILOR

22

Pașii lui Rudi și ai Ciclopului se pierdură lipăind pe pămîntul clisos în adîncurile întunecate ale peșterii. Lumina lanternei dansă o vreme pe pereții reci și mohorîți ai grotei și apoi dispăru într-o străfulgerare meteorică în pîntecul de piatră al muntelui.

Cocoțați pe o lespede grea ce atîrna chiar deasupra intrării în peșteră, Matei și Alina stăteau ghemuiți, nemișcați.

— Repede, Alina, îi șopti Matei fetei, cînd lumina lanternei se pierdu în depărtare... Am reușit să-i păcălim... Acum să coborîm și s-o ștergem... Mitică, urmează-mă!

Coborîră toți trei din tavanul întunecos al grotei sărind dintr-un colț de stîncă în altul. Ajunsă jos, Alina se repezi la sandaua ce zăcea azvîrlită pe pămînt și o încălță în grabă.

— Și acum, Matei?

— Acum, spre stație, strigă băiatul îndreptîndu-se în fugă spre ieșirea din peșteră... Să eliberăm pe tatăl tău și pe Domnul Erik! Alina și Mitică îl urmară de aproape. Peste cîteva clipe părăseau în zbor grota, sărind peste bolovanii care le țineau calea, dîndu-și drumul ca pe un tobogan pe panta abruptă, care ducea spre prăpastie într-o ploaie de nisip și pietriș. Ajunși la marginea hăului se angajară din nou pe poteca îngustă care ducea spre puntea suspendată. Noaptea se destrăma sus, departe, dincolo de cețurile care fumegau în abisul ce se căsca sub picioarele lor. Cerul dimineții creștea văzînd cu ochii, irizîndu-se în culori trandafirii și diafane. Piscurile negre și ascuțite ale munților, siluiete îndepărtate de cărbune, vibrau în mii de lumini aurii. Răsărea soarele.

După o oră de drum, micul grup ajunse la puntea suspendată. Matei se opri, și întorcîndu-se spre urs îi făcu semn cu mîna să se apropie. Mitică sosi și se așeză în fața lui pe labele din spate.

— Bătrîne, îi spuse Matei... Eu și cu Alina trebuie să ajungem la stația meteorologică... Tu ai face bine să-ți ei tălpășița...

Aplecîndu-și capul într-o parte, ursul îl privi cu o expresie de nedumerire în ochi.

— Haide, haide... Nu te burzului Mitică, îl dojeni Matei, apucîndu-l de grumaz și împingîndu-l spre stînci, de la spate, ca pe o mașină rămasă în pană... Vrei să dai nas în nas cu vînătorii care te caută?

Cînd mergînd, cînd așezîndu-se pe labele din spate Mitică pufnea nemulțumit pe nas și mîrîia ușor, boscorodind întruna.

— Vezi? interveni înduioșată Alina... Mitică nu vrea să se despartă de tine.

— Mai bine să mă plîngă el decît să-l plîng eu sau să-l văd sub forma unui preș de blană, spuse băiatul, continuînd să-l împingă fără crutare. Vînătorii îl caută. Au primit dispoziții să împuște ursul aruncător de pietre.... Hai, șterge-o Mitică!

În sfîrșit, continuînd să boscorodească de zor, giganticul urs dispăru printre stînci.

Matei și Alina trecură puntea suspendată și se îndreptară spre stație. Clădirea albă, de beton, cocoțată în vîrful uriașei stînci plutea într-o ușoară ceață aurie, sfîșiată ici și colo de siluietele fumurii ale foișoarelor de lemn care o înconjurau.

Nici un zgomot. Nici o mișcare.

Matei o prinse pe Alina de mînă și o trase după el, adăpostindu-se după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat, Matei? îl întrebă nedumerită fata... De ce ne-am ascuns aici... Tata și Domnul Erik ne așteaptă....

— Nu-mi place liniștea asta, îi răspunse în șoaptă băiatul, ridicîndu-și ușor capul de după o stîncă și privind în direcția clădirii învăluite într-o liniște mormîntală. Și încă ceva... N-ai observat?

— Ce să observ, Matei?

— Azi-noapte, ferestrele zăbrelite de la dormitor erau deschise... Acuma obloanele trase... De ce? Tatălui tău și Domnului Erik nu le place lumina?

— Erau obosiți... Poate s-au culcat, își dădu cu părerea fata. Cine ar fi putut să vină? Vînătorul?

Matei continua să fixeze clădirea.

— Rămîi aici, Alina, spuse băiatul întorcînd capul spre ea... Eu mă duc să văd ce se întîmplă acolo.... Nu te miști de aici... Ne-am înțeles?

— Bine, Matei, conveni Alina, cu oarecare neliniște în glas și prinzîndu-l de braț... Crezi că i s-a întîmplat ceva tatii și Domnului Erik?

— Nu știu, răspunse Matei.... Oricum, totul pare ciudat.... Uite-te la ușa aceea scoasă din balamale și

O INVENȚIE PENTRU MAI TÎRZIU

Schiță de NICOLAE ȚIC

«E tare greu să te scoli la șase dimineața», îmi zice Lae de la parter, iar eu îl înțeleg perfect, întrucît problema mă preocupă și pe mine, de mai multă vreme, încă de pe cînd eram în grupa mică la grădiniță. De ce tocmai la șase, cînd e somnul mai dulce?! După opinia mea, numai un om cu insomnii, ca nenea Voicu de la șase, a fost în stare să potrivească lucrurile în așa fel, încît să pătimim noi, ceilalți, toată viața. Pe de altă parte, ceva amestec în istoria asta cu trezitul la sase dimineata trebuie să fi avut și vreun ceasornicar aflat cîndva în prag de faliment. Oare cum să-i fac eu pe oameni să-mi cumpere ceasurile deșteptătoare — și din cînd în cînd să le mai trîntească de pămînt, pentru a fi nevoiți să cumpere altele noi?! s-o fi întrebat ceasornicarul falit. Nu există decît o singură soluție: să-i obligăm pe toți, și copii și bătrîni, să se scoale la șase dimineața. Eu, Ghiuță, consum între două și trei ceasuri deșteptătoare pe an. Lae de la parter, între patru și cinci. Dar știu pe cîțiva care merg pînă la zece pe an. Cum ar fi Mihăiță: el are patul lîngă fereastră, și fereastra o lasă deschisă zi și noapte. Cînd ceasul deșteptător se-ntrece cu gluma, Mihăiță îl apucă de toartă și-i face vînt pe fereastră. În cădere, soneria se zbate și mai tare, încît îți vine să crezi că cineva trage un adevărat semnal de alarmă, și de la etajul nouă pînă la parter toți se trezesc. De obicei, deșteptătorul lui Mihăiță explodează pe trotuar — și numai din cînd în cînd în capul cîte unui trecător grăbit. Avem însă cîteva cazuri mult mai grave. Săndel de la trei acoperă ceasul cu perna, și-n loc să se trezească la șase, face ochi abia pe la nouă, din care pricină nici nu-i mai încap absențele în catalog. Profesorul diriginte a comandat un catalog special pentru absențele lui Săndel, și-a promis să mai comande cîteva și pentru ceilalți întîrziați. Prevăd că are să urmeze la rînd Lae de la parter. «N-ai putea să faci tu o invenție?» mă roagă Lae de la parter. Cum vă spuneam, problema mă preocupă în cel mai înalt grad. Dacă e să recunosc cinstit, mă aflu la a șaptea încercare de invenție, în mai puțin de trei ani, și rezultatul este același: la ora șase fix, îmi convine, nu-mi convine — sar din pat și alerg la baie, ca să-mi dau cu apă rece pe ochi. A fost ideea vărului Tache, robotul, să nu mai țin ceasul pe noptieră (fiindcă pe noptieră mi-e la îndemînă și pot să-i dau în cap, să-i tacă soneria) — ci sub pat, unde nu-l mai ajung. Pînă și tata s-a arătat entuziasmat de idee. Nici nu-i de mirare: de-o vreme-ncoace, tata a trecut de partea vărului Tache, iar vărul Tache, de cînd i-am rupt niște fire și i-am strigat să nu-mi mai bage bețe-n roate, că el nu-i decît un robot îmi caută tot felul de pricini și se răzbună. «Ce-ar fi, mi-a sugerat Lae de la parter, să-l iei pe vărul Tache coautor la invenția ta? Ascultă-mă pe mine, ar fi ceva: îi astupi gura, definitiv, și poate că pînă la urmă îi mai storci și-o idee de zile mari». Cred că prietenul meu se pricepe cît de cît la roboți: în orice caz, vărului Tache i-a prins slăbiciunea. Îndată ce l-am scos din debara și i-am propus să fie coautor, vărul Tache s-a pornit să țopăie prin casă ca o paparudă. Era pentru prima oară cînd cineva îl solicita să contribuie la realizarea unei invenții, în calitate de coautor: «Nu voi dezamăgi!» mi-a zis el, și-n clipa aceea mi-a venit să-l strîng în brațe ca pe-un frate (n-am făcut-o, de teamă să nu i se desprindă vreun fir). «La ce oră ați dori voi să vă treziți?» m-a întrebat vărul Tache. Dacă ar fi să mă iau după mine, eu aș prefera ora opt. Dacă ar fi să mă iau după Lae de la parter, el trage spre nouă. Dacă ar fi să mă iau după Săndel de la trei, s-ar face ora prînzului. «Cu părere de rău, n-o să putem ține seama de dorințele fiecăruia», i-am zis vărului Tache, iar el s-a arătat de acord: «Îi aducem pe toți la un numitor comun!» După îndelungi dezbateri, ce s-au caracterizat prin bună înțelegere și spirit constructiv, am stabilit ca ora nouă să fie ora de trezire valabilă pentru toți (Consultat telefonic, Săndel de la trei n-a ridicat nici un fel de obiecții, doar atîta lucru știe și el, că minoritatea se supune majorității). «Acum, a propus vărul Tache, va trebui să calculați distanța de la pămînt la soare». Ideea mi s-a părut de-a dreptul năstrușnică: de ce s-o calculăm noi, cînd o calculaseră alții, cu mult înaintea noastră?! Vărul Tache însă era cît se poate de hotărît: N-avem voie să ne folosim de rezultatele altora, care s-ar putea să nici nu fie atît de exacte, pe cît se crede. Trebuie să luăm noi totul, de la început. După ce aflăm distanța de la pămînt la soare, urmează să studiem viteza de rotație a pămîntului în jurul soarelui — pentru a putea stabili cu exactitate unde anume, și pînă la ce înălțime să construim barajul anti-solar. Cu ajutorul unui asemenea baraj vom reuși să-ntîrziem razele soarelui cu cel puțin trei ore: astfel, în loc să ajungă pe pămînt la ora cinci, ele ne vor bate în ferestre abia pe la opt, ceea ce înseamnă un mare cîștig, întrucît se știe că după răsărit, orice om mai are dreptul la încă o oră de somn. Ar fi, deci, să ne trezim la nouă. Planul de acțiune expus de vărul Tache, se-nțelege că ne-a entuziasmat pe toți, și chiar din acea zi ne-am și apucat de lucru. Cu acest prilej, s-a constatat că Săndel de la trei încă se mai încurcă la-nmulțiri și-mpărțiri, și-a trebuit să pierdem aproape un trimestru ca să-l aducem la zi cu pregătirea. Lae de la parter avea unele dificultăți cu rădăcina pătrată. Mihăiță nu știa să folosească rigla de calcul. Veți recunoaște și dumneavoastră că nu-i tocmai ușor să afli distanța de la pămînt la soare cînd ai cinci și șase la matematică, iar din cînd în cînd și cîte-un trei. Pînă la urmă, tot vărul Tache a venit cu ideea salvatoare: «Ce-ar fi, a propus el, să ajungeți o clasă fruntașă la matematică?» În acest sens, vărul Tache a purtat discuții și cu profesorul diriginte, și s-a pornit o acțiune de ți-e mai mare dragul să ne vezi pe toți sărind din pat la ora cinci dimineața, ca să mai rezolvăm niște probleme pînă la șase... Distanța de la pămînt la soare, după aprecierea profesorului diriginte, o să ne ia vreo zece ani de studiu. Viteza de rotație, alți vreo zece. Probleme deosebit de complicate o să ridice barajul antisolar. Tata e de părere că n-o să-l dăm gata în mai puțin de treizeci de ani. Poate că asta o să se-ntîmple chiar în ziua cînd o să ieșim la pensie. Indiscutabil, va fi o zi mare: începînd din acea zi, ne vom putea permite să lenevim în pat pînă la ora nouă. Dacă, bineînțeles, n-o s-avem chef să ne trezim mai devreme.

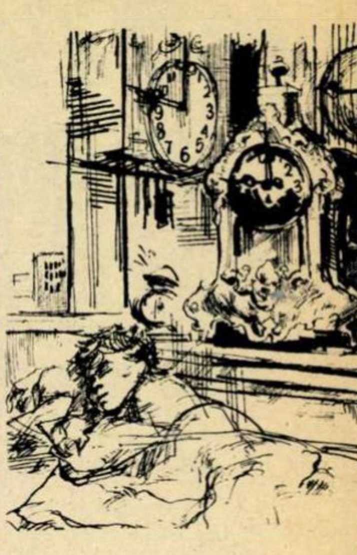

Ilustrație de
DANA ARVINTE

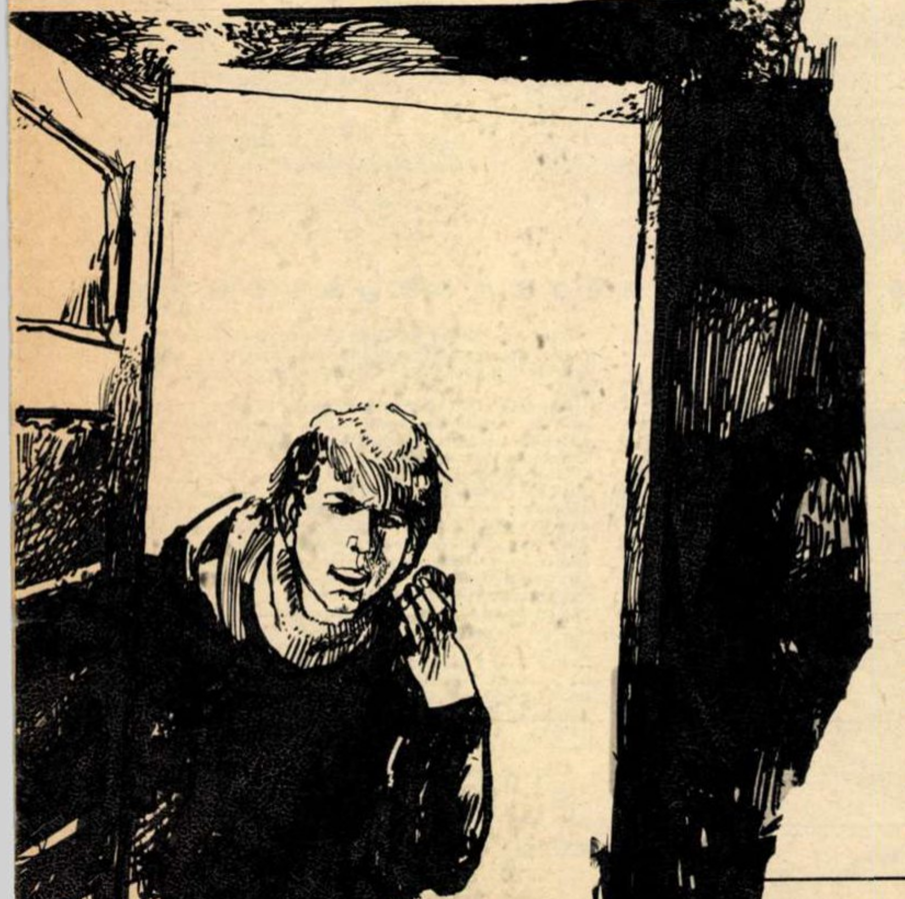

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

rezemată de zid... Azi-noapte, cînd am fugit, zăcea pe jos în sufragerie... Cine a rezemat-o acolo? Tatăl tău sau Domnul Erik? Ei erau încuiați în dormitor!

— Poate s-a întors nenea Avram... meteorologul acela.

— Nenea Avram nu e un friguros, spuse Matei, clătinînd din cap... El nu pune niciodată obloanele la ferestre... Cred că cineva se află la noi în stație... Voi vedea îndată.

Culcîndu-se la pămînt, tîrîndu-se în coate, Matei ocoli stînca și apoi înaintă spre clădire ascunzîndu-se după bolovani în salturi repezi și scurte. Se opri cu răsuflarea tăiată în fața deschizăturii dreptunghiulare și întunecoase care se căsca în zidul clădirii în locul ușii scoase din balamale. Dincolo de ea, în penumbra adîncă ce învăluia sufrageria, se întrezăreau siluietele albe, fantomatice ale mesei din lemn de nuc și a celor cîteva scaune. Nici un zgomot. Nici o mișcare.

Mergînd în vîrful picioarelor, cu pași ușori și vătuiți ca de pisică, Matei se apropie de fereastra dormitorului. Ciocăni de cîteva ori cu putere în oblonul de lemn. Așteptă. Nu-i răspunse nimeni. Se furișă din nou spre intrarea în sufragerie. Se opri încordat în dreptul ei.

— Să fie cineva la pîndă lîngă ușă în sufragerie? gîndi băiatul și tot el continuă. la să vedem...

Se aplecă și ridică o piatră de jos, apoi cu iuțeala unui fulger, azvîrli piatra prin deschizătură, paralel cu zidul și sări într-o parte gata să o ia la fugă.

Auzi piatra izbindu-se de zidul din fund al sufrageriei. Deci lîngă ușă nu se afla nimeni. Luîndu-și inima în dinți, Matei pătrunse în clădire. Sufrageria părea goală. Prin ușa deschisă a dormitorului băiatul zări cele două paturi de campanie cu cearsafurile și păturile neatinse.

— Ce se întîmplă aici? se întrebă Matei, privind nedumerit în jurul său... Unde să fie inginerul și Domnul Erik? Ușa dormitorului nu pare forțată.... Atunci cine a descuiat-o?

Străbătînd sufrageria, băiatul se apropie de ușa care dădea în culoar. Apăsă încet clanța și apoi împinse ușa cu putere. Ușa zbură și se izbi cu un bubuit asurzitor în zid. Deci după ușă nu se afla nimeni. Băiatul pătrunse pe culoarul îngust și mohorît. Becul galben, atîrnat în tavan continua să stîriie ușor pulsînd lumina lui anemică și bolnavă pe ușile încremenite și mute ale culoarului.

— Hei, este careva aici? întrebă cu voce tare Matei. Așteptă. Nici un zgomot. Nici o mișcare. O porni pe culoar spre încăperea din fund în care se afla aparatul telegrafic. Deodată încremeni pe loc. Clanța ușii se mișca ușor. Matei tocmai se pregătea s-o ia la fugă, cînd simți cum o mînă grea și puternică, necruțătoare, i se așază pe umăr.

— Nu mișca, băiete!... Nu mișca... Altfel o pățești!

(VA URMA)

Atelierul fanteziei

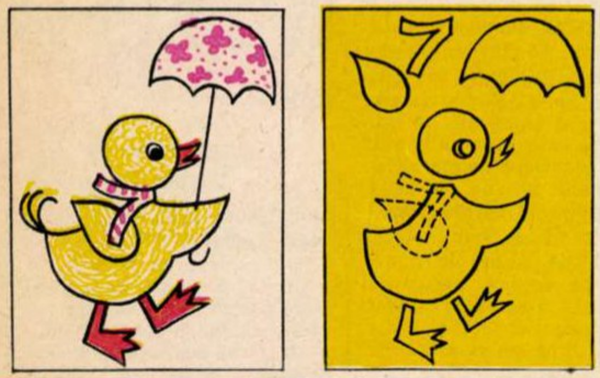

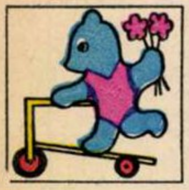

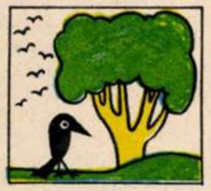

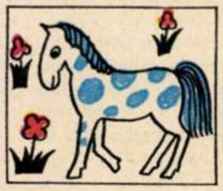

ILUSTRATE PE ADRESA PRIETENILOR VOȘTRI

Ce poate fi mai potrivit de ziua prietenilor voștri decît să-i felicitați pe o ilustrată confecționată de voi înșivă?

Carton subțire, alb sau colorat, cîteva petice de țesături policrome (fetru, mătase, catifea, dar și tricotaje, stambă imprimată etc.), soluție de lipit și o doză bună de fantezie — iată cu ce veți porni.

Alegeți-vă desenul preferat, potriviți fiecărui detaliu materialul adecvat, avînd grijă să asortați culorile. Apoi decupați atent și lipiți părțile pînă ce desenul apare ca în proiect.

După un exercițiu sau două pe temele propuse de noi, puteți realiza desene originale, potrivite cu împrejurarea în care vreți să-l folosiți.

În cazul în care colajul va fi trimis prin poștă, cartonul se va decupa de la bun început astfel încît să încapă în plic.

Textul felicitării se scrie pe cealaltă față a cartonului.

PLANOR CU MOTOR DIN CAUCIUC

Motorul cu elastic adaptabil unui planor se poate executa în circa o jumătate de oră. În adînciturile practicate în fața și în spatele fuzelajului, se montează suportul elicei și, respectiv, cîrligul. Suportul axului elicei și cîrligul se fac din capete de sîrmă (terminale de rezistențe chimice, de exemplu). Sîrma se acoperă cu ață subțire în locurile de prindere de șipca fuzelajului, unde se lipește cu clei sau orice alt adeziv. Elicea se taie cu un cuțitaș dintr-o scîndurică lungă de 45 mm, lată de 6 mm și groasă de 4 mm. Exact la centrul elicei se fixează axul acesteia, făcut din sîrmă. Capătul axului se îndoaie ca un cîrlig, pentru a prinde elasticul format din două fire de cauciuc alb.

Un asemenea motor cu cauciuc se poate roti de 100—120 de ori. Modelul va zbura cu o viteză apreciabilă, răsplătind strădania constructorilor.

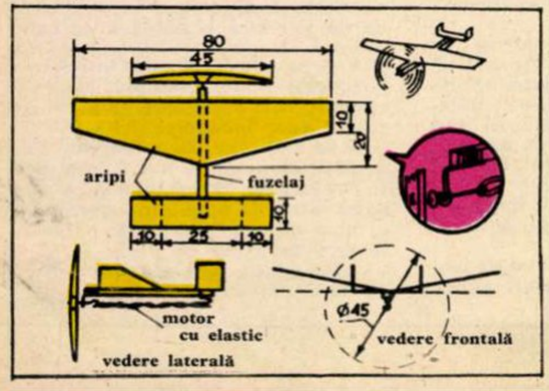

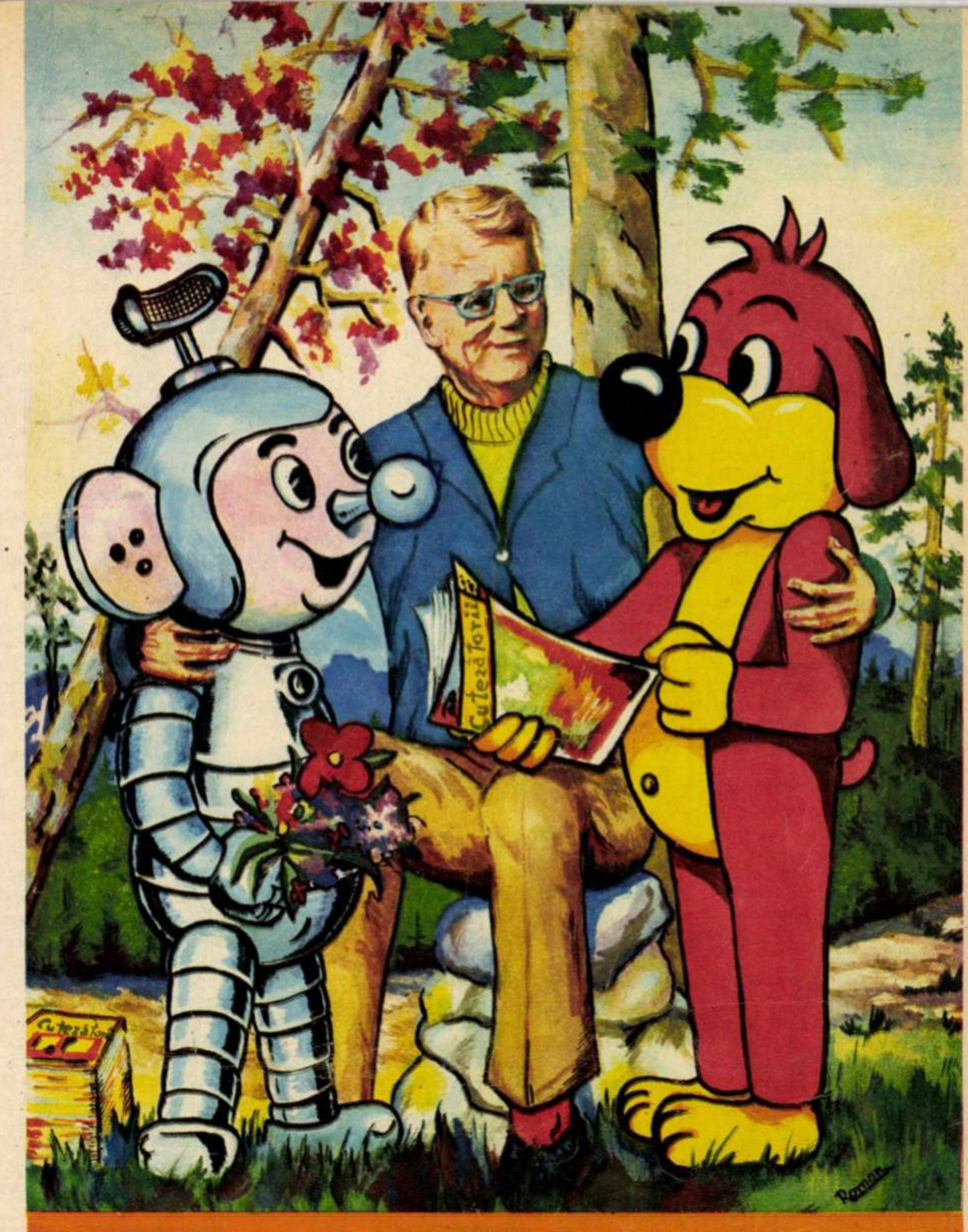

«Atelierul fanteziei»! La ce vă gîndiți citind acest titlu de pagină? Desigur, la tot ce știe imaginația să țeasă pe urzeala sigură a îndemînării, a priceperii și obișnuinței de a lucra.

În numărul trecut ați putut admira (în pagina a 3-a) un inspirat colaj de frunze aparținînd **Brîndușei Manoliu** din Botoșani. În rubrica noastră de astăzi găsiți sugestii pentru alte cîteva activități menite să dea timpului liber al pionierilor din primele clase culoare și sens.

În fruntea paginii apare un nou și inspirat desen oferit de frații gemeni **Ioan** și **Simion Roman** din Sîntana–Arad. **«Atelierul fanteziei»** este, într-adevăr, atît un frate mai mic al lui **Minitehnicus** cît și un coleg de joacă al simpaticului **Pif.** Era firesc să apară aici chipul prietenului copiilor de pretutindeni, graficianul **C. Arnal,** creatorul personajelor amintite.

În curînd: noi întîlniri ale **«Atelierului fanteziei»** cu personajele și autorii preferați, precum și cu cititorii.

BARCA PE VALURI

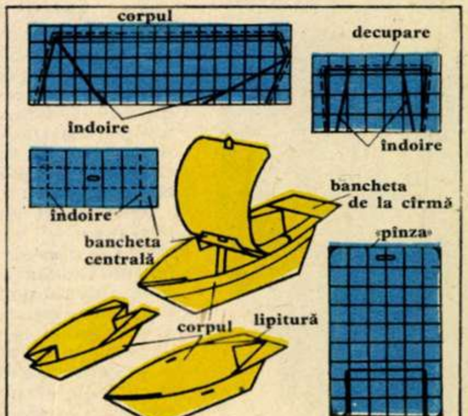

Bărcuța noastră de hîrtie este foarte simplu de confecționat. Materia primă: carton subțire, satinat, un bețișor (care va fi catargul) și soluție de lipit.

Din cele cinci părți care compun bărcuța, patru sînt de carton. Ele vor fi obținute prin mărirea detaliilor cu ajutorul pătrățelelor, care vor fi redesenate la 1 cm latura. Se va decupa de-a lungul liniilor punctate. Corpul se va obține dintr-o bucată de carton de 17/10 cm îndoit în lungime. Desenați pe una din fețe forma din stînga sus și decupați cartonul îndoit. Forma obținută se îndoaie de-a lungul liniilor marcate anume, așa cum se indică în detaliile de jos, și se lipește. Bancheta cîrmei (dreapta sus) se va îndoi ca în desen, părțile îndoite lipindu-se sub bordurile de la pupa ale corpului. Bancheta de la centru va fi prevăzută cu o gaură pentru catarg. După ce se va îndoi cîte 1 cm în fiecare parte, bancheta se va lipi de corpul bărcuței. Catargul va avea o grosime de 3—4 mm și o lungime de 11—12 cm. După ce va fi trecut prin orificiile «pînzei» și al banchetei centrale, catargul se va lipi de fundul bărcuței. «Pînza» se va realiza și monta ca în desen, cele două «aripi» lipindu-se de borduri.

Odată terminată, bărcuța poate fi colorată după voie. Pentru a obține un spor de echilibru, încărcați-o ușor cu pietricele, nisip sau cuie. Corpul trebuie să se cufunde în apă pînă la jumătate.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	A	M	A	N	■	S	T	U	P	I
2	R	A	M	U	R	E	L	■	E	U
3	A	R	A	C	I	■	U	R	I	T
4	M	■	R	A	C	O	R	R	S	I
5	A	N	I	■	I	T	■	D	A	■
6	■	O	T	O	N	E	L	■	J	M
7	A	R	A	T	■	T	A	R	■	
8	P	I	■	G	N	■	C	O	P	T
9	U	■	O		I	N	■	B	A	C
0	S	A	M	A	N	A	T	U	R	A

E TOAMNĂ IAR...

ORIZONTAL: 1) Autorul pînzei «După culesul viei». Adăpostul harnicelor albine (pl.). 2) Plină de rod (dim.) Subsemnatul. 3) Duce greul ciorchinilor (pl.). Timp ploios. 4) Atribut al toamnei (pl. masc.). 5) Toamne după toamne! Din viță! Desigur. 6) Face casă bună cu muscatul! Jean Marinescu. 7) Reavănul pămînt pregătit pentru însămînțările de toamnă. 125 de ocale. 8) In căpiță...;...din avion! Dat în pîrg! 9) Coboară odată cu toamna de la munte (sing.). Grei, cu roade-n fiecare toamnă (sing.). 10) Asigură din toamnă recolta îmbelșugată a anului ce vine.

VERTICAL: 1) O metaforă metalică pentru frunzișul toamnei. Trecut de toamna vieții (fig.). 2) Cu fructe tomnatice. Decor și sursă de umezeală a zilelor de toamnă (pl.). 3) Murată (fig.). Strînge toamnă după toamnă. 4) Merge cu vînul nou la gura sobei (sing.) Iarba crescută după ce cîmpul a fost cosit odată. 5) Plantă medicinală. Vestitul produs al podgoriilor românești. 6) La începutul lui septembrie! Vin răsuflat...; ...din cană! 7) Rădașcă. Băltoacă de sezon! 8) Belșug cules în fiecare toamnă. Rumen! 9) Decor autumnal. Un fel de arac! 10) Ploile de vară față de cele de toamnă. Își ies din «fire» datorită ploilor de toamnă.

- **TE-AI ABONAT LA «CUTEZĂTORII»?**
- **DAR PRIETENUL TĂU?**
- **DAR COLEGUL TĂU?**
- **ȚI-AI ALCĂTUIT O COLECȚIE «CUTEZĂTORII»?**
- **DIN EA NU TREBUIE SĂ LIPSEASCĂ ULTIMELE NUMERE DIN ACEST AN!**

În mod excepțional, pentru pionierii care nu au reușit să se aboneze înainte de începerea anului școlar, se primesc abonamente pentru lunile noiembrie și decembrie a.c. pînă la data de 30 octombrie a.c.

Abonamentele pentru 8 numere, la prețul de 8 lei, se primesc la oficiile poștale, la difuzorii de presă din școli.

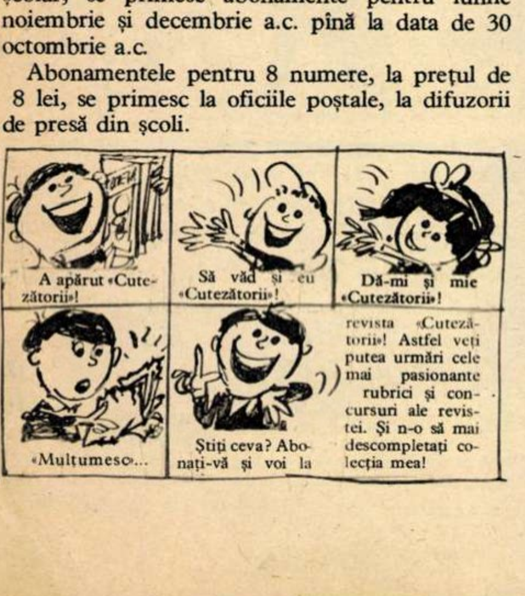
A apărut «Cutezătorii»!
Să văd și eu «Cutezătorii»!
Dă-mi și mie «Cutezătorii»!
«Mulțumesc»...
Știți ceva? Abonați-vă și voi la
revista «Cutezătorii»! Astfel veți putea urmări cele mai pasionante rubrici și concursuri ale revistei. Și n-o să mai descompletați colecția mea!

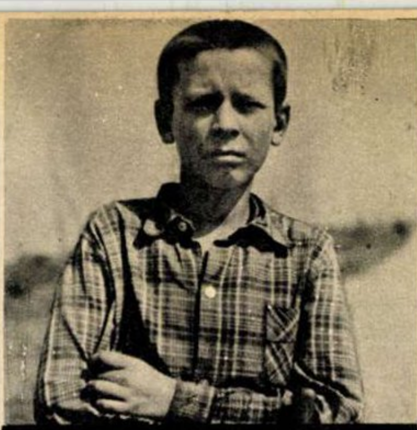

«Semafor — Cutezătorii»

„PLACEREA” DUMNEALUI

— foileton —

E soare, frumos. Pe vale, dinspre Coboriș, urcă cete de copii — elevi la Școala generală din comuna Raciu, judetul Dîmbovița. Cine ar avea chef de-o hîrjoană, poftim: loc destul! Cine ar vrea să se joace cu mingea, poftim — loc potrivit. Cine ar vrea pur și simplu să stea pe-o pajiște frumoasă, poftim, la alegere!

Dar nimeni n-are chef de așa ceva. Poate numai dumnealui...

...În toiul hărniciei — cu cîteva ore în urmă — Vali, neatent sau grăbit, îl lovește pe Marian Nedelcu. Acesta vrea să sară la bătaie. Cîțiva observă și se grăbesc să-i despartă, deși multi cred că e vorba doar de o mică ceartă. Dumnealui însă, mai cu «experientă», presimte că nu va fi numai atît. Și, într-adevăr: M., cunoscut bătăuș, e hotărît să folosească prilejul cu toată sîrguinta. «De ce stați? Opriti-i!» — strigă la ei Nina. Dar dumnealui stă de strajă: «Ce-aveti, mă, cu ei, ai? lăsați-i în pace!» Auziti: cei doi se aprindeau la hartă din ce în ce, iar el avea grijă de... pacea lor! Costel Soare încearcă să-i despartă. Dar dumnealui intervine iar: «Dacă tie nu-ti place, nu te uita. E clar?».

Ce poate fi plăcut, ce poate fi clar — adică limpede, curat — într-o scenă ca asta?! Mii și mii dintre colegii lui din toată tara își luminează bucuriile copilăriei la flacăra înaltă a sentimentelor prietenești, conform devizei «Toti pentru unul, unul pentru toti». Numai dumnealui vrea altfel de «spectacole».

...Soare, frumos; valea toată, o plăcere: să te joci, să te odihnești, să cauți pufi uscati pentru a face pușcoace din ei, să... Dar nimeni n-are chef de așa ceva; Vali e roșu la obraji și merge cu capul în pămînt, bătăușul s-a grăbit să ajungă acasă — poate un pic de rușine, poate...

Dumnealui însă, Niculae G. Ion — cum îi zice la catalog — și-a făcut cheful. S-a uitat și i-a plăcut.

Ne-am «uitat» și noi și nu ne-a plăcut. Nu ne-a plăcut deloc!

Și-i dăm și poza, iată; nu de alta, dar să-i putem spune asta «de la obraz.»

T. RĂCEANU

„un milion de prieteni”

- **Cine e Sevastița Scarlat?**
- **Aştept un răspuns de la patru băieţi**
- **Compasul cu bucluc**

Sevastița Scarlat aşteaptă cu nerăbdare în fiecare săptămînă «Cutezătorii». Citeşte cu mult drag revista, iar articolele pe care le consideră deosebit de interesante le povesteşte a doua zi colegelor sale cu care lucrează pe ogoarele cooperativei agricole colective din **Radomireşti — Olt.** Îi trimitem pentru acest ataşament față de revistă un medalion «Cutezătorii». O precizare: am uitat să vă spun vîrsta cititoarei noastre: 41 de ani! Abonată este fiica ei, Doinița, din clasa a opta, dar revista o citeşte toată familia!

Nu ştiu dacă la fel de atent citesc revista elevii **Ion Manasia, Dumitru Rusu, Ştefan Matei** şi **Ilie Ciurea** din **Căpreni — Gorj.** Am impresia că nu prea. De data asta sînt însă sigur că au s-o citească. Colegul lor **Marius Stoica** mă roagă să-l ajut **«s-o scoată la capăt»** cu ei, deoarece sînt indisciplinați, aruncă hîrtii prin şcoală şi răspund obraznic tovarăşilor profesori». **Dragii mei Ion, Dumitru, Matei şi Ilie, eu sînt foarte mirat! Oare lucrurile stau chiar aşa? Nu se poate! Cred că nişte băieţi mari, ca voi, au destulă demnitate ca să dovedească prin fapte că îngrijorarea lui Marius va fi** de scurtă durată. Eu vă rog **pe toţi patru să-mi scrieţi cît de repede ce măsuri aţi luat. Aştept cu nerăbdare scrisoarea voastră. Dar să nu-mi înşiraţi angajamente, ci să-mi relataţi CONCRET ce faceţi. Vreau să am cît de curînd prilejul să vă laud.**

O propunere utilă adresează prin intermediul nostru **Steliana Dondaş,** din Iaşi, str. Stejar nr. 51 întreprinderii «Didactica». Piciorul metalic şi ascuţit al **compasului** destinat desenelor geometrice **pe tablă** îi incomodează pe elevi, tabla fiind din sticlă. De aceea, Steliana şi colegii ei înfig în piciorul compasului fie o radieră, fie o ventuză de la pistoalele de jucărie. Steliana e de părere că ar fi mai bine dacă instrumentul cu pricina ar fi prevăzut cu ceva asemănător încă din fabricaţie.

Pe scurt. Lui **Andrei Todirescu** din Bucureşti: Nu faci bine. Eu înţeleg că ţi-a plăcut articolul despre scrimă apărut în numărul trecut dar acest sport trebuie practicat **numai sub îndrumarea specialiştilor şi cu echipament de protecţie (pieptar, mască etc.)** Acele două ţevi pe care le-ai botezat «florete» şi cu care «te antrenezi» cu prietenul tău pot fi foarte periculoase! Te sfătuiesc să te adresezi fie secţiei de scrimă de la Clubul Sportiv şcolar, fie celor de la «Steaua», «Dinamo», «Progresul» ş.a. ● **Anişoarei Bunduc, Constanța: Ce pot să-ţi spun? Prietena ta de ani de zile»** găseşte brusc că nu vrea să mai fie prietenă cu tine. Nu mi-ai spus însă care e motivul neînţelegerilor. Poate ai supărat-o cu ceva, poate ai jignit-o? În acest caz, cere-ţi scuze şi totul va fi în regulă. Dacă însă nu există un motiv serios, dacă amica ta ţi-a întors spatele din îngîmfare, să zicem, atunci e mai bine să laşi lucrurile aşa. Nu te umili! ● Lui **Dorel Szasz** din Tg. Mureş: **Raţionament incorect.** Chiar dacă vrei să devii electronist, tot trebuie să înveţi la literatură şi istorie, şi încă foarte bine! Ideea ta că «în special matematica şi fizica sînt necesare» e greşită. **Necesare sînt toate obiectele!** Nu-ţi mai explic de ce; sînt convins că ştii tu şi singur, dar vrei probabil să-ţi justifici nişte note slabe la literatură şi istorie!

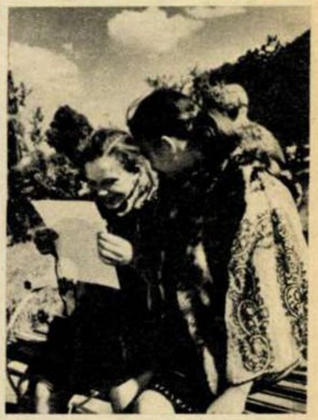

A sosit o scrisoare de la «Cutezătorii».

OVIDIU ZOTTA

Cei care se adresează acestei rubrici sînt rugaţi să specifice pe plic «Un milion de prieteni».

Aflăm cu bucurie că titlurile şi vignetele publicate în pagina a 10-a a numărului 41 al revistei noastre v-au fost de real folos în redactarea Semafoarelor din şcoli. Redacţia aşteaptă în continuare de la voi cele mai interesante şi reuşite materiale publicate la Semafoare precum şi propuneri de noi rubrici.

Publicăm alăturat talonul pentru concursul Semafoarelor.

Concursul SEMAFOARELOR

Cutezătorii

TALON DE PARTICIPARE